LŐRINCZ L. LÁSZLÓ

AZ ELÁTKOZOTT HAJÓ

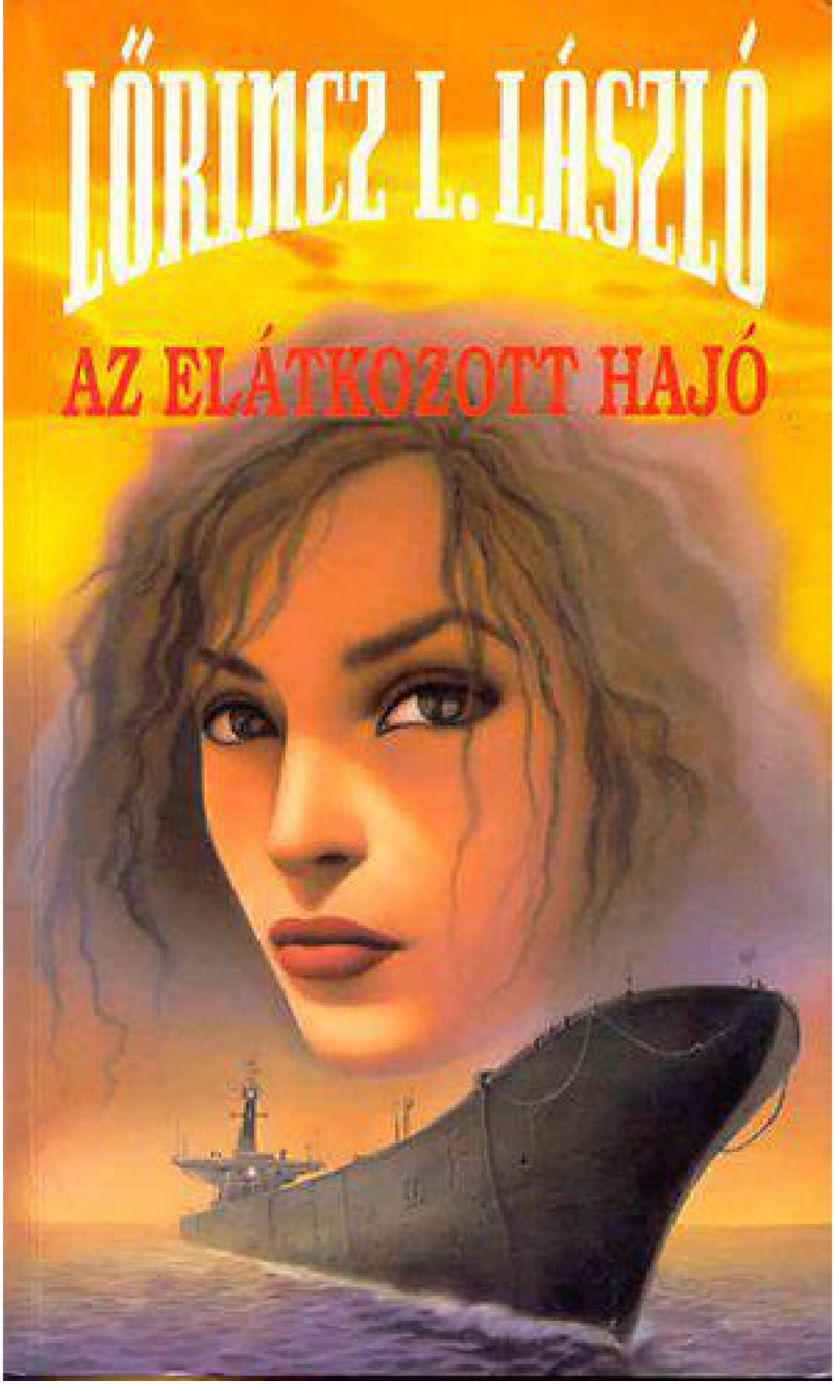

LŐRINCZ L. LÁSZLÓ

Az elátkozott hajó

Irtóztató! Én rettegek, uram,
Sok átok száll majd mindazok fejére,
Kik ezt kieszelték.

(Shakespeare, VIII. Henrik)

Egy szőke, karcsú idegen

Birmingham, Május 29.

Walter Cooley nem szerette Shakespeare-1, a késekkel való hadonászást pedig kifejezetten utálta. Főleg, amióta egy nagydarab pasas enyhén kiálló fogakkal, lapos, lelógó uszkárfülekkel megpróbálta felmetszeni a gyomrát. Cooleynak nem kevés ügyességébe került, amíg sikerült kinyomni a fickó egyik szemét, letépni a fülét és megszabadítani kiálló fogaitól. A borotva nyomát azonban halála napjáig ott viseli a hasán örök mementóként: sose járj a liverpooli kikötőben este tizenegy után, ha egy kiálló fogú, uszkárfülű hapsi hív, hogy tud valamit a nagy Joe Bucknerről, és azt feltétlenül el akarja mondani neked, *csak neked, és senki másnak*.

Cooley rákent egy kis vörös festéket a képére, közepes méretű ecsettel beárnyékolta a szem alját, odébb lökte a kelléktőrt az öltözőasztalán, s grimaszt vágott a tükörbe. A pofa, aki visszakacsintott rá, jobb napokat megélt kalóznak látszott, pedig a darab szerint első nemesnek kellett volna látszania. Cooley rámázolt még egy kis festéket az arcára, és igyekezett intrikus képet vágni.

Irtóztató!
Én rettegek, uram,
Sok átok száll majd mindazok fejére,
Kik ezt kieszelték.

Az ajtó kitárult, s egy pirospozsgás képű, zömök férfi

bukkant fel az ajtónyílásban.

– Valami baj van, uram? – kérdezte aggódva, aztán meghökkenve hátratántorodott, amikor tüzetesebben szemügyre vette Cooleyt. – Maga az, uram?

– Sajna – mondta Cooley, és lehajította az ecsetet az öltözőasztalkára. -De nyíltan ilyet tárgyalni veszélyes. Bújjunk el otthonunkba.

A köpcös megvakarta az orrát, és hitetlenkedve rázogatta a fejét.

– Biztos, hogy jól van, uram?

– Biztos, Ashe.

A pirospozsgás emberke megtörölgette a homlokát, és beleroskadt egy szabadnak látszó karosszékbe, de nyomban fel is pattant, és elvörösödve kihúzott maga alól egy tollas kalpagot, amelyet széles vörös szalag díszített.

– Pardon, uram. Ezt is felveszi?

– Ez az ékességem, Ashe.

A kis ember ismét megvakarta az orrát.

– Ki fogják röhögni, uram.

Cooley érdeklődve pislantott a pocakosra.

– Mondja, Ashe, milyen gyakran néz maga Shakespeare-darabokat?

– Hát... nem túl gyakran, uram.

Cooley felemelte az öklét, mintha le akarna sújtani a pirospozsgás emberkére.

– Ez egy királydráma, Ashe! Ezen nem szoktak röhögni. Csak az idióták. Világos?

Ashe még egyszer a félig összenyomott kalpagra pislantott, aztán mindenbe beletörődve, felvonta a vállát.

– Világos, uram. – Tűnődött egy kicsit, majd elgondolkozva

a tükörbe bámult. – Miért csinálja, uram?

Cooley kezében megállt a közben ismét működő ecset.

– Hát… Ronald miatt.

– Ő hol van?

– Víkendezik.

– Ismét. izé.?

Cooley szomorúan bólintott.

– Ismét, Ashe.

– Nem akarok beleszólni, uram a magánéletébe – dörzsölgette az orrát a kis pasas –, de azt hiszem, ön túlságosan is. hogy is mondjam csak.

– Elnéző vagyok vele szemben?

– Úgy is lehet mondani, uram.

– De hiszen ő a fiatalabb!

– Teljes öt perccel, uram!

– Akkor is. Ő az öcsém. Es én.

– Biztos, hogy jól fog elsülni ez a dolog?

– Izgul, Ashe?

– En csak akkor izgulnék, ha nekem kellene feltennem ezt a kalapot.

– Mert ha izgul, ne izguljon. Van vagy húsz mondatom, aztán mehetünk a fenébe. Gondolja, hogy különben elvállaltam volna? El tud képzelni, mint Rómeót?

Cooley soha nem tudta meg, hogy Ashe mit tudna elképzelni, és mit nem, mert abban a pillanatban megszólalt egy lágy, behízelgő női hang zongorafutamok kíséretében.

– Harmadik figyelmeztetés. Három perc múlva felmegy a függöny. Kérjük.

– Maga mikor kerül sorra, uram? – tudakolta Ashe. – Mert

ha az elején.

– Jó lenne, ha megtudná – mondta Cooley, és hetykén fejébe csapta a kalpagját. Behunyta a szemét, és mintha leckét mondana, morogni kezdett: – Ha kilépek a folyosóra, balra kilenc lépésre lépcső, de nem megyek fel rá, hanem tovább a tükrök előtt.

Még akkor is morgott, amikor Ashe becsukta maga mögött az ajtót.

Ahogy az ajtószárny becsattant, Cooley abbahagyta morgást, és megtörölte a homlokát. Hiába igyekezett nyugtatni magát, egyre szaporábban ütöttek ki rajta verejtékcseppek. Szentséges isten, hogy lehetett olyan ostoba, hogy hagyta magát beugratni! Ronaldnak ez a századik legeslegkomolyabb szerelme, és csak tőle függ, hogy lesz-e belőle valami. Most, ezen a víkenden kell eldőlnie mindennek. Ha nincs víkend, nincs boldogság, és ha nincs boldogság, akkor megette a fene az egészet! A boldogsághoz viszont az kell, hogy a nyomorult első nemes szerepét vállalja át valaki, s az a valaki ki lehetne más, mint ő, Walter Cooley. Ronald állította, hogy senki sem fogja észrevenni a személycserét, hiszen úgy hasonlítanak egymásra, mint egyik tojás a másikra. Az első nemesnek nincs húsznál több mondata, csak állnia kell a második nemessel egy sarokban, jó rálátással a súgólyukra. Egyedül a súgó tudja, hogy hány óra, és úgy súg, hogy akár meg se tanulja azt a vacak húsz mondatot.

Cooley kétségbeesetten rázta meg a fejét. Erezte, hogy húsz mondat, és toleráns súgó ide vagy oda, páni rémület keríti hatalmába. Kiállni a rivaldafénybe egy nézőtérnyi ember elé, ebben a tollas, pántlikás kalpagban, combig érő csizmában, amiben az ördög se tudja, hogy bírtak járni a középkorban. Uramisten! Hogy is van? „Irtóztató! En rettegek, uram..." Hát még én, hogy a fene vitte volna el... Felnézett a királynő képére a falon, és elképedve látta, hogy őfelsége leereszkedő mosolyra húzza a száját.

– Meg fogok tébolyodni – mondta Cooley rezignáltan. – Nem vitás. Visszaült a tükör elé, s legszívesebben üvöltve elkezdte volna lemosni magáról a festéket. Ronald az ötszázadik nászéjszakáját tölti, ő pedig. Kezébe temette az arcát, megpróbált mélyeket lélegezni, hogy elkergesse a lassan rátelepedő pánikot.

Csak nyugi, Cooley, nyugi!

Az ajtó megcsikordult, kinyílt, majd becsukódott.

– Nos, Ashe? – kérdezte, igyekezve leplezni belső remegését. – Mikor kerülök sorra?

Ashe nem válaszolt: szó nélkül közelebb lépett hozzá.

– Csak azt ne mondja, hogy azonnal indulnom kell. Tudja, abszolút nyugodt vagyok, de tíz perc még hiányzik ahhoz, hogy elérjem a tökéletes koncentráció állapotát. Az a helyzet.

Megtorpant és megállt. Nem látott semmit, csak a közeledő léptek recsegését hallotta, s valami gyors, baljóslatú suhogást a levegőben. Mint amikor a fickó a kikötőben a kőnek nyomta a fejét, és megcsillant a holdfényben a nyitott borotva.

Elkapta a tenyerét a szemei elől, és a tükörbe pillantott.

Ismeretlen, magas, karcsú fiatalember állt mögötte, két karját kinyújtva, kitárt ujjakkal, elégedett mosollyal az ajkán.

Ha komputer lett volna az agya helyén, sem tudott volna gyorsabban gondolkodni. Az elmúlt évtizedek gyakorlata annyi információt nyomott az agysejtjeibe, amennyit egy egészen nagy teljesítményű számítógép is csak nehezen tudott volna elviselni. S ezek az információözönnel agyonnyomorított sejtek most valamennyien azt bőgték, üvöltötték és ordították, hogy vigyázat, Cooley, a fickó meg akar fojtani!

Walter Cooley nem is habozott meghallgatni rémült agysejtjeinek figyelmeztetését. Sarkának egyetlen laza, de villámgyors mozdulatával felpöckölte a levegőbe a nehéz karosszéket, amin eddig ült, elkapta, és minden erejét

megfeszítve az ismeretlen fickó felé hajította.

Ha néhai kiképző őrmestere látta volna, elégedetten nyalhatta volna meg a szája szélét. A súlyos szék magabiztosan szállt a szőke, cinikusan mosolygó fickó feje felé.

S ekkor Walter Cooleyt ismét elöntötte a vakrémület. Úristen! Mit csináltam? Hiszen ha ez az ügyelő.

A szék néhány milliméternyire a fickó arcától megtorpant a levegőben, mintha odaragasztották volna. A fickó kinyújtotta érte a karját, és letette a földre.

A súlyos szék lágyan reccsent a kopott szőnyegen.

– Foglaljon helyet, Mr. Cooley!

Az idegen mosolygott, immár barátságosnak tűnő, de még mindig kemény, parancsoló mosollyal. Szép, szabályos, arányos arca volt, talán túlságosan is szabályos. Mintha egy divatlapból vagy reklámújságból lépett volna elő.

– Kicsoda maga? Az ügyelő?

– Foglaljon helyet, Mr. Cooley!

Még mindig barátságos volt a hangja, de mintha egy árnyalattal határozottabb lett volna a felszólítása.

Walter Cooley arra gondolt, hogy alig karnyújtásnyira, egy másik karosszék karfáján fekszik a zakója, zsebében egy 38-as Smith and Wessonnal. Ha a keze ügyébe tudná kaparintani.

– Kicsoda maga? Ha nem mondja meg, hát én.

Előrelépett, és közvetlenül a szőke fickó orra elé állt. Elégedetten állapította meg, hogy közel egyforma magasak, s ő jóval izmosabb, mint a másik. Akárhogyan csinálta is a trükköt azzal a székkel.

– Mit akar tőlem? – kérdezte mogorván. – Ez egy öltöző, ha nem tudná. Az ajtajára ki van írva, hogy.

A szőke fickó még mindig azzal a kiállhatatlan fölényes mosollyal az arcán kinyújtotta a karját, éppen csak

észrevehetően és megmarkolta a csuklóját. Aztán Cooley olyasmit érzett, amit csak ritkán mozgalmas élete során. Mintha acélhengerek közé szorult volna a keze. Felkiáltott, megpróbálta kitépni magát az ismeretlen kegyetlen erejű szorításából. Ismét verejtékcseppek ütöttek ki a homlokán, ezeknek azonban már semmi közük nem volt a lámpalázhoz.

Mire felocsúdott, már a karosszékében ült. Az ismeretlen eleresztette a csuklóját.

– Kérem, maradjon ülve, Mr. Cooley!

Walter Cooley megdörzsölte a kezét, és lopva rápislantott. Nem látott rajta horzsolást, ami némiképpen megnyugtatta. Mindazonáltal nem szívesen került volna újra kapcsolatba az ifjú acélkemény szorításával.

– Steve vagyok, Mr. Cooley. Azért jöttem, hogy magammal vigyem. Cooleynak lefittyedt a szája a megrökönyödéstől.

– Engem? Maga dilis, jóember!

Az idegen elégedetten pillantott végig az atlétatermetű első nemesen. Aztán váratlanul, szemmel követhetetlen gyorsasággal felemelte a kezét. Cooley akár meg is esküdhetett volna rá, hogy az egyik pillanatban még a térdén volt a másikban pedig már a levegőben. Egyenesen a királynőre mutatott.

– Látja a képet, Mr. Cooley?

– Hogy a fenébe ne látnám, de nem értem, hogy jön ez ide. En.

– Figyeljen!

Cooley befogta a száját, mi mást lehetett volna? Látni azonban nem látott semmi különöset. Néhány másodperccel később aztán észrevette, hogy a királynő nyaka táján színesedni kezd a kép, és féltenyérnyi kékes folt terül szét rajta. Esküdni mert volna rá, hogy a folt a papíron terjed, nem pedig a papírt óvó üveglapon.

– Mi az ördög ez? – mozdult volna a kép felé, de az idegen figyelmeztetően felemelte mutatóujját.

– Maradjon a helyén, kérem. Ami pedig a kérdését illeti, méreg. Néhány másodperc alatt felszívódik, és nem egészen fél perc alatt végez az áldozattal. Az ujjamból lőttem ki, Mr. Cooley.

Walter Cooley immár száz százalékig biztos volt benne, hogy őrülttel van dolga. Egy veszedelmes őrült szabadult be a színházba, és minden valószínűség szerint túszul ejtette. Lehet, hogy blöff ez az egész, ami a mérget illeti, de lehet, hogy nem. Elvére elcsórhatott valami mérget a kutatóintézetből, s megfelelő fegyvert is hozzá.

Igyekezett fékezni hangja remegését.

– Mit akar tőlem?

Az ismeretlen mintha meg sem hallotta volna a kérdést.

– Az ujjamból lőttem ki, több száz atmoszféra nyomással. Keresztülhatolt az üvegen, ha óhajtja, megtekintheti, bár. jobb, ha hisz nekem. Csak az ujjamat kell megmozdítanom, és maga halott, Cooley.

Walter Cooley érezte, hogy marni kezdi a szemét a homlokáról lecsorgó veríték.

– Mit akar tőlem?

– Szeretnénk rövid időre a segítségét kérni.

– A segítségemet?

– Úgy is mondhatnám, hogy mint színészre van szükségünk. Vagy talán pedagógusra. Be kellene tanítania egy társulatot. Rövid időről lenne szó, természetesen nem ingyen. Busásan megfizetjük a munkáját.

Cooley torka összeszorult.

– De hiszen én. nem én.

– Jól ismerjük önt, Mr. Cooley. Maga a mi emberünk.

Úristen! – gondolta Cooley. – Úristen!

– Többet nem mondhatok – mosolygott az idegen –, kellő időben meg fog tudni mindent. Szeretném, ha elvállalná a munkát.

– Es ha nemet mondok?

A szőke fickó a királynő képére nézett, és sokat sejtetően elmosolyodott.

– Mikor kellene.?

– Most. Azonnal.

– Ez lehetetlen – sápadt el Cooley. – Nekem itt fel kell lépnem. En vagyok az első nemes.

– Azonnal.

– De mondom, hogy.

Az ajtó kivágódott, és berobbant rajta Ashe. Cooley a pisztolya felé akarta vetni magát, de érezte, hogy az acélkemény ujjak ismét átfonják a csuklóját. Földöntúli erő kényszerítette, hogy ülve maradjon.

– A fenébe is, uram – dühöngött Ashe, és megtorpant a szoba közepén. – Ez egy disznóól, nem színház. Tíz perc múlva ön következik, és ha nem megyek az ügyelő után.

Ekkor fogta csak fel, hogy Cooley nincs egyedül. Aztán néhány töredék másodperccel később azt is megérezte, hogy valami nincs rendben a szobában.

Árnyalatnyival vörösebbre váltott a pír az arcán, és megperdült, hogy támadásba lendülhessen. Cooley csak annyit látott, hogy az ismeretlen szabad karjának mutatóujja Ashe-ra szegeződik. Most sem tudta követni a szemével, ahogy a szőke fickó felemelte a karját.

– Nee! – Maga csodálkozott a legjobban, hogy ő ordít ilyen kétségbeesetten. – Neee!

– Ez kicsoda?

– Ashe – nyögte Cooley. – Ne bántsa! Ha valamit csinál vele, inkább megdöglök, de nem megyek magával. Erre mérget vehet.

A szőke fickó leeresztette a karját.

– Ő is színész?

Ashe nyitotta volna a száját, de Cooley úgy nézett rá, hogy belefagyott a szó a torkába.

– Mi a fene lenne más?

– Most miért nem játszik?

– Ebben a darabban nincs szerepe. Ő a legjobb barátom. Ha megöli. Ashe szeme kikerekedett a rémülettől.

– Micsoda?

– Fogja be a száját, Ashe, és ne kérdezzen semmit – mondta olyan gyorsan Cooley, hogy elakadt a lélegzete. – Ne... kérdezzen! Később mindent elmondok. A királynő.

Ashe villámgyorsan a királynő arcképe felé kapta a fejét. Cooleynak fogalma sem volt, róla, mit fogott fel a látottakból, de bízott Ashe tapasztalatában.

– Nos, rendben van – mondta a szőke, és megvonta a vállát. – Ő is velünk jöhet. Akár indulhatunk is.

Cooley végigpillantott magán, aztán megrázta a fejét.

– Ebben a maskarában?

– Ebben, Mr. Cooley!

– Legalább a levéltárcámat hadd vigyem magammal. Lassan, jól látható mozdulattal kinyújtotta a karját a zakója felé. A szőke figyelte, majd iszonyatos sebességgel, amelynek a követésére emberi szem aligha képes, Ashe felé fordította a fejét.

Most Cooley következett. S bár közel sem tudott olyan gyorsan mozogni, mint a másik, összeszedte minden ügyességét, megragadta a 38-ast, és buggyos nadrágjába

süllyesztette. Amikor a szőke visszafordult, már csak a pénztárcáját tartotta a kezében.

Az ügyelő öt perccel színre lépése előtt döbbent rá, hogy az első nemes felszívódott. Két percig keresték, majd a rendező óriási lélekjelenléttel beugrott a helyébe. A színfalak mögött lapulva darálta az első nemes szerepét, miközben a második nemes egy díszletfának támaszkodva intrikált, azt a látszatot keltve, hogy intrikatársa ott rejtőzködik az árnyat adó fa lombjai között.

A másnap reggel megjelenő színikritikák egyöntetűen kiemelték a rendezés újszerűségét, megdicsérve a rendezőt, amiért bátran szakított a megcsontosodott hagyományokkal, az első nemest egy fa ágai közé ültette.

Cooleyt a portás látta utoljára, amint egy ismeretlen köpcös fickó és egy magas, szőke, arisztokratikusan mosolygó fiatalember kíséretében elhagyja a színházat.

Erről természetesen nem írtak az újságot.

Bloomenwill, Minnesota állam, KriminálpszichológiaiIntézet, Május 29.

Judy Maxwell ezen a napon különösképpen utálta a munkáját. A nyitott ablakon át beáradó, kellemesen langyos levegő mindenre csábította, csak dologra nem. A később beköszöntő tavasz mintha kárpótolni akarta volna a bloomenwillieket a hosszú tél keserveiért; varázspálcájának egyetlen érintésével virágba borította a várost. Az ablakon beintegettek a hársfák; madarak csiripeltek az ágakon, s valahol a virágba szökkent bokrok között torkaszakadtából üvöltött egy elmebeteg.

Judy Maxwell nagyot sóhajtott, és becsukta az ablakot visszaroskadt az íróasztala mögé, emberfölötti erővel kényszerítve magát, hogy kezébe vegye a soron következő aktát. Lapozott benne megnézte a görénymosolyú fickó fényképét, megdörzsölte a szemét, és megnyomta az asztal lapja alá rejtett csengőgombot.

Judy régi ismerőse, a kövér őrmester bedugta fejét a szobába.

– Hogy van, Judy?

– Megteszi. Kit hozott, őrmester?

– A Rókát. Ismeri?

– Csak hírből.

– Vigyázzon vele! Olyan a fickó, mint az angolna. Azt hiszi, hogy már megszorította a nyakát, aztán hipp-hopp, már ki is csusszant az ujjai közül.

– Az angolnának nincs is nyaka – mosolygott Judy.

– Azért csak vigyázzon! Meg lennék lepődve, ha csőbe tudná húzni. Evek óta nem sikerült senkinek.

– Küldje csak be, őrmester.

Judy Maxwell érdeklődve figyelte, ahogy a vörös, ragyás képű fickó belopakodott a szobába. Soha találóbb nevet nem adtak még senkinek a haverjai, mint neki.

A vörös megtorpant, és néhány pillanatra kiesett a szerepéből. Lefagyott arcáról a sunyi mosoly, ahogy színésznő külsejű Judyt megpillantotta. Sok mindenre számított, csak arra nem, hogy egy szexbomba ül majd vele szemben az íróasztal másik oldalán.

Judy elégedetten figyelte a hatást, és azonnal támadásba lendült.

– Neve?

– Thornton, azaz izé... Róka.

Judy felállt, hogy jobban érvényesüljön az alakja a tavaszi fényektől bombázott szobában. Kifeszítette a mellét; szinte elérte vele az asztal túlsó végén görnyedező gyanúsítottat.

– Bevallja, Róka?

A vörös fickó megtörölte gyöngyöző homlokát.

– Mi az istent valljak be?!

– A betörést, a képlopást, soroljam?

A rókaképű lassan magához tért. Elsőrendű a tyúk – gondolta –, de nagyot tévednek, ha azt hiszik, csőbe tudnak húzni vele. Régi motoros vagyok már a szakmában.

Judy visszaült az asztal mögé, és intett a vörösnek, hogy ő is leülhet. Róka lekuporodott a felkínált szék szélére.

– Szóval beismeri?

– Naná! – nyögte a pasas megkönnyebbülten, és érezte, hogy engedni kezd benne a meglepetés okozta görcs. – Persze hogy beismerem. Hiszen tetten értek.

– Van hozzátennivalója a vallomásához, Mr..?

– Nevezzen csak Rókának – mondta a vörös immár könnyed vigyorgással.

Judy belement a játékba. Tudta, ha kis dolgokban enged, néha a nagy dolgok maguktól az ölébe hullanak.

– Oké. Tehát Mr. Róka. Önt tetten érték egy villában, amikor a páncélszekrényt próbálta feltörni.

– Szó sincs róla! – tiltakozott a kis fickó, és cigarettát húzott elő a zsebéből. – Rágyújthatok? Nem akkor kaptak el, amikor a páncélszekrényt nyitogattam, hanem amikor a képeket akartam elcsórni. A *Fürdőző Madonnát.* Csoda frankó kép! Látta már, doktornő?

Judy az előtte heverő papírokra bökött.

– Itt a reprója. Nem rossz. Ér vagy egymilliót. Róka édesdeden elmosolyodott.

– Nem tudom. Nem érdekelt az ára.

– Nem? Akkor miért akarta ellopni? Hogy otthon nézegethesse?

– Higgye el, később vissza akartam vinni! – bizonygatta Róka, és összekulcsolta a kezét. – Hát már senki sem hisz

nekem?

– Vissza akarta vinni? A képet? Akkor miért.?

– Bugyit akartam festeni rá.

– Miért akart bugyit festeni a *Fürdőző Madonná*ra, Róka?

– Mert nincs neki. Magának van?

Judy elvörösödött. Annál is inkább, mert Róka szeme ártatlan sugarakat szórt a levegőbe.

– Semmi köze hozzá! – csattant fel, aztán elszégyellte magát. Uramisten! Hát nem kihozta a fickó már az első percben a sodrából? Ha nem dilis, akkor nagy színész lehetett volna belőle. Nincs mese.

– Joe mondta, hogy fessek rá bugyit – bizonygatta Róka. – Már megint Joe. Rám talált.

Judy mélyeket lélegzett, aztán belelapozott az orra előtt heverő iratokba.

– Szóval Joe. A jó öreg Joe. Hol találkozott vele utoljára?

– Hát... alighanem New Yorkban.

– *Akkor* mit mondott?

– Hogy csórjam el azt a meztelen táncosnőt a múzeumból. Hiszen tudja.

– Mit mondott még?

– Hogy fessek rá bugyit.

– És aztán?

– Csak bugyit.

– Nem úgy értem. Aztán mit tett volna vele?

– Visszavittem volna a múzeumba.

– Úgy, ahogy van?

– Bugyistul persze,

– Tehát nem akarta ellopni?

– Én? Eszem ágában sem volt. Csak fel akartam öltöztetni. Joe azt mondta, hogy bugyi nélkül nem erkölcsös. – Kihúzta magát a székén, és megkeményedett a tekintete. – Ősi puritán családból származom!

Judy sóhajtott, és kinézett az ablakon. A fákon feketerigók kergették egymást a tavasznak örvendezve.

– Oké, Róka. Akkor beszéljünk Joe-ról. Most hol van?

– Visszajött. Pedig New Yorkban hagytam. Ott azt mondták, hogy soha többé nem talál rám. De rám talált.

Megkocogtatta a fejét az öklével.

– Itt vagy, Joe?

Judy Róka fejére bámult, mintha arra számítana, hogy előmászik a füléből egy arasznyi emberke, és elegáns meghajlással bemutatkozik. Joe vagyok, kisasszony.

– Mikor bukkant elő, Joe?

– Kábé három napja. A múzeumban.

– Miért ment a múzeumba?

– Imádom a képeket.

– Tovább!

– Hát. néztem őket. Éppen a *Fürdőző Madonna* előtt álltam, amikor megszólalt Joe. Azt mondta, hogy itt vagyok, Róka, megjöttem. Megjöttem, hogy segítsek neked. Fel kell öltöztetned a csajt, mert így nem erkölcsös.

– Tudja, kicsoda Joe, Róka? A vörös engedelmesen bólintott.

– Tudom. Voltam szeánszon. Egy spiritiszta megmagyarázta, hogyan tudhatom meg. Asztalt táncoltattunk, és Joe lekopogta, Viktória királynő udvarában élt, és. valami udvarmester lehetett. Neki kellett harisnyát húzni a zongorák lábára és felöltöztetni a szobrokat. Azt mondta, az volt a helyes, és ami ma van, az helytelen.

Judy mosolygott, az iratkupacba markolt, és előrántott belőle egy fényképet. Olyan lendülettel csapta Róka elé, hogy a kis fickó rémülten felpattant.

– Ezt nézze meg, Róka? – ordított rá Judy. – Ez micsoda? Válaszoljon azonnal!

Róka rémülten az antik, félkezű férfiszoborra bámult, és felvonta a vállát.

– Mit tudom én! Egy hadirokkant.

– Nem érez kényszert, hogy felöltöztesse? Mit szól hozzá, Joe? Róka közönyös képpel visszaült a székére.

– Semmit. Joe-t nem érdeklik a fütyik. Ennyit ő is változott Viktória királynő óta.

Az ajtó nyikorgott, és lassan kitárult. Judy Maxwell dühösen bámult a belépőre.

– Magát meg ki az úristen engedte be?! Őrmester! Hol van, őrmester?! Ez is jókor kódorog el, amikor szükség lenne rá! Nem látja, hogy itt vizsgálat folyik? Hol az őrmester?

Az ismeretlen, galambszürke öltönybe bújt fiatal férfi szabályos vonásait lágy mosoly öntötte el.

– Alighanem kint üldögél a folyosón.

Rókának egyszer csak rossz érzése támadt. Óriási emberismerete és tapasztalata, melyet több évtizedes alvilági működése során szerzett, arra figyelmeztették, hogy ezzel a szépfiúval valami nincs rendjén. Azokra az angol úrifiúkra emlékeztette, akik megölt unokahúguk, feleségük, anyósuk holttestét lágy fütyörészés közben vagdossák darabokra, s gondosan belehelyezik abba az óriási utazóbőröndbe, melyet még nagybácsikájuk, a nyugdíjas gyarmati ezredes hagyott a padláson a rég letűnt világbirodalomból.

Lassan felemelte a fejét, és az idegen szürke szemébe nézett. Aztán anélkül, hogy bárki is észrevehette volna, egészen a csuklójáig csúsztatta le borotvaéles kését, melyet kabátja

ujjának bélése alatt rejtegetett.

Judy Maxwell ez egyszer elveszítette a türelmét. Markában volt már a fickó; a siker almája ott lógott az orra előtt, s egyszerre csak odanyúl egy ilyen szerény mosolyú idióta, és leveri előle!

Körmeit kimeresztő, karmolni kész macskaként ugrott a szőke fickóhoz, s az arcát odatolta az arcához.

– Takarodjon, amíg le nem rúgom a fejét! És ha még egyszer meglátom a szobám közelében.

Judy Maxwell egyáltalán nem blöffölt, amikor a fejberúgást emlegette. Évek óta a Bloomenwill büszkeségeként tartották számon, s a minnesotai kick-box válogatott tagjaként gyarapítgatta éremgyűjteményét. Legutoljára éppen egy Los Angeles-i amazont radírozott le a térképről, aki testvérek között is legalább húsz kilóval nyomott többet nála.

A szőke, fogpasztareklám-mosolyú fickó mintha meg sem hallotta volna a fenyegetést. Sőt! Mintha gúnyos mosoly villant volna a tekintetében.

Judy Maxwell most már nemcsak a türelmét, hanem a fejét is elveszítette. Felvisított, mint egy rémült ködsziréna, és a nem kívánt látogatóra vetette magát. Csak úgy rutinszerűen be akart vágni egyet a képébe, hogy aztán megforduljon, és a szokásos mozdulattal homlokon rúgja.

Róka behunyta a szemét, és csendesen fohászkodott. Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy ha párviadalra kerülne sor közte és e között az istenverte csaj között, és még ha elő is tudná varázsolni a halefját, ki lenne a győztes. Ha egy mód van rá, el kell kerülnie a fizikai küzdelmet ezzel az eszelős tyúkkal.

Judy Maxwell ütése azonban nem érte el az idegent. Hogy mi történt, senki sem tudta volna megmondani, még Róka sem, pedig annyira figyelt, hogy majd kiesett a szeme.

Annyit látott csak, hogy a hívatlan látogató arca elé tartja a

kezét – hogy hogyan tudta olyan hihetetlenül rövid idő alatt odavarázsolni, a frász se tudja –, s ujjait az eszeveszett amazon csuklója köré fonja. A következő pillanatban Judy megtorpant, felsikoltott, és leroskadt a földre. Ez a sikoltás azonban már nem a támadó tigris bömbölése, hanem a kupán vágott nyúl fájdalomsikolya volt.

Rókát a hányinger kerülgette, amikor látta, hogy a csupa izom amazon a földön térdel, a szőke pasi lábai előtt. S behunyja a szemét a fájdalomtól.

Pedig a fickó nem csinált semmit. Nem erőlködött, nem lihegett, nem fenyegetőzött, még csak ki sem pirult. Bágyadt, enervált mosollyal fogta a lány csuklóját. Lazán, mintha csak a pulzusát mérné.

– Jaj! – nyögte a lány. – Hagyjon. Fáj!

– Maga esett nekem – mondta a férfi szenvtelen és színtelen hangon.

– A fenébe is. engedjen már el!

Az idegen engedelmeskedett. Mire Róka felocsúdott, mindkét keze a zsebében volt, mintha ki sem húzta volna őket belőle.

Róka ekkor gondolt először arra, hogy hipnotizálják. A jószagú úristenit neki! Hogy erre nem gondolt. Nyilvánvaló, hogy csak játszadoznak vele, és alig várják, hogy beszálljon ő is. Na, arra várhatnak!

Visszacsúsztatta kését a helyére, a vastag vatelincsomók közé, és karját a mellén összefonva, érdeklődve figyelte a nem mindennapi jelenetet.

A lánynak ugyanis esze ágában sem volt belenyugodni a vereségébe. Alighogy felemelkedett a földről, ismét támadásba lendült. Úgy gondolta, ha kézzel nem sikerült, megpróbálja lábbal.

Csakhogy erre a napra azt írták elő az istenek, hogy lábbal

se sikerüljön. Az idegen még csak el sem kapta a fejét. Valami mást csinált, de hogy mit, örök titok maradt. Rókának kicsordult a nyál a szájából a nagy figyelemtől, mégsem vett észre semmit.

Annyit látott csak – végeredményként –, hogy a lány ismét a földön térdel a fickó cipője előtt, s a szőke, csupa mosoly reklámember a csuklóját fogja. Az amazon pedig újra könyörög, hogy eressze el, mert nagyon fáj.

Rókában felötlött ugyan egy pillanatra, hogy hátha mégsem neki játszanak, és hátha jól tenné, ha kibányászná kését a vatelincsomók közül, de már nem volt rá ideje. A szőke fickó megfogta a lány könyökét, és a székéhez vezette.

– Üljön le!

Lágyan csengett a hangja, szinte kérlelőn. A lány leroskadt a székbe. Róka pedig azon tűnődött: vajon miért annyira idegen ez a hang? Ha műveltebb lett volna, talán arra gondol, hogy a szférák zenéje búg benne, mivel azonban Rókának fogalma sem volt a szférák muzsikájáról, nem gondolhatott másra, mint hogy a hangszínné szublimálódott magabiztosságot hallja.

– Mit akar tőlem? – suttogta a lány, maga alá húzva a lábát.

Róka abbahagyta a filozofálgatást, és szomorúan állapította meg, hogy a lány ismét támadni fog. Felhúzza a lábát. És igyekszik beleszállni az előtte mosolygó szépfiú gyomrába.

A szőke férfi felemelte a mutatóujját.

– Ne tegye! Kérem, ne tegye!

A lány megremegett, és elernyedtek az izmai.

– Kicsoda maga, az istenért?!

Ezt akár Róka is kérdezhette volna. Addigra ugyanis teljesen világossá vált számára, hogy nem neki játszanak, hanem ott zajlik valami az orra előtt, amiről fogalma sincs, hogy micsoda. Kifinomult érzékeivel azt is megérezte, hogy ami itt történik, az ő további sorsára is befolyással lehet. Mégpedig

nem is akárhogyan.

Róka szelíden mosolygott, és megpróbálta ismét leereszteni a kést a csuklójáig. Hiába rázta azonban egyre kétségbeesettebben, a kés hegye belefúródott egy vatelincsomóba, és az istennek sem akart kikeveredni belőle. Egészen addig rázogatta a karját, amíg észre nem vette, hogy az ismeretlen rajta tartja a tekintetét. Akkor a másik karját is rázni kezdte, mintha félelmében remegne.

– Maga kicsoda?

Mivel a kérdés minden kétséget kizáróan neki szólt, Róka abbahagyta a rángást, és figyelmet erőltetett az arcára.

– Még hogy én?

Várta, hogy az idegen tovább kérdezzen, de az nem kérdezett. Néhány másodpercig tűnődve nézte a vörös képű fickót, aztán pár gyors lépéssel eltávolodott a lánytól. Mire Róka felocsúdott, a fickó már a fűtőtest mellett állt, és figyelmesen rábámult a radiátorra, mintha most látni ilyet életében először. A lány lába megfeszült, és mintha kissé felemelkedett volna a székén. Róka egy ügyes és határozott rántással kiszabadította kését a vatelincsomóból.

A fogpasztareklám eközben hol a radiátor felé, hol pedig feléjük fordította a fejét. Mintha csak animációs filmet láttak volna. Olyan sebességgel forgatta, mintha nem is lett volna csont a nyakában.

A következő másodpercben Róka felordított, rémült, tanácstalan ordítással, és ahogy arca elé kapta a kezét, a kés engedelmesen visszabújt rejtekhelyére. A lány zihált és megremegett, mintha egy visszataszító film képei peregtek volna a szeme előtt.

Ami a filmet illeti, Róka valóban azt hitte, hogy akarata ellenére egy moziba került, ahol fantasztikus képek kergetőznek a vásznon. A szőke fickó ugyanis, miközben úgy járt a feje előre hátra, mint egy dugattyú, csak százezerszer

sebesebben, a vastag, öntöttvas radiátorhoz nyúlt, és két ujjával kiemelte az egyik tagját. A radiátor recsegett-ropogott, pattogott, ahogy engedtek a vastag, forrasztott varratok. Enyhe bűz és rozsdás vaspor szaga töltötte be a szobát. Néhány sárgás foltos vízkődarab lehullott a fickó rézcsatos cipője elé.

A pasas nem szólt, csak mosolygott. Most már egészen feléjük fordulva, mellmagasságba emelte a vastag, dögnehéz elemet, és anélkül, hogy a legkisebb erőkifejtés is látszott volna rajta, megcsavarta. A merev öntöttvas pattant néhányat, majd hangos durranással kettészakadt.

Róka legszívesebben felüvöltött volna, de még idejekorán meggondolta magát. Ki tudja, hátha ezt a szörnyszülöttet idegesíti az üvöltés? Hátha a fejéhez vágja a vasdarabokat?!

A szőke, vékony fickó azonban nem törte ilyesmin a fejét. Amikor a radiátortag kettétört a kezében, lehajolt, és letette a földre a darabokat. Összeütötte a tenyerét, és diszkrét mosollyal Rókához fordult.

– Mit kérdezett?

Róka készségesen mosolyogva megrázta a fejét.

– Én, semmit. Az égvilágon.

– Kicsoda maga?

– Rókának hívnak.

– Aha. Mit követett el?

– Semmit. Tévedésről van ugyanis szó. Az történt, hogy…

Róka nyelt egyet, és lázasan törte a fejét, hogyan folytassa. Eközben az idegen egyetlen mozdulattal az asztal túlsó oldalán termett, Judy mellett, és kezébe kaparintotta Róka aktáját. Felemelte, a szeme elé tartotta, és mereven nézte. Judy megesküdött volna rá, hogy amíg olvasta, meg sem rebbent a pupillája. Ugyanarra az egyetlen pontra koncentrált, s a lány el sem tudta képzelni, hogyan olvashat valaki ilyen

mozdulatlan szemmel. Márpedig a fickó olvasott, semmi kétség nem férhetett hozzá.

A szőke pasas letette az iratcsomót az asztalra.

– Miss Maxwell. Szükségünk van önre. Szeretném, ha velem jönne.

– Maga megőrült! Hová?

– Egy bizonyos társaságnak dolgozom, Miss Maxwell, amely. kísérleteket folytat egy mindeddig ismeretlen berendezéssel. Szükségünk van önre. Kérem, jöjjön velem.

Judy Maxwell taktikát változtatott.

– Oké. Oké. Semmi kifogásom a dolog ellen. Felmegyünk az emeletre, és megbeszéljük a főnökömmel. Biztos, hogy elenged, ha olyan fontos a dolog.

A szőke lágyan elmosolyodott.

– Azonnal indulnunk kell, kisasszony. Már így is sok időt vesztegettünk. A főnökei idejében értesülnek majd mindenről.

Judy szeme összeszűkült.

– És ha nemet mondok?

A szőke még mindig mosolygott.

– Legnagyobb sajnálatomra, kénytelen lennék megölni önt.

– Ha hagyom!

Keményen kellett volna, hogy csengjen a hangja, de csak bizonytalan nyöszörgésféle bukott ki a száján.

A szőke nem szólt semmit, csak kinyújtotta a karját. Mutatóujját a rozsdás radiátordarab felé irányította, aztán Rókára kacsintott. Mielőtt a képtolvaj viszonozhatta volna a barátságosnak hitt kacsintást, mintha valami felvillant volna az ismeretlen mutatóujjának körme környékén. A lány halkan felsikkantott. Róka hörgött, a radiátordarab pedig felpúposította a hátát, mint simogatásra vágyó macska, majd néhány gőzpamacsot lökve a levegőbe, eltűnt a semmiben.

A szőke leeresztette az ujját, majd csípőre tette a kezét.

– A világ eddig ismert legerősebb sava. Egyetlen cseppje képes örökre eltüntetni még egy elefántot is. Méghozzá minden nyom nélkül, legfeljebb rövid időre kellemetlen illat marad utána. Nos?

Judy már egyre kevésbé reménykedett benne, hogy egyszer csak kinyílik az ajtó, és belép rajta az őrmester.

– Nos?

– Oké – mondta száraz torokkal. – Ha megígéri, hogy visszahoznak.

– Hé! – horkant fel Róka rémülten, és ami a fő, rosszat sejtve. – Velem mi lesz?

A szőke reklámember megcsóválta a fejét.

– Épp most töröm rajta a fejem. Kár, hogy az a Joe a fejében...

Rókát most már csak a megérzései vezették. Nem tudta volna megmagyarázni, miért, de úgy érezte, ha ragaszkodik Joe-hoz, a halál fia. Ez az eszeveszett őrült rácseppent egy cseppet abból a savból, és már ki is szállt a lágy szellő hátán a szobából. Fütyült már arra, hogy esetleg becsapják, és így csalják ki belőle a vallomást! Tapasztalt orra megérezte, hogy nemcsak ő van nagy bajban, hanem ez az eszeveszett tyúk is, aki ezt az egész kulimászt megkeverte. Mi a fenének kellett éppen a mai napra beidézni?

– Nincs semmiféle Joe – mondta határozottan –, csak kitaláltam. A szőke hitetlenkedve ingatta a fejét.

– Valóban? Pedig a legkitűnőbb pszichiáterek is hittek magának.

– Beugrattam őket.

– Hogy a fenébe?

Róka még most is, a vereség küszöbén sem tudta

megtagadni önmagát. Büszkén felragyogott a szeme.

– Átvertem őket. Én minden pszichológust átverek, a hazugságvizsgáló gépekről nem is beszélve.

– Hogy csinálja? Róka felvonta a vállát.

– Adottság és állandó gyakorlat. Ez a művészek legfontosabb parancsolata.

A szőke bólintott és az asztalra tenyerelt.

– Rendben van, Róka. Magammal viszem. És kérem, gondoljanak rá, hogy bármelyik pillanatban magukra cseppenthetek a savból. Egyetlen cseppecske elegendő végleges megsemmisülésükhöz. Azt a feladatot kaptam, hogy vigyem el magukat valahova, de ha komoly akadályok merülnének fel. semmisítsem meg magukat. és önmagamat is. Ha csak egyetlen mozdulattal bárkinek is tudtára adják, hogy valami nincs rendben... aláírták a halálos ítéletüket. Ne feledjék: *én mindent észreveszek!*

Mindent talán mégsem – reménykedett Róka miközben felemelkedett a székről, és visszacsúsztatta kését a vatelincsomók közé. – Mindent talán mégsem.

Barcelona, Május 29.

Lopez Espinozának egészen jól ment a játék ezen a fülledt május végi estén. Három hülyét már egészem megkopasztott, s közel állt hozzá, hogy a negyedik is letejeljen. Costa, a segédje és felhajtója, többször is odasétált hozzá felhúzott szemöldökkel tudakolva, hogy nincs-e szüksége a segítségére, de Lopez egészen biztos volt a dolgában. Nem is kellett nagyon figyelnie. Hiszen az előbb is úgy cserélte ki a kőr dámát, hogy majdnem beesett az asztal alá, a pancserok mégsem vették észre.

Lopez Espinoza ősi szabályok szerint dolgozott. Egy-egy körben hagyta nyerni őket, egyszer nagyobb összeggel is, kockáztatva, hogy felpattannak, és elvitorláznak az alkonyi szürkületben. De mivel jól ismerte a kártyások lélektanát, azt

is tudta, hogy erre százalékban alig kifejezhető az esély. Talán ha minden tízezrediknek van annyi lelkiereje, hogy felálljon, amikor úgy látszik, Fortuna istennő lassan feléje fordítja sugárzó arcát.

Espinozát két tulajdonsága tette naggyá: kézügyessége, és az az erő, amellyel uralkodni tudott az indulatain. Ugyanolyan semmitmondó kifejezéssel vette tudomásul, hogy első osztásra pókerja van, mint amikor öccse tudatta vele, hogy tíz perccel ezelőtt apja megölte az anyját a szomszéd szobában, majd ő is felkötötte magát.

Úgy tűnt, hamar lecseng a játék. A szerencsétlen balekoknak már fogytán volt a pénzük, és Espinoza úgy döntött, nem cifrázza tovább a dolgot. Egyetlen osztással elnyeri az utolsó fityingjüket is, aztán kész. Jézus. Lemegy a földszintre, és iszik egy pohár vörösbort. Nem többet, csak egyetlen pohárkával. Semmit sem ér a zsugás, ha fel van töltve alkohollal. A hamiskártyás olyan, mint az artista. Tiszta fejre, és biztos kézre van szüksége.

Éppen csak eltakarodtak a kifosztottak, amikor új banda tűnt fel a láthatáron. Costa terelte őket feléje, miközben egyetlen percre sem hagyta abba a dumát. Lökte a sódert, hogy porzott tőle a balekok feje.

Lopez nagyot nyelt, és a pohár vörösre gondolt. Aztán megadóan pergetni kezdte a lapokat az ujjai között.

Costa hangos igyekezettel irányította a balekokat egyre közelebb. Lopez Espinoza kívülről tudta Costa szövegét, s igyekezett bezárni a fülét, nehogy kiüljön a képére az undor.

– A múltkor is kifosztotta valaki – hallotta az első számú típusszöveget. – Egy tengerész. Százezer pezóval könnyített rajta. A fickó már nem a régi. Meg lehet kopasztani. Figyeljék, én hogyan csinálom! Ha ad tíz dollárt, megduplázom a pénzét. Ha elveszítem, viheti az aranygyűrűm. Áll az alku, senor?

Akit Costa fűzött, kövér, tarka inges amerikai volt. Minden valószínűség szerint a nyugati partról származott, mert

tűrhetően beszélte a spanyolt. Hosszas rábeszélésre végre belement az üzletbe.

Ezután minden a kidolgozott forgatókönyv szerint zajlott: Costa az első menetben elveszített öt dollárt. A tarka inges amerikai szomorúan megcsóválta a fejét, dühösen a feleségére sziszegett, és leplezetlen vágyakozással bámulta Costa vastag, több száz dollárt érő aranygyűrűjét.

A második menetben Costa visszanyerte az öt dollárt, a harmadikban pedig húszra nőtt a vagyona. Costa ekkor felállt, megköszönte a játékot, és visszaadta a húsz dolcsit az amerikainak.

Míg a tarka inges felesége unszolására kelletlenül Costa markába nyomott egy gyűrött egydollárost, Lopez mérsékelt hangerővel, de válogatott kifejezéseket használva szitkozódott. Leginkább Costa anyját emlegette, aki hagyott magának olyan csirkefogót csinálni, aki kiszáll a játékból, amikor nyerésre áll.

Costa ügyet sem vetett a dühöngő Lopezre, csak vigyorgott, és menni készült. Nem felejtett el kezet csókolni a tarka inges boszorkány feleségének, miközben olyan szexis vigyort eresztett feléje, hogy a zörgő csontú piszkafa, olvadó mosollyal villogtatta rá a protézisét.

Most azonban a tarka inges nem akart menni. Erőlködött, hogy játszanak tovább, hiszen nyerésben vannak. A kopott, kifejezéstelen arcú Lopez könnyű zsákmánynak tűnt. Talán még az is megfordult az amerikai fejében, hogy részeg.

Lopez Espinozának félórájába került, hogy kicsinálja az amerikait, aztán a zokogó és fenyegetőző piszkafával együtt Costa betuszkolta egy taxiba. A taxis tudta, mi a kötelessége. Legalább négyszer hurcolta őket a városon, mielőtt kikötöttek volna a rendőrség előtt.

Hajnalodott, mikorra az álmos rendőrhadnagy végzett az adatok felvételével. Nagyot ásított, elnézést kért, és közölte velők, hogy ismét csak taxit kell fogniuk, ha el akarják érni a hajnalban induló turistahajót.

Amikor az amerikaiak szitkozódva távoztak, elégedetten masszírozta meg a nyakát.

Ezen az éjszakán is keresett ötven dollárt.

Ahogy az amerikaiakat elvitte a taxi, Lopez Espinoza végezni akart, de Costa hozott még két németet. A magasabb, szakállas németnek időről időre kiestek a lapok a kezéből, a kisebb, sörhasú pedig nagyokat csuklott, és Lopez biztos volt benne: nem is látja, mi van nála.

Éppen az utolsó márkáikat nyerte el, amikor a magas, szőke fickó megszólalt vele szemben. Lopez Espinoza felnézett, és csodálkozva vette észre, hogy Costa nincs az idegen közelében. Honnan az ördögből vetődhetett ide Costa nélkül?

Az idegen mosolygott, lágy, könnyed, mégis ellenszenves mosollyal.

– Beszállhatok?

Espinoza nem válaszolt mindjárt. Nincs rondább látvány, mint egy mohó hamiskártyás. Ráér majd öregkorában futni a fillérek után.

Elnyerte a németek legutolsó márkáját is, megvárta, amíg elégedetten röfögve eldülöngélnek, s ujjai között végigpergette a kártyacsomagot. Mintegy véletlenül felemelte a fejét, és az idegen arcába nézett. A szőke, karcsú fickó angyali mosollyal bámult a paklira, mintha a lapokat számolná.

– Beszállhatok?

Espinoza bólintani akart, amikor érezte, hogy ritkán érzett balsejtelem nehezedik a szívére. Természetesen arcizma sem rándult, hiszen ha a kártyán kívül értett valamihez, akkor az éppen az idegei feletti uralkodás volt. Nem tudta, miért, de szerette volna, ha az idegen meggondolja magát, és eltűnik a ködben. Ha megfordul, lesiet a lépcsőn, és nem is jön vissza soha többé. Különben is, ha nem Costa hívta, hogy került ide?

Aztán mégiscsak intett, hogy elfogadja a kihívást. Lopva

körülnézett, és elszorult torokkal tapasztalta, hogy egy-két potyaleső csavargón kívül senki sincs a közelében. Másodpercek alatt úgy elpárolgott mindenki, mintha ennek a szőke úrifiúnak látszó baleknak a jelenléte űzte volna el őket.

Lopez Espinoza megtörölte a homlokát, megrázta a fejét, és egyszeriben magához tért. Talán a polippörkölt nyomta meg a gyomrát. Mégiscsak le kellett volna engednie egy pohárka vöröset.

A szőke, karcsú fickó leült vele szemben a pokróccal letakart lócára, és kíváncsian nézett Lopezre. Mintha csak arra várt volna, hogy elkezdődjék végre az előadás.

Lopez lehorgasztotta a fejét. Libabőrös lett a háta a fickó tekintetétől.

Uram, Jézus, csak nem kapott a rendőrség belső ellenőrzést? Ha ez az idegen egy zsaru Madridból.

Aztán észrevette az amerikai zsíros kártyacsomagját. Kinyújtotta érte a kezét, hogy lesöpörje az asztalról, amikor a szőke úrifiú a csuklójára tette a tenyerét. Lopez érezte, hogy furcsa áramok futkosnak át a karjába, mintha gyenge elektromos ütés érte volna. Mire felocsúdott, a kártyacsomag már a másik kezében volt.

– Ez is megteszi.

Lopez Espinoza megvonta a vállát. Neki aztán tökmindegy. Felötlött ugyan benne a gondolat, hátha a szőke fickó az amerikai társa, és valami átverés van a dologban, de gyorsan elhessegette magától a gondolatot.

Éppen osztani akart, amikor Costa bukkant fel a láthatáron két tengerészruhás, enyhén elázott balekkal. Az idegen felhúzta a szemöldökét, amikor meglátta őket, de nem tett megjegyzést.

Az első játékok tapogatózva teltek el. A két tengerész nem volt ellenfél, arra voltak csak jók, hogy összemocskolják a lapokat; Lopez megérezte, hogy a szőke fickó méltó csak a

játékra, pedig egyelőre ő sem csinált sokat. Mintha ismerkedett volna a kártyával.

Lopez Espinoza osztott, játszott, s közben az a megmagyarázhatatlan érzése támadt, hogy az idegen nem tud kártyázni. Ha megkérdezték volna, nem tudott volna válaszolni rá, mire alapozza feltételezését. Megérzés volt, semmi más. A hosszú évtizedek, melyeket kártyaasztal mellett töltött, megtanítottak egy s másra, emellett kifinomították az érzékeit. S ezek az érzékek azt súgták, hogy a szőke úrigyerek vele szemben most ismerkedik a játékkal.

Lopez Espinoza a világért sem vallotta volna be senkinek, hogy milyen eszeveszett gondolatai támadtak. Hogyan is vallhatta volna be, amikor ellenfele nem követett el semmilyen hibát! Pontosan azt tette, amit tennie kellett. Mégis üres volt a játéka, mint a tengerbe dobott rumosüveg. Hiányzott belőle a szellem, az improvizáció. Még a megkopasztott németek, félig részegen is felszabadultabban játszottak, mint a szőke fickó.

A fogpasztareklám-mosolyú úrifiú szép nyugodtan rakosgatta a lapokat. Hidegen, és szenvtelenül, mint egy gép. Mindig a legjobb és legcélszerűbb megoldást választotta. S Lopez Espinoza, aki mindeddig nem csalt, hiszen nem volt rá szüksége, megállapította, hogy évtizedek előnye ide vagy oda, tisztességes játékban aligha tudná legyőzni. A szőke fickó arcán lágy, kisfiús mosollyal körről körre belelendült. Néha szélesen elmosolyodott, láttatni engedve gyöngyfehér fogsorát. Lopez Espinozát ez a mosoly a farkasember mosolyára emlékeztette.

A hamiskártyás most már esküt mert volna tenni rá, hogy a szőke pasas, mielőtt az asztalhoz jött, még csak nem is látott kártyát. Itt tanult meg mindent, amit tudott, cirka húsz perc alatt. S ez a tudás elég volt hozzá, hogy tisztességes játékban senki le ne győzhesse.

Eljött a perc, amikor Espinozának lépnie kellett. A

dollárhalom lassan apadni kezdett előtte; a zöld hasú bankjegyek átvándoroltak a szőke elé. A tengerészek nem vesztettek sokat, de megállás nélkül káromkodtak.

A szőke pasast láthatóan nem izgatta a pénz. Lopez Espinoza biztos volt benne, nem is tudja, mennyi van előtte. Kizárólag a játék érdekelte, amelynek megérezte az ízét.

A hamiskártyás akkor taktikát változtatott. Miután gyerekjáték volt a számára, hogy kitapogassa a kártyák hátulján a tűszúrások nyomait, fordított a dolgon. Ez pedig egészen más stílust követelt, mint amit eddig játszott.

A szőke fickót lórúgásként érte a dolog. Elveszített két kört, s míg a harmadikra készült, komor arccal maga elé meredt. A hamiskártyás biztos volt benne, hogy ellenfele gyanút fogott. A harmadik kör után, amelyet Espinoza a szőkének hagyott, a pasas gondterheltráncai kisimultak.

Most azonban Espinozát fogta el a bizonytalanság. Nem látott bele ellenfele kártyáiba – persze csak átvitt értelemben. Vajon azért nyugodott-e meg, mert felfedezte, hogy Espinoza csal, vagy mert megnyerte a kört? A hamiskártyás az előbbire gyanakodott.

A következő kör után kétség sem férhetett hozzá, hogy a szőke úrifiú tisztában van mindennel. Tudja, hogy ellenfele hamisan játszik. Espinoza elmosolyodott a bajusza alatt. Kíváncsi volt rá, mihez fog kezdeni a fickó.

Várakozásával ellentétben nem tett semmit. Lágy mosollyal játszott tovább. És nyert.

Espinozának elöntötte a veríték az arcát. Rádöbbent, hogy nemcsak ő látja a másik lapjait, hanem az is az övét. Eszerint a szőke fickó is rájött, hogy a kártyák meg vannak jelölve, s most aszerint játszik.

Évek óta nem fordult elő, hogy komoly erőfeszítésre késztette volna valaki. Élvezte a felszabaduló szellemi energiát, amely mint palackból a szellem, elhagyta börtönét.

Ujjai megremegtek a gyönyörűségtől, ahogy a lapokat rakta.

Tíz perc múlva rájött, hogy sem ügyesség, sem pedig logika tekintetében nem veheti fel a versenyt a másikkal. Félóra, és egy fillérje sem marad.

Espinozát természetesen nem a pénz izgatta elsősorban, hanem a presztízs. Talán soha többé nem tudna lapot venni a kezébe, ha kifosztaná valaki. Nemegyszer kártyakirálynak hitte magát, főleg egy-egy sikeresen átdolgozott éjszaka után, s most inogni érezte a trónját.

Elhatározta, hogy beveti minden tartalékát. Ujjai végigfutottak a paklin, s olyan gyorsan, hogy szem nem tudta követni, cserélgetni kezdte a lapokat. Kiszabadította ingujjából a tartalék ászokat, és behajította őket az ütközetbe. És természetesen nyert. Miért is ne nyert volna.

Az idegen meghökkent, amikor fogyni kezdett előle a pénz. Értetlenül Espinozára nézett, mintha azt akarná kikémlelni, vajon miben töri a fejét. A hamiskártyás érezte, ahogy a szőke pasas a lehetőségeket mérlegeli. „Hiába minden, öreg – gondolta elégedetten. – Ahhoz, hogy megtanuj csalni, nem elég egy röpke félóra."

Tévedett. Elég volt. Lopez Espinozát rémület öntötte el, amikor érezte, hogy elfogynak az ászai. Sem a pakliban nem volt már ász, sem az inge ujjában, az ördög se tudja, hol voltak, de mindig éppen idejében kerültek elő ahhoz, hogy elvigyék előle a zöld hasúakat.

Lopez Espinoza magának sem merte bevallani, de rádöbbent, hogy veszített. Emberére akadt, talán egy fiatalabb és ügyesebb hamiskártyásra, aki olyan trükköket is tud, amikről neki fogalma sincs.

Száz dollárnál is kevesebb volt már előtte, és egészen reménytelennek tűnt már a helyzete, amikor felbukkant Costa. Egyetlen futó pillantást vetett csak az asztalra, és azonnal tudta, mi a teendő. Villámgyorsan felállította és kidobta a két egymást ölelgető tengerészt, aztán az idegen mellé ült, és

kipattintotta a rugós kését. Gyengéden, de mégis úgy, hogy a fickó megérezze, odanyomta az oldalához.

– Ön csal, uram!

A szőke fickó letette a kezében tartott lapokat, és érdeklődve Costára pillantott.

– Mit jelent az, hogy csalni?

Costa kezében megremegett a kés, de azonnal vissza is nyerte a lélekjelenlétét.

– Mutassa a lapját!

A szőke férfi biccentett, és felfordította a kártyákat.

– Tessék!

Costa a késpengével megérintette az első lapot.

– Mi ez?

– Ász – mosolygott a szőke. Costa odébb tolta a késpengét.

– És ez?

– Ez is ász – mondta barátságosan a fickó.

– Es ez?

– Ász.

Costa megszámolta a lapokat.

– Látja, senor, ez a baj. Hány ász ez összesen?

– Kilenc – mondta a pasas – Kilenc bizony. Es hány ásznak szabad lennie a pakliban? A szőke megrázta a fejét.

– Nem tudom.

– De én tudom. Nyolcnak. Mutassa csak a kabátja ujját!

Az idegen engedelmesen levette a zakóját, és Costa kezébe adta. Costa majdhogynem felvihogott elégedettségében. A marha! Igazán gyerekjáték lesz a két ászt, ami a zsebében van, belerakni a kabátjába s megjátszani, hogy éppen most találta meg.

Zsebébe nyúlt, ahol az ászokat rejtegette, s egyszeriben lehervadt a mosoly az arcáról.

A két lap nem volt sehol!

Az ismeretlen mosolyogva nézte Costa erőlködését.

– Mi a probléma?

Costa újra odanyomta a kést a fickó oldalához.

– Csak annyi, hogy kilenc ász van a kezében, és csak nyolc lehet összesen a pakliban. Honnan vette a kilencediket? Ön csal, uram!

Az idegen, nem törődve az oldalát birizgáló késpengével, áthajolt az asztalon, és mielőtt Lopez megakadályozhatta volna, felfordította a lapjait.

– Akkor magyarázza meg senor, hogy ezek az ászok hogyan kerültek ide!

Costa dühösen Lopezre meredt. A balfácán! Azonnal el kellett volna tüntetnie őket.

Lopez kártyái között is volt három ász.

Costa nagyot nyelt, és érveket keresgélt, de az idegen villámgyorsan eléje tolta a paklit.

– Húzzon egyet!

Costa, mintha hipnotizálták volna, engedelmeskedett. Húzott egy lapot és az asztalra ejtette. Ász volt.

– Húzzon még egyet! Az is ász volt.

Costa rémülten meredt az asztalra. Lopez Espinoza pedig rájött, hogy alighanem nagy bajba keveredett. Méghozzá igen nagy bajba!

Csizmaszárához kapott, és megmarkolta vékony pengéjű kése nyelét. Soha nem ölt még embert, és feltehetően nem is fog, de megijeszteni lehet valakit anélkül is, hogy baja esnék. Ha már Costa teljességgel használhatatlan…

Costa azonban nem volt használhatatlan. Lágy, laza mozdulattal beletolta kését a fickó oldalába.

Lopez Espinoza nem szerette Costát, csak a kényszerűség vitte rá, hogy együtt dolgozzék vele. Costa született, és gátlástalan gyilkos volt: durva és kiszámíthatatlan. Mégis szüksége volt rá, mint falat kenyérre. Hiszen ő nem tudta volna megvédeni magát, ha a szükség úgy hozza.

A hamiskártyás lehunyta a szemét, és öklendezni kezdett, amikor észrevette Costa gyors, szakszerű mozdulatát. Egyszer, egyetlenegyszer már előfordult valami hasonló, amire nem akart visszaemlékezni, egyszer s mindenkorra ki akarta törölni az emlékezetéből.

A szőke fickó megremegett, de nem tűnt el a mosoly az arcáról.

– Húzzon még egyet! Costa beljebb nyomta a kést.

– Húzzon még egyet!

Costa nem értette a dolgot. Már rég ömlenie kellene a vérnek a fickó oldalából, már rég rá kellett volna borulnia az asztalra, vért okádva, már régen.

Costa érezte, hogy kemény, könyörtelen ujjak markolják meg a csuklóját. A kés csörrenve hullott a padlóra. A csontok recsegése összeolvadt Costa fájdalmas üvöltésével.

Lopez Espinoza öklendezett, és nem vette észre, mikor tűnt el a testőre és felhajtója. Mintha egy áttetsző füstoszlopot látott volna fellebbenni onnan, ahol az előbb még Costa ült.

Az idegen barátságosan mosolyogva felemelkedett. Espinoza arca elé kapta a kezét, de férfi nem bántotta. Inkább kérlelő volt a hangja, mint fenyegető:

– Senor Espinoza, kérem, jöjjön velem. Espinoza szája tátva maradt a csodálkozástól.

– Maga. ismer engem? A szőke fickó barátságosan bólintott.

– Természetesen. Régóta figyeljük magát.

– Engem. Kik?

Az ismeretlen mintha nem is hallotta volna a kérdést.

– Van egy bizonyos problémánk, senor Espinoza. Es úgy gondoljuk, hogy talán ön segíteni tudna nekünk a megoldásában.

Ekkor Lopez Espinoza olyat mondott, amit még magának sem mert soha bevallani:

– De hiszen én. nem értek semmihez a kártyán kívül! A szőke férfi csak mosolygott.

– Tudjuk, senor Espinoza. Mi mindent tudunk.

Lopez Espinoza nem volt biztos benne, hogy a rendőrség akarja-e beugratni valamibe, valamelyik konkurens kártyabanda akarja-e kinyírni, vagy esetleg a titkosszolgálat próbálja meg csőbe húzni.

– Hol van Costa?

Az idegen mosolygott.

– Elpárolgott.

– Ho. gyan?

– Costa nincs többé, senor Espinoza. Rá nincs szükségünk.

Aztán mintha csak véletlenül tenné, kinyújtotta a mutatóujját, és megérintette vele a kártyacsomót. A pakli megremegett, majd egyszerűen eltűnt. Mintha nem is lett volna soha az asztalon.

– Ez történt Costával is, senor Espinoza. Es. nagyon sajnálnám, ha önnel is ez történne.

– Ki. csoda maga?

– Mindent meg fog tudni idejében – biztatta barátságos mosollyal az idegen. – Es ne aggódjék, kérem, hiszen bármelyik pillanatban megölhetném. Nyom sem maradna maga után. De látja, mégsem teszem. Hiszen szükségünk van önre.

– Kár. tyázni kell?.

– Gyerünk, senor Espinoza! Es ne feledje. egy pillanat csupán, és füstté válik. Adja a karját!

Hajnalra járt.

A kikötőben felbúgtak a hajókürtök.

Birmingham, Június 1.

Ronald Cooley fütyörészve átlépte a színház küszöbét, és a jól sikerült víkendre gondolt. Aranyos pofa ez a Rosie. Milyen kár, hogy butuska egy kicsit. Sőt, ha egészen őszinte akar lenni, nem is kicsit. Ezzel együtt angyali pofa. Csupán az a kérdés, hogy köthetnek-e mélyebb érzelmek egy magafajta, szépreményű művészt egy angyali pofához.

Sasszézott egyet, hogy könnyedén, mint nyári éjszakán a mezők felett lebegő tündérkirályfi, átsuhanjon a portásfülke előtt.

– Mr. Cooley!

A tündérkirályfi lezuhant a levegőből a földre.

Riadtan meredt a portásfülke ajtaja felé, ahonnan pillanatokkal később előbukkant Paddington pofaszakállas képe.

– Mr. Cooley! Cooley nagyot sóhajtott.

– Mi a baj, Paddington? A frászt hozza az emberre! Az apró termetű portás keresztet vetett.

– Csakhogy előkerült, Mr. Cooley! Mr. Bogardie őrjöng. Egyszerűen ki van készülve.

Roland Cooley homlokát kiverte a hideg veríték. Úristen! Eszerint Walter lebukott. Pedig hogy a szájába rágott mindent! Lehet, hogy az az ütődött képtelen volt megtanulni húsz mondatot?

A portás remegő térddel nézett fel rá.

– Bocsánat a kíváncsiskodásért, de. hol volt, Mr. Cooley?

Amikor elment a fülke előtt. az első nemes ruhájában. olyan furcsa volt, hogy azt hittem.

– Mit hitt, Paddington? – kérdezte Cooley rosszat sejtve.

– Hát. bocsásson meg, de azt hittem, hogy részeg.

– Es. hova mentem az első nemes ruhájában? Paddingtonnak kerekre tágult a szeme.

– Hova ment, uram?

– Ezt én kérdeztem magától.

– Fogalmam sincs róla, uram. Tényleg, hova ment? Cooley megvakarta a feje búbját.

– Az a baj, Paddington, ha hiszi, ha nem, halvány gőzöm sincs róla.

– Még a gatyáját sem vetette le uram – mondta Paddington szemrehányóan.

– Hogyhogy a gatyámat?

– Hát azt a csíkos bugyogót. Az első nemes gatyáját. Miss Ford szerint hiányzik a leltárból.

– Ja vagy úgy! Es... egyedül mentem, vagy egy... hölgy kíséretében? Paddington gyanakodva szagolt a levegőbe.

– Tényleg nem emlékszik semmire, uram?

– Paddington, én.

– Az a kis köpcös úr volt önnel, uram, akivel együtt jött be előadás előtt. Es a szőke fiatalember, aki.

– Aki?

– Nem tudom, uram. Őt nem láttam bejönni.

Ronald Cooley a falnak dőlt, és megpróbálta összeszedni gondolatait.

Terve csúfos kudarcot vallott, nem is vitás, Walter nem tudta eljátszani az első nemes szerepét, és aligha a

megtanulandó húsz mondat nehézségi foka miatt.

– Azt mondja, Paddington, hogy egy kis köpcös úr is volt vele?

– Pontosan, uram.

Ez csak Ashe lehetett – gondolta Cooley. – De ki az ördög a harmadik ismeretlen? Nyilván valami fontos ügy bukkant fel a láthatáron, s Walternek le kellett lépnie, mielőtt még eljátszhatta volna az első nemes húszmondatos parádés szerepét.

Következésképpen védekezni sem tud addig Mr. Bogardie őrjöngése ellen, amíg nem tudja pontosan, mi történt. Beszélnie kell Walterrel, mégpedig olyan gyorsan, ahogy csak lehet.

– Paddington – fordult a rémült szemeket meresztgető pofaszakállas felé. – Telefonálhatnék?

Paddington nyelt egyet.

– Mr. Bogardie a lelkemre kötötte. ha ön bejön.

– Maga nem is látott engem, Paddington. Ha valaki kérdezne.

– De uram!

Paddington hangja felháborodottan csengett.

Ronald Cooley előhúzott egy tízest a zsebéből, és a pofaszakállas markába nyomta.

– De uram!

Paddington hangja már nem csengett felháborodottan. A harmadik kicsengés után felvették a kagylót.

– Rendőrkapitányság.

Ronald Cooley nem is igyekezett, hogy elváltoztassa a hangját.

– Cooley felügyelővel szeretnék beszélni. Rövid, tanácstalan

csend a vonal másik végén.

– Maga az, uram? Cooley sóhajtott.

– Nincs benn Cooley felügyelő? További zavart csend, és halk suttogás.

– Honnan beszél, uram?

– A. valahonnan, tehát nincs benn Walter Cooley felügyelő?

– Uram, az istenért! – Sopánkodott a hang. – Nem érzi jól magát? Honnan beszél, uram?

Ronald Cooley megtörten letette a kagylót.

A városi rendőrség főportáján az ügyeletes rendőr kimérten tisztelgett, aztán amikor felfedezte, ki áll a kisablak előtt, felhorkant, mint egy sebzett nagyvad.

– Uram. az istenit neki! Csakhogy itt van, uram! Ronald Cooley megtörölte a homlokát.

– Warmwater felügyelő benn van?

– Benn van, uram – suttogta a zsaru. Ronald Cooley tanácstalanul körbepillantott.

– Hm. Nincs valaki, aki felkísérne hozzá? A zsaru a fülkében nagyot nyelt.

– Közvetlenül az ön. szobája mellett van az ő szobája, uram.

– Es merre van az én szobám?

A zsaru elsápadt, és a telefon után nyúlt. Cooley behajolt a kisablakon.

– Hogy hívják magát, barátom?

– De hiszen. mi. sokat. együtt.

– Az lehet. – mondta Cooley rezignáltan – mégsem tudom, hogy hívják.

– Fisher őrmester vagyok, uram.

– Hm. Mondja csak, Fisher őrmester. látott maga engem az

elmúlt napokban. mondjuk tegnapelőtt, csíkos gatyában, karddal az oldalamon bejönni ezen az ajtón?

– Csíkos gatyában?

– Mint első nemes.

– Mint első. micsoda? – tátogott Fisher őrmester.

– Eh! Az ördögbe is. Ashe őrmester is velem volt, és egy szőke.

– Uram – tört ki Fisherből –, hiszen a jó öreg Ashe is kámforrá vált. Ronald Cooley megtántorodott.

– Adna egy pohár vizet, őrmester?

Eppen a pohár felénél tartott, amikor a földszinten nagy robajjal megálló liftből kirontott néhány marcona zsaru, és letartóztatta.

Warmwater főfelügyelő tenyerébe támasztotta a fejét, és kétségbeesetten nézett Ronald Cooleyra.

– Még most sem akarom elhinni – nyögte –, ilyen hasonlóság nincs. Maga a bolondját járatja velem, Cooley. Valami disznóságot csinált, és most át akar verni. Vallja be, és én esküszöm az égre, megpróbálom elsimítani az ügyét. De ha nem...! Olyan tíz évet kap, hogy...

Ekkor Ronald Cooleynak eszébe jutott valami. Előrehajolt a székén, a két feszülten figyelő zsaru között.

– Emlékszik, amikor Cooley felügyelőt elkapta a borotvás Patrick?

– Nem!

– En voltam önnel, ha meg nem sérteném – mondta a bal oldalán álló, megtermett zsaru, és megpödörte fecskefarkú bajuszát –, én hoztam be a hátamon, uram!

– Akkor jó – mondta megkönnyebbülten Cooley. – A sebre is emlékszik?

– Hogy a fenébe ne emlékeznék! Hiszen majd kettévágta a

borotvájával az a szemét! Mármint keresztben ketté.

– Akkor figyeljenek – mondta Ronald Cooley gyorsan, és mielőtt megakadályozhatták volna, lehúzta a nadrágja cipzárját, felhúzta az ingét, és lerántotta a gatyáját. – Mit látnak?

Miss Simpson, a gépírónő felsikkantott, és arca elé kapta a kezét. Vigyázva, hogy azért el ne takarjanak előle mindent az ujjai.

– További nyolc hónap – mondta Warmwater főfelügyelő. - Mutogatásért.

– Ne azt figyelje – mondta Cooley a hasára bökve –, hanem a hasamat! A nagy a bajuszú rendőr felszisszent.

– A krisztusát. Nincs rajta sebhely!

Cooley hagyta, hogy megbámulják a hasát, mint az apostolok Krisztus sebeit, aztán szép komótosan elrendezte magán a ruhát.

– Nem elég bizonyíték? Ha már a vezetői engedélyemnek nem hisznek. Warmwater nagyot lélegzett.

– Ez az a gatya?

– Milyen gatya?

– Fisher őrmester telefonált, maga az iránt érdeklődött, hogy látta-e magát gatyában bejönni a rendőrségre.

– Ja vagy úgy! Az egy csíkos bugyogó volt. Középkori.

– Aha.

– Abban kellett volna Walternek fellépnie. Warmwater felemelte a mutatóujját.

– Maguk leléphetnek. Simpson kisasszony is. Maga maradjon, Bernie -intett a nagy bajuszú felé.

Megvárta, amíg eltűnik mindenki, aztán Cooleyhoz fordult.

– Most aztán meséljen, édes fiam.

Amikor Ronald Cooley befejezte, Warmwater felügyelő se köpni, se nyelni nem tudott.

– Tudja maga, mit beszél egyáltalán? – nyögte kétségbeesetten. – Ha ez nyilvánosságra kerül. Uram Jézus! Miért nem mondta Cooley soha, hogy van egy ikertestvére?

– Nemigen volt rám büszke – vonta meg a vállát Ronald Cooley.

– Ezt meg tudom érteni – dörmögte Warmwater. – Szóval maga lelépett, mi?

– Leléptem.

– Egy csajjal, mi?

– Főfelügyelő.

– Ez itt a rendőrség, fiam, és mi itt mindenre kíváncsiak vagyunk. Jó csaj volt?

– Jó – mondta megadóan Cooley. – Csak. hogy is mondjam csak.

– Na? – hajolt előre kíváncsian Warmwater.

– Hát. talán kicsit buta.

– Ne de édes fiam – dőlt hátra felháborodott képpel Warmwater. – Ha magának az ész számít egy víkenden, miért nem a Tudományos Akadémia elnökét vitte magával? Hm. Szóval rábeszélte azt a. Cooley felügyelőt, hogy mivel magának fellépése volt a *VIII. Henrik*ben, vegye át a szerepét, míg maga... Na igen. Így volt?

– így.

– Ő pedig átvette.

– Át.

– Honnan tudja? – csapott le rá Warmwater.

– A színházban sokan látták. A portás biztosan. Most jövök onnan.

– Nagyon jó. Akkor most kiszállunk a színházhoz, édes fiam. Mert ha nem csalódom, maga valami óriási disznóságba keverte a testvérét.

– En? – hökkent meg Ronald Cooley. – En? Mibe? Warmwater atyáskodva megveregette a vállát.

– Ne izguljon. Alighanem tévedés történt. Tegyük fel, hogy valaki ki akarja nyírni magát. Csak tegyük fel, ne rángassa mindjárt a nyakát, na! Felkereste az öltözőjében, és kit talált ott, na kit? Bizony, bizony, a maga szerencsétlen bátyját és a még szerencsétlenebb Ashe őrmestert. Elrabolta őket: Cooley felügyelőt, csíkos bugyogóban, reneszánsz tőrrel az oldalán, kinyírta őket, betonkockát kötött a lábukra, és bedobta őket a tengerbe. S most úgy állnak Dover fehér sziklái előtt, mint két néma felkiáltójel.

– Ashe nem lehet felkiáltójel – kottyantotta közbe a nagy bajuszú –, legfeljebb pont.

– Nyugalom, Bernie. Ámde egyszer majd rájön, akárki volt is, hogy tévedett, s mindent megtesz, hogy helyrehozza a tévedését. Elkapja magát, Mr. Cooley vagy Cooley II., betonkockát köt a lábára, és…

– Felügyelő úr – könyörgött Ronald Cooley rémülten, összetett kézzel. – En nem akarok felkiáltójel lenni!

– Akkor gyerünk a színházhoz! – mennydörögte Warmwater, és kiugrott az íróasztal mögül. – A rejtélyek azért vannak, hogy megoldják őket!

– Ha hagyják magukat – dünnyögte a megfélemlített Cooley, és még akkor is a Dover fehér szikláinál álló felkiáltójelekre gondolt, amikor a rendőrségi rohamkocsi leparkolt a színház előtt.

Mr. Bogardie idegesen tördelte a kezét.

– Ez elképesztő. Egyszerűen elképesztő! Hogy tehetett ilyet, Ronny?

– Ha előre tudtam volna.

– Ha Mr. O'Casey, a rendezőnk nem találja fel magát, botrányba fullad az előadás. Amikor az ügyelő észrevette, hogy maga nincs sehol. illetve az első nemes.

– Hogyan vette észre? – kérdezte Warmwater.

A magas, szikár, enyhén halálfejű Mr. Bogardie nagyot szívott az orrán.

– Nem jött le idejében.

– Hova?

– A színfalak mögé.

– Honnan?

– Az öltözőjéből.

– Honnan tudta, hogy le kell jönnie?. Hogy *mikor* kell lejönnie? Bogardie Ronald Cooleyra pislantott.

– Először is mindenki tudja. Nagyjából. Hogy hányadik percben kell színre lépnie. Azonkívül az ügyelő lehívja. Hangszórón keresztül.

– Értem, Mr. Bogardie – mormogta Warmwater, és levette aranykeretes szemüvegét. – Az ügyelő tehát szólt. illetve figyelmeztette Mr. Cooleyt, aki viszont nem jött le a színfalak mögé. Így volt?

– Így.

– Ezután mi történt?

– Az ügyelő felrohant az öltözőhöz, és dörömbölt az ajtaján, de. senki nem válaszolt. Ezután lenyomta a kilincset. Az ajtó kinyílott. Nem volt odabenn senki.

Warmwater elismerően Bogardie-ra pislantott.

– Honnan tudja ilyen jól, igazgató úr?

– Itt álltam én is, és izgultam, hogy zökkenő nélkül fusson le az előadás. Egy kicsit hosszú a darab, a húzások ellenére is. A

vége felé már dögfáradt mindenki. Nem árt, ha a színfalak mögött állok, és.

– Ertem. Ezután mi történt?

– Felrohantam én is az öltözőbe. Mit mondjak, üres volt. Ezután berohantam a vécébe. Hátha rosszul lett, de sehol sem találtam.

– Ezután?

– Rohangáltunk, mint az őrültek. Egészen addig, amíg Mr. Paddington ide nem telefonált.

– Az kicsoda?

– A portás – mondta Cooley. – A pofaszakállas.

– Rémült volt a fickó – folytatta a direktor. – Azt kérdezte, tudjuk-e, hogy Mr. Cooley éppen az előbb sétált ki az ajtón teljes reneszánsz felszerelésben, csíkos bugyogóban, aranyszegélyű lajbiban, kardtokkal az oldalán.

– Erre maguk?

– Gondolhatja. Kétségbeestünk. Azt hittük, megbuggyant. Egyelőre azonban nem törődtünk vele, mert az előadást kellett megmentenünk.

– Hm – morogta Warmwater. – Remélem, bezáratta az öltözőt.

– Természetesen, uram.

– Helyes, igazgató úr. Akkor most szépen felbaktatunk és körülnézünk. Ahogy Cooley felügyelőt ismerem, ha erővel kényszerítette őt valaki magával, bizonyára hagyott számunkra útmutatást.

Mielőtt átlépték a küszöböt, Warmwater megállította őket.

– Egyelőre csak én megyek be, és Mr. Cooley. Mr. Cooley, semmihez se nyúljon, megértette? Álljon meg ott a falnál, és ne lépkedjen összevissza. Jöjjön már! Oda, úgy ni! Ez a maga öltözője?

Cooley bólintott.

– Nézzen jól körül. Mit lát? Cooley körülnézett.

– Hát. – kezdte bizonytalanul –, ott a széken például az Walter ruhája.

– Tovább!

Cooley forgott, forgatta a fejét, majd széttárta a karját.

– Nem látok semmi különöset. Warmwater az ajtóhoz ügetett.

– Mr. Bogardie.

– Itt vagyok, uram.

– Valami az eszembe jutott. Megmondaná, kérem, hogy miért nem jelentették mind a mai napig Mr. Walter Cooley eltűnését?

– Bocsánat – mondta a direktor –, mi úgy tudtuk, hogy Ronald Cooley tűnt el.

– Egyre megy, nem?

– Dehogyis – tiltakozott a direktor. – Ha tudtuk volna, hogy egy zsaru. izé, egy detektívfelügyelő tűnt el Ronald öltözőjéből, természetesen azonnal értesítettük volna önöket. Így azonban.

Warmwater észbe kapott.

– Már máskor is.?

A direktor szomorúan bólintott.

Warmwater egyedül hagyta az öltözőben Ronald Cooleyt, és a direktor füléhez hajolt.

– Akkor miért nem rúgták ki?

Mr. Bogardie szomorúan csóválta meg aszaltszilva-szerű fejét.

– Mert tehetséges! Iszonyúan tehetséges! Nagy színész, én

mondom! A főfelügyelő lebiggyesztette az ajkát.

– Ezért osztották rá az első nemes húszmondatos szerepét?

– Maga ezt nem érti, főfelügyelő. Ebben a darabban nincs neki való szerep. De a következőben.

– Főfelügyelő úr! Warmwater felkapta a fejét.

– Mi van?

– Én nem is tudom...

– Mit nem tud?

Ronald Cooley kinyújtotta a karját.

– Nézze csak. a királynő őfelsége.

Warmwater a képre sandított. Kicsit ferdén állt, és láthatóan régen nem tisztították meg az üvegét.

– Mi van vele?

– Az a kék folt. És az üvege is betörött.

Warmwater óvatosan megközelítette a képet. Őfelsége bátorítóan mosolygott, mintha biztatta volna.

– Lát valamit? – tudakolta Cooley.

Warmwater természetesen látott, bár fogalma sem volt róla, hogy mit. Apró lyukat vett észre az üvegen, mintha minigolyó ütötte volna, vagy inkább sörét. A törés helye kék volt, a lövedék vagy micsoda lehetett kékre festve. Bárhogyan nyújtogatta is azonban a nyakát, nem látta meg a golyót. A kék festék egészen átitatta a papírt jó gyerektenyérnyi nagyságban. Warmwater arra gondolt, hogy talán a golyó belsejében lehetett a festék, s amikor a golyóbis eltört vagy felrobbant, kiszabadult belőle.

Persze az is lehet – gondolta –, hogy valamelyik részeg vagy dilis színész, mert a színészek egytől egyig ilyenek, egyszerűen kilyukasztotta az üveget egy szeggel, aztán fogta a töltőtollát, odahelyezte a végét a lyukhoz, és belenyomta a tintát. Hogy miért? Ki tud részeg és dilis színészeken eligazodni? Talán

bosszúból.

– Mikor került ide ez a lyuk?

– Hát. mikor még én öltöztem itt, négy nappal ezelőtt, nem volt rajta.

– Biztos benne?

– Egészen biztos vagyok, főfelügyelő úr. Őfelsége nagy tisztelője vagyok.

Warmwater óvatosan megtapogatta Cooley ruháját. Semmi nem érdekelte, csak a szolgálati pisztoly. Megkönnyebbült, amikor megtalálta a tokját. Éppen mondani akart valamit, talán azt, hogy küldjék be Bernie-t, amikor megdöbbent.

A tok megvolt ugyan, de a pisztoly hiányzott belőle!

Warmwater a karosszékében ült és gondolkodott. Bernie Smith, aki óriási bajusza ellenére sem volt több huszonöt évesnél, figyelmes kutyaszemekkel leste minden mozdulatát. Warmwater megrázta a fejét, és az őrmester bajuszára nézett.

– Tehát az első kérdés. Mit keresett Cooley felügyelő öltözőjében. az ördög vigye el, mit beszélek összevissza, Ronald Cooley öltözőjében Ashe őrmester?

– Nyilván Cooley felügyelő vitte magával.

– Jó, de miért?

– Együtt dolgoztak, uram!

– Momentán micsodán?

– Momentán az őrült lány esetén.

– Nem tudja, jutottak valamire?

– Fogalmam sincs róla, uram.

Warmwater főfelügyelő szivart húzott elő a tárcájából, leharapta a végét, kiköpte, aztán körülményesen rágyújtott.

– Mit tanácsol, Bernie?

– Szorongassuk meg a portást, uram.

Warmwater kifújta az első szépen méretezett füstkarikát.

– Szorongassuk meg, Bernie.

Paddingtont azonban nem kellett megszorongatni. Beszélt magától is, mint a vízfolyás. Ömlött belőle a szó, hogy majd eloltotta Warmwater szivarját.

– Az úgy volt, uram, hogy benn ültem a fülkében, és szaggatott a lábam. Ha nyugatról jönnek a felhők, mindig szaggat. Magának nem szaggat, főfelügyelő úr?

– Nem – mondta Warmwater, és nagyot nyelt. – Nekem nem szaggat.

– Ha keleti áramlás jön, akkor sem szaggat? – tudakolta Paddington. Warmwater behunyta a szemét.

– Akkor sem szaggat. Se a déli, se az északi áramlás nem szaggat. Legfeljebb a pára zavar. Nehezebben kapom a levegőt.

– Lám csak, lám – mondta elégedetten a portás –, abba bele lehet halni!

– Mr. Paddington – lépett közelebb a portáshoz Bernie, amikor látta, hogy Warmwater valóban nehezen szedi a levegőt –, talán ha a tárgyra térne!

– Hiszen ott vagyok éppen – mondta csodálkozva Paddington, és szeretetteljesen megsimogatta pofaszakállát. – Nálunk nem divat, hogy a színészek csak úgy ki-be járjanak kosztümben. Eddig legalábbis még nem volt divat.

– De Mr. Cooley megtette.

– Meg. Nem is helyeseltem, uram. Figyelmeztettem is. De... sajnos, uram, ügyet se vetett rám.

– És a másik férfi?

– Melyiket gondolja, uram?

– Aki vele volt. Alacsony, köpcös.

– Ó, igen. Ő felém se nézett, uram. Az volt az érzésem, hogy... nem akarja megmutatni az arcát. Ez ébresztett aztán gyanút bennem, uram.

– Hm. Mi történt tovább?

– Kikiabáltam az ablakon, hogy hova lesz a menet?! Egyszerűen nem tudtam elképzelni, hova mehet bugyogóban néhány perccel a fellépése előtt. A másik férfi azonban rám nézett.

Warmwater sóhajtva letette a szivarját a hamutartóra.

– Éppen most mondta, hogy nem nézett magára. Paddington sokat sejtetően elmosolyodott.

– Az egy másik férfi volt, uram!

Warmwater úgy érezte, nagyot kellene slukkolnia a szivarjából, de nem volt ereje, hogy felvegye.

– Úgy érti, hogy hárman mentek el a maga fülkéje előtt?

– Pontosan, uram.

Warmwater és Bernie őrmester összenéztek.

– Ki volt a harmadik? Mr. Paddington?

Warmwater igyekezett szenvtelen maradni, de belül majd szétvetette a türelmetlenség.

– Egy fiatalember. Olyan. huszonöt év körüli.

– Milyen testalkatú?

– Úgy érti, hogy kövér vagy sovány? Hát. inkább az utóbbi. Vékony, karcsú, szőke, magas és kék szemű. ha jól emlékszem.

– Most jól emlékszik, vagy sem?

– Igyekszem, uram, de az előcsarnokban gyenge a fény. Az azonban egészen biztos, hogy világos volt a szeme.

– Milyen sorrendben mentek el maga előtt? – tudakolta Warmwater. -Ki ment elől és ki hátul?

– Hát. Mr. Cooley ment legelöl, utána a kis köpcös, leghátul a fiatalember.

– Szólt bármelyikük egyetlen szót is?

– Nem uram. Még gondoltam is magamban.

– Hogy volt öltözve a szőke fickó?

– A fején nem volt semmi, onnan tudom, hogy szőke. Galambszürke öltöny, szürke cipő, sárga rézcsattal. Észrevettem, amikor kihajoltam az ablakon, hogy a csat megcsillant a villanyfényben. Semmi más nem tűnt fel rajta.

– Nem volt nála fegyver?

– Ugyan hova gondol, uram! Akkor azonnal értesítettem volna a rendőrséget. Inkább. úgy nézett ki, mintha szöknének. Valami gáláns kalandra, hihihi! Mintha bujkáltak volna valaki elől.

– Ön mit csinált ezután, Mr. Paddington?

– Hát. amikor nem válaszoltak, csak kislisszoltak az ajtón, megrémültem. Hogy majd nekem kell elvinnem a balhét. Gyorsan felhívtam a direktor urat, de nem volt a szobájában. Hívtam sorban mindenkit, de senki nem vette fel a telefont. A fülkét meg nem szabad elhagynom. Így csak vártam, hátha visszajönnek. Végül erőt vettem magamon, és az ajtóhoz mentem. Utánuk néztem, de akkor már nem voltak sehol. Pedig. még látnom kellett volna őket. Igen hosszú az utca és fényes. De mondom, nem voltak sehol.

– Valószínűleg kocsiba szálltak – bólintott Bernie.

– Ez minden, Paddington? – kérdezte bágyadtan Warmwater.

– Ez, uram.

Birmingham, Június 2.

Warmwater reménytelen szomorúsággal nézett a színészre. – Semmi nem jut az eszébe, Mr. Cooley?

– Semmi, uram.

Kopogtak, majd egy belépő közrendőr fehér borítékot nyújtott át Warmwaternek. A főfelügyelő felbontotta, kivett belőle egy vastag, fénymásolt lapot, megnézegette, aztán Ronald Cooley kezébe nyomta.

– Mit szól hozzá?

Cooley ránézett, és fölemelte a fejét.

– Ez kicsoda?

– Robotkép. Mr. Paddington ilyennek látta azt a férfit, aki elrabolta a testvéré, Mr. Cooley.

– Hm. Miért olyan biztos benne, hogy elrabolták? Warmwater elmosolyodott.

– Biztos vagyok benne.

– Ugyan miért?

Warmwater Bernie-re nézett, aztán megvonta a vállát.

– Végül is miért ne tudhatná meg? Nos, kedves Mr. Cooley, amikor a három férfi elhaladt a portásfülke előtt. a két rendőr, az ön testvére és Ashe őrmester mentek elől. a fickó pedig mögöttük. Ha ismerné a rendőrséget, tudhatná, hogy egy rendőr jószántából sosem megy előre, ha többen is igyekeznek az ajtó felé. Ez már csak olyan megszokás. Mondhatjuk szakmai ártalomnak is. Az viszont *teljességgel elképzelhetetlen,* hogy két rendőr megy elől s egy civil mögöttük. Mérget rá, hogy a fickó kényszerítette őket valamivel!

– De hiszen éppen ő mondta, hogy Walter magával vitte a pisztolyát!

– Azt nem mondtam. Csak annyit mondtam, hogy nem találtam a tokjában.

– Lehet. hogy az a fickó vette magához?

– Elképzelhető.

– És mi a másik bizonyítéka, hogy elrabolták őket?

– Hogy Ashe őrmester nem emelte föl a fejét. Nem nézett a portásra. Nem próbált meg jelt adni.

– Hm. És miért?

– Teljesen világos, hogy megtiltották neki. A szőke fickó megmondta, ha valami balhét csinálnak, megöli őket.

Ronald Cooley a képre nézett, és megcsóválta a fejét.

– Soha nem láttam. Nem tudom, kicsoda.

Csengett a telefon. Warmwater felvette, hallgatta néhány másodpercig, aztán elsápadt.

– Micsoda?

Cooley és Bernie meg sem mertek mukkanni. Warmwater a levegőbe meredt, megsimogatta római sasorrát, letette a kagylót, és csattintott az ujjával.

– Mr. Cooley. van önnek valami köze mérgekhez?

– Micsodákhoz? – rökönyödött meg a színész. – Esküszöm...

– Rendben van. Tekintettel arra, hogy a maga ikertestvére tűnt el, aki mellesleg a beosztottam, nem titkolódzom maga előtt. Jöjjenek velem!

Néhány perce s liftezés után az alagsori laboratórium bejáratánál állapodtak meg. Warmwater megnyomta a csengőt. A fehérre mázolt vasajtó kitárult, s egy alacsony, szemüveges, tükörkopasz emberke lesett ki a nyíláson.

Amikor megpillantotta Warmwatert, egészen a füléig szaladt a szája.

– Ó, a mi kedves Warmwater főfelügyelőnk! Hogy van?

– Ragyogóan, Smithy, ragyogóan! Bemutatom az urakat. Bernie őrmestert, gondolom, ismeri, ez az úr pedig.

– Cooley felügyelő – derült fel a kis ember. – Hiszen mi ismerjük egymást!

– Helló, Smithy! – vigyorgott kínosan Ronald Cooley. – Nos,

Smithy, mit talált nekünk?

A kis biliárdfejű fickó elégedetten fürdött a ráirányuló figyelem langyos vizében. Kuncogott, és egy akváriumszerű üvegedényhez vezette őket.

– Látják?

Az akvárium szemmel láthatóan üres volt.

– Mit? – kérdezte Ronald Cooley.

– Azonnal, felügyelő. Hopp, gyere csak ki, te kis rakoncátlan!

A felszólítás egy jól megtermett fehér patkánynak szólt, amelyet Smithy megpróbált kihúzni egy falhoz támasztott ketrecből.

– Harap a piszok!

A patkány végül is bekerült az akváriumba. Két lábra állt és vicsorogva nézett velük szembe.

Smithy egy fémlappal borított asztalkáról felemelt egy üvegtányért, és egy koktélkeverőre emlékeztető szerkentyű segítségével néhány szürkésbarna porszemet kotort a patkány közelébe.

– Ez. micsoda? – kérdezte önkéntelenül is suttogóra fogva a hangját Cooley.

– Patkánytáp. Figyeljék!

A patkány megszaglászta a port, aztán felnézett rájuk, mintha kevesellné az adagot. Vicsorgott, erőteljes rángás futott végig a testén, majd szempillantás alatt hanyatt vágta magát. Néhányat rúgott, aztán kinyújtózott.

Ronald Cooley dermedten bámulta a döglött állatot.

– Úristen! Ez meg mire volt jó? – kérdezte rekedten, és érezte, hogy felfordul a gyomra.

A golyófejű fickó összedörzsölte a tenyerét.

– Pokoli gyorsan öl, mi? Biztos vagyok benne, hogy emberre ugyanígy hat. bár még nem volt alkalmam kipróbálni.

Viccnek szánta, de nem nevetett vele senki.

– Mé. reg? – suttogta Cooley. A golyófejű bólintott.

– El is neveztem a *királynő mérgének*. Ismeretlen az összetétele ugyanis egyébként őfelségéből nyertem.

– Micsoda? – nyögte Cooley.

– A képből – mondta a biliárdfejű Smithy –, amit beküldtek vizsgálatra. Kotorászott az üvegkalicka mögött, végül egy üveglapot tolt az orruk elé.

– Itt van, ni! Látják? Ez volt őfelsége képe előtt. a képet magát pedig ez a méreg itatta át. Kénytelen voltam bedarálni őfelségét; remélem, nem veszik rossz néven. A papírlisztet bekevertem a patkánytápba. Az eredményt látták. Néhány milligramm egy század katonát is kiirtana.

– És az. üveg? – kérdezte tompán Warmwater.

– Nyilván arra is kíváncsi, hogyan került a méreg a királynő képére? Hát... azt hiszem, egyszerűen belelőtték. Sűrített levegővel például. Olyan erővel, hogy a méreg átütötte az üveget, és szétkenődött a papíron. Ha megtalálják a szerkezetet, kérem, mutassák meg nekem is. Mindig is érdekeltek a légfegyverek.

Némán, lehajtott fejjel bandukoltak vissza a főfelügyelő szobájába.

– Nos? – kérdezte Warmwater, amikor helyet foglaltak. – Még mindig kételkedik, Mr. Cooley?

– Uramisten, de hát ki akarhat engem elrabolni?! Warmwater előrehajolt a székén.

– Mennyi esze van önnek, Mr. Cooley? A színész megdöbbent.

– Hogyhogy mennyi eszem? Hogy jön ez ide? A magamhoz

való mindenesetre megvan.

– Úgy értem, hogy milyen a memóriája?

– A fenébe is. elég jó. Egy húgyagyú színész akár be is vonulhat az aggok házába.

– Rendben, Mr. Cooley. Adok önnek fél napot, hogy átalakuljon. Cooley felpattant, nem törődve vele, hogy a szék, amin ül, felborul mögötte.

Warmwater rendületlenül folytatta:

– Bernie mindenben a rendelkezésére áll. Bevonulnak a személyi nyilvántartóba, megismerkedik a személyzet minden tagjával, megtanulja a becenevüket, hogy milyen ügyeken dolgoztak együtt, satöbbi, satöbbi. Egyszóval átalakul.

– Mi a fenévé, főfelügyelő úr? – bömbölte a színész. – Mivé?!

– Még nem jött rá? – csóválta a fejét Warmwater. – Hát Cooley felügyelővé!

Ronald Cooley magába roskadva ült a székén, Bernie mellette állt, és feszült figyelemmel követte a főfelügyelő minden mozdulatát.

– Figyeljen rám, Cooley – kezdte Warmwater, és mint karmesteri pálcát, emelgette a szivarját –, figyeljen rám, ember! Gondolom, maga legalább úgy nem akarja, hogy baja essék a testvérének, mint én.

– Naná, hogy nem akarom!

– Akkor pedig azt kell csinálnia, amit én mondok. Tud követni?

– Mondja már, az ördög vigye el!

– Akárkik rabolták is el, nem őt akarták, hanem magát. Ne kérdezze újra, hogy miért, nem tudok rá válaszolni. Maga kellett nekik, és kész! Csakhogy egy fatális véletlen következtében nem maga került a kezükbe, hanem az

ikertestvére, a legügyesebb felügyelőm!

– Sajnálom, de.

– Várjon! Esküdni mernék rá, hogy Walter nem mondta meg nekik, kicsoda. Meghagyta őket abban a hitben, hogy ő Ronald Cooley, a színész.

– Miért biztos ebben?

– Azért, kedvesem – mondta Warmwater, és megszívta a szivarját –, mert Walter Cooleynak, magával ellentétben, tengernyi esze van és még több tapasztalata.

– Kösz.

– Ne köszönjön semmit. Többször előfordult már, hogy emberrablók tévedésből mást raboltak el, mint akit akartak. Tudja, mi lett a tévedésből elraboltak sorsa?

Ronald Cooley nagyot csuklott. Warmwater szomorúan bólintott.

– Látom, sejti. Nos ezért nem szabad kiszivárognia, hogy mi történt. Az emberrablók csak éljenek abban a meggyőződésben, hogy sikerült a tervük. Mert ha megtudják az igazságot.

– Ezt nem akarom! Pattant fel a színész.

– Akkor lássanak munkához. Azt akarom, hogy hat óra múlva egy tökéletes Cooley felügyelő álljon előttem. Bernie! Segítsen neki!

– Meglesz, uram – vigyorgott az őrmester –, rajtam nem fog múlni a dolog!

Megvárta, míg elhagyták a szobát, s csak akkor hajtotta tenyerébe az arcát Warmwater főfelügyelő. Jó tíz percig azon törte a fejét, hogy vajon Ashe őrmester hogyan keveredett a dologba. És ha már belekeveredett, hogyan tudták letagadni, hogy zsaru?

Ha egyáltalán sikerült nekik.

Bloomenwill, Június 1.

A kövér őrmester szomorúan bámult ki az ablakon, ki a kertbe, ahol a fák ágain vad örömmel kergették egymást a feketerigók. Az összedúlt szobában technikai személyzet dolgozott: négyzetcentiméterenként vizsgálták át a terepet. A rosszképű fickó az FBI-tól pillanatra sem ment le a nyakáról. Legfeljebb annyi időre, míg ivott egy pohár jeges vizet.

Az őrmester sóhajtott, amikor a fickó papírpohárral a kezében visszatért.

– Hát akkor kezdjük elölről – mondta vigyorogva, és a szájába rázta a jeget. – Hogy is volt csak, őrmester!

– Uram, én már mindent elmondtam.

– Mondja még egyszer.

– Hát... idekísértem Rókát, hogy Judy... azaz Maxwell kisasszony kihallgathassa. Tudja, be akarták húzni a csőbe.

– Aha.

– Bekísértem, és kint vártam a folyosón. Ahol szoktam. Aztán arra riadtam fel, hogy az a fickó odajön hozzám.

– Aha.

– Mosolygott és megkérdezte, hogy melyik Judy Maxwell doktornő szobája. Mire én mondtam neki, hogy kár a gőzért, mert a doktornő úgysem fogadja, vizsgálat folyik ugyanis nála.

– Aha.

– Ő mosolygott, és. egészen hozzám hajolt. Aztán nem emlékszem semmire. Amikor felébredtem, valami kislány törögette a képem.

– Hogy nézett ki a fickó?

– Egyszer már elmondtam.

– Mondja el még egyszer!

– Hát jó. Magas, karcsú, szőke hajú, kék vagy szürke szemű.

galambszürke öltönyt hord, és. rézcsatos cipőt. És mosolyog. Barátságos, megnyerő mosolya van.

– Aha. Senkire nem emlékeztette?

– Senkire.

– Mit érzett, amikor közel hajolt magához?

– Semmit.

– Ütést, szúrást, nyomást?

– Semmit.

A rosszképű tovább akarta folytatni, amikor az overallos műszaki csapat főnöke odasétált, és csípőre tette a kezét.

– Mi végeztünk is, uram.

Az FBI-ember az őrmester felé biccentett.

– Menjen ki a folyosóra, őrmester.

Amikor az ajtó csattanva becsukódott az őrmester mögött, az FBI-ember türelmetlenül biccentett.

– Nos, mi van?

Az overallos megvakarta a feje búbját.

– Gáz van, Michael.

– Hogyhogy gáz?

– Van egy-két probléma, amit nem tudunk megoldani.

– Éspedig?

– Aligha egyszerű emberrablásról van szó. Először is, látod a radiátort?

– Persze hogy látom. Nyilván átalakítják a fűtőrendszert. Az overallos megrázta a fejét.

– Nem alakítanak át semmit. A fűtőtest tegnap még a falon volt. Azalatt szedték le, míg az emberrablás folyt. Talán éppen az a bizonyos szőke fickó.

Az FBI-ember elmosolyodott.

– Ezt magad sem hiszed, Louis. Ahhoz, hogy valaki egy elemet letépjen a többiről, egy elefánt ereje kell. Vagy kettőé.

Az overallos férfi felvonta a vállát.

– Mégis ez történt. Az emberrabló megfogta a radiátor egyik tagját, és kitépte a falból. Ha jobban megfigyeled, látszik a varratokon, hogy óriási erővel úgy szakították el őket egymástól. Nem lángvágóval dolgozott, hanem. kézzel!

– Ez ostobaság!

– Persze hogy az. Tudom én is jól. Mégsem mondhatok mást.

– Úgy képzeled, hogy az emberrabló mérgében a fűtőtesthez ugrott, elkapta a végét, és letépett egy elemet a radiátorról?

– Tudsz jobbat?

– Ezt még a világ legerősebb embere sem tudná megtenni.

– Lehet, hogy ez a szőke, csatos cipős hapsi a világ legeslegerősebb embere. De van még itt más is. Összeraktuk a széttört radiátort. Mert azt mondanom sem kell, hogy az a szörnyű erő, amely kiszakította az elemet a többi közül, még összevissza csavargatta is. Mintha csak egy darab szivacsot gyömöszölt volna! Összecsavarta, és letört róla egy darabot. Ez ugyanis hiányzik.

– Azt akarod mondani, hogy kellett neki egy darab radiátor? Azért szedte le a falról, és azért törte darabokra, hogy egy részét magával vigye?

– Tudja a fene. Mindössze egy darab hiányzik. Magad is láthatod. -Megfordult, és a földön heverő, összerakott vasdarabokra mutatott. – Az a darab ott.

– Hm. Van valami elméleted?

– Az, hogy nem vitte magával a vasat.

– Nem? Akkor hol van?

– Megsemmisítette.

Az FBI-ember káromkodást morzsolt szét a fogai között.

– Mondd még egyszer!

– Akárhányszor mondom is, mindig ez lesz a lényege. Látod azt a kis fekete foltot a padlón? Itt volt az öntöttvas radiátordarab.

– És most hol van?

– Eltűnt. Elpárolgott.

– Honnan veszed ezt az őrültséget?

– Vegyelemeztük. Tessék – és egy papírdarabot dugott az FBI-ember orra elé. – Itt vannak a vasnyomok.

Az FBI-ember a falhoz dőlt.

– Itt valami nem tetszik nekem, Louis. Lehet, hogy róka talált ki valami új trükköt?

– Aligha. A szőke pasast kell elkapnunk, de. nagyon nehéz lesz. Valami olyat tud a fickó, amit mi nem. Biztosítsd a helyszínt.

Az overallos ráült a hiányos fűtőtestre, és elgondolkodva hallgatta a távolodó rohamkocsi kétségbeesett szirénázását.

Birm ingham, Jún ius 2.

Amikor elolvasta az Amerikából műholdon érkezett hírt, Warmwater akkorát ordított, hogy Ronald Cooley csészéjéből a szőnyegre löttyent a kávé.

– Megvan! Végre!

– Micsoda, uram? – tudakolta tisztelettudóan Bernie. Warmwater végighordozta rajtuk vészterhes tekintetét.

– A szőke fickó. Felbukkant Amerikában is.

– Honnan. kaptuk a hírt? Warmwater megsimogatta a bajuszát.

– A katonai elhárítástól. Figyeljenek ide!

Felállt, az asztalának dőlt, és felolvasta a jelentést, amely részletesen tartalmazta Judy Maxwell és Róka eltűnésének a történetét.

Amikor befejezte, két értetlen, csodálkozó szempárral találkozott a tekintete.

– Mire gondol, Bernie?

– Hogy. nem hülyék-e az amerikaiak?

– Ebben az esetben aligha. Mit szólnak hozzá? A szőke fickó; aki ismét embert rabol. A falból kitépett radiátor és az elpárologtatott vasdarab. Mintha kísértetiesen emlékeztetne a méregre a királynő őfelsége képén és arra, hogyan került oda. Titokzatos légfegyver, stb.

Cooley megcsóválta a fejét.

– Mikor történt ez, felügyelő úr?

Warmwater két ujjával fogta a papírlapot, aztán egyszerre csak elengedte. Üveges szemekkel nézte, ahogy a papír lebegve száll a levegőben, s végül megülepszik az íróasztal lapján. Csak akkor szólalt meg, izgalomtól rekedt hangon, amikor a papírlap már szerencsésen landolt az asztalon.

– Hát. ha megbízónk nem téved, éppen azon a napon. Amikor Walter Cooley felügyelőt elrabolták. Sőt talán éppen abban az órában... Május 29-én.

Barcelona, Június 1.

A rossz fogú, görényképű fickó úgy ült Pedro Gomez hadnagy előtt, mintha az utolsó ítéleten a büntetésre várna.

Pedro Gomez úgy döntött, egyelőre nem veri meg. Ha megveri, a fickó hozzászokik, és nem mond semmit. Elég lesz a végén felpofozni.

Különben is nem a zsebtolvajlás érdekli, hanem Espinoza.

Atyáskodva megcsóválta a fejét, és az asztala felett átnyúlva,

megveregette a rossz fogú vállát.

– Ejnye, ejnye, Escamillo fiam! Már megint mibe keveredtél? Most az egyszer nem foglak kihúzni a szarból, tudod-e?

Escamillo ravaszul lesett rá.

– Százezerért se?

Gomeznek megdobbant a szíve, de nemet intett.

– El kell, hogy kapjalak, Escamillo. Már régen bizgatnak miattad. A kerületi ügyész Spanyol Marokkóba akar küldeni. Azt mondják, hiány van munkaerőben. Nincs, aki a foszfort bányássza. Oda szeretne küldeni néhány embert a kerületi. De hát kit tudok én itt nélkülözni, Escamillo fiam? Legfeljebb téged. Más mindenki hasznossá teszi magát valahogy, de te csak borsot törsz az orrom alá. Különben ne csüggedj, nem is olyan rossz az a bánya. Volt, aki három évig is kibírta élve. Igaz, hogy az illető díjbirkózó volt, és azért került oda, mert megölte az anyósát, és nem olyan nyiszlett fickó volt, mint te, de néhány hónapig te is elhúzhatod. Aztán meg, ne félj, egészben maradsz, mert a meleg homok állítólag jól konzerválja a holttesteket. Nos, isten veled, Escamillo barátom, sajnálom, hogy nem értettünk szót!

Felállt, mintha be akarná hívni az őrt.

Escamillo megértette, hogy vesztett. Ezen a napon nem tud kicsikarni a hadnagyból semmit, az tuti.

– Mit akar tudni, senor Gomez? – kérdezte remegő hangon, a sapkáját gyűrögetve. – Mindent elmondok, amit csak tudok.

– Hol van Espinoza?! – dörrent rá Gomez.

– Esküszöm a toledói Szent Szűzre, hogy nem tudom! Két napja nem láttam!

Az a baj, hogy én sem – gondolta a hadnagy. – És azt az ötszáz dollárt sem, amit be kellett volna szolgáltatnia. Pedig megvágta az amerikaiakat, két német turistát, tengerészeket, satöbbi. Igazán méltányos az ötszáz dollár. Espinoza azonban

fölszívódott, hiába küldte ki az embereit, nem tudtak a nyomára bukkanni.

– Utoljára kérdezem – mondta vészjósló nyugalommal. – Vagy elmondod, amit tudsz, vagy a foszforbánya. Válassz, Escamillo!

Escamillo választott. Keresztet vetett, aztán bólintott.

– Hát jó. Elmondok mindent. De úgy sem fogja elhinni.

– Azt csak bízd rám! Beszélj!

– Egy rossz zsák alá bújtam, így aztán nem vettek észre. Ott voltam végig.

– Hol?

– Ahol kártyáztak.

– Miért bújtál a zsák alá?

– Hogy ne vegyenek észre.

– Nem azt kérdeztem, te marha! – veszítette el a türelmét a hadnagy. -Hanem mit kerestél ott, ahol Espinoza kártyázott!

Escamillo vigyorgott.

– Hátha a kártya után marad még a zsebükben valami. Olyankor figyelmetlenek. Annyira fel vannak háborodva, amiért kifosztották őket, hogy nem figyelnek semmire.

– Hm. Mit láttál?

– Hát. kártyáztak.

– Még mit?

– Egyszer csak odajött egy fickó. Szőke, magas, fiatal, csatos cipőben.

– Amerikai?

– Nem tudom. Spanyolul beszélt. Aztán játszani kezdett Espinozával.

– Tovább!

– Megkopasztotta.

– Kit?

– Az a pasas Espinozát. A hadnagy felkacagott.

– Mész a foszforbányába, Escamillo! Lopezt nem lehet megkopasztani.

– Esküszöm, hadnagy úr, hogy az a fickó jobb volt nála. El is nyerte volna minden pénzét, ha.

– Ha?

– Costa meg nem szurkálja.

– A fene egye meg Costát! – dühöngött a hadnagy. – Hol van a hulla? Tehát ezért szívódott fel Lopez Espinoza.

A csavargó gyorsan megrázta a fejét.

– Nem, nem! Costa nem ölte meg a fickót. Csak beleszúrt az oldalába. Jó erősen.

– Hol a sebesült?

– Senor. én nem is tudom, mit mondjak. Az a pasas nem sebesült meg.

A hadnagy komoran nézett Escamillóra.

– Nagyon részeg voltál?

– A toledói Szent Szűzre esküszöm, hogy nem! Costa tövig nyomta a fickó oldalába a kését, és az még csak nem is vérzett. Pedig láttam, hogy egészen belemegy a penge az oldalába. Jól láttam, hiszen közel voltam a zsák alatt!

– Tovább!

– A fickó ekkor elkapta Costa kezét. aztán rácsöppentett valamit. A hadnagy megtörölgette a homlokát.

– Cseppentett?

– A mutatóujjából... a Szűzre esküszöm, hogy nem hazudok, hadnagy úr!

– Szóval rácsöppentett, mi? És Costa erre mit csinált?

– Elpárolgott.

– Merrefelé?

– A valóságban párolgott el, hadnagy úr, nem csak úgy, ahogy mondani szokás. Elszállt a levegőben!

A hadnagy átnyúlt az asztal felett, és megmarkolta Escamillo nyakán az inget.

– Mész Marokkóba, te csibész! Ott majd te is elpárologsz a napon!

– Esküszöm, hogy az igazat mondom!

– Esküszöl? Akkor most velem jössz, megkeressük Espinozát!

– A szőke fickó... magával vitte. Lopez nem akart, de az kényszerítette. Azt mondta, ha nem megy, őt is elpárologtatja.

Pedro Gomez meghökkent. Mély emberismerete azt súgta, hogy ez egyszer nem hazudik a fickó. Ha pedig nem, akkor.

– Gyerünk! Mutasd az utat!

Fél órával később a körzet orvosa kimászott a kártyaasztal alól, kezében egy rongyosra foszlott cipőtalppal és néhány csonttal, amik úgy néztek ki, mintha emberi csontok lennének.

– Ezt találtam, uram! Mintha sav égette volna szét Costát. Van még itt egy kis maradék, ha óhajtja, megtekintheti. Például egy fogsortöredék.

Gomez a kártyaasztalra fektette a fejét, és gondolkodott. Azon töprengett, vajon Espinoza is elpárolgott-e az ötszáz dollárjával?

Birmingham, Június 2.

Warmwater letette a telefont, és sokat sejtetően nézett rájuk.

– Itt a következő! Spanyolországból jött. Ott is járt a szőke fickó az aranycsatos cipőben. megközelítőleg ugyanabban az időpontban. Elrabolt egy hamiskártyást, bizonyos Lopez

Espinozát. Egy másik pasast pedig, aki a kártyás segítségére akart sietni, elpárologtatott. Valaki látta, amint a fickó a mutatóujjából rácsöppentett valamit.

– Mint a radiátor darabjára Amerikában – nyögte áhítattal Bernie, és kettésimította óriási bajuszát. – Nem fog kinevetni, uram, ha mondanék valamit?

– Rajta, Bernie, mondja bátran! – biztatta Warmwater.

– Uram, nekem egyre inkább az az érzésem, hogy.

Megállt, megsimította a bajuszát, és félénken a főfelügyelőre pislantott.

– Mondja csak, Bernie, nyugodtan – bólogatott Warmwater. – Tudja, hogy sokat adok a megfigyeléseire. Nos, ki vele! Mit tart a szőke fickóról?

Bernie zavartan nézett a főfelügyelőre.

– Hát azt... ne nevessen ki érte, uram, de azt, hogy *nem földi ember!*

Az elátkozott hajó

A hajón, Június

Walter Cooley arra ébredt, hogy ringatódzik körülötte a világ, mintha földrengés rázná a várost. Először arra gondolt, hogy a kapitányságon alszik, az éjszakai ügyeletesek szobájában, s a hajnalban kezdő takarítónő lökdösi az ágyát. Aztán meg azt hitte, hogy Bay Cityben van, a jachton, ami ugyan a nagybátyjáé, de ő is használhatja bármikor. Nem értette, miért aludt a hajón, amikor rendszerint a ház felső emeletén szokott, de mielőtt alaposabban elgondolkozhatott volna a dolgon, egészen felébredt. S ahogy felébredt, már azt is tudta, mi történt vele.

Villámgyorsan kinyitotta a szemét; éppen abban a pillanatban, amikor az ágy ijesztően megbillent.

– Hol a pokolban vagyunk? – dörmögte félhangosan, a kapcsoló után tapogatózva. – Hé, van itt valaki?!

– Szolgálatára, uram – hallotta Ashe hangját. – Én vagyok itt, Ashe. Addig tapogatott jobbra-balra, amíg talált egy éjjeliszekrényt régimódi, ernyős lámpával. Halk kattanás, s a kabint sápadt villanyfény öntötte el.

Cooley döbbenten állapította meg, hogy szürke kőmosott jeansanyagból készült kezeslábas van rajta is, és Ashe-en is. Középkori szerelése nyomtalanul eltűnt, akárcsak Ashe őrmester bőszárú, pecsétes nadrágja, amelyen a szomszédos Hello Dolly étterem valamennyi fogása képviseltette magát egy-egy pecsét formájában.

Ashe lelógatta meztelen lábát az ágyáról, és kétségbeesetten nézett rá. Kérdezni akart valamit, de Cooley a szájára tette az ujját.

Óvatosan rakva a lábát, hogy meztelen ujjaival bele ne rúgjon egy orvtámadó bútordarabba, körbejárta a helyiséget.

Nem nyúlt semmihez, de mindent alaposan megszemlélt. A két szomszéd ágyon alvó két ismeretlen fickót különösképpen.

Amikor befejezte felderítő útját, visszaült az ágyára, és maga alá húzta a lábát. Lassan körbeforgatta a fejét, s ujjával azt a figurát mutatta Ashe felé, amellyel a rendőrségen a poloskákat szokták jelezni.

– Ashe!

– Uram?

– Nem tudja, hol a ruhám? Ashe értetlen képet vágott.

– Fogalmam sincs róla, uram. Még szerencse, hogy nem hoztam magammal stuk.

– Ashe! Magának tudnia kell, hol a ruhám! Egy öltöztetőnek, pláne, ha színész volt valaha, tudnia kell, hogy a kosztümök leltári tárgyak, és el kell számolnia velük. Hol van a jelmezem, Ashe?

Ashe végre megértett mindent. Elvigyorodott, és intett, hogy minden oké.

– Nem tudom, uram. Valaki ellopta.

– Kicsoda?

– Aki idehozott bennünket.

– Ide? Hova? Egyáltalán, hol vagyunk, Ashe?

– Attól tartok, uram, hogy egy hajón. Walter Cooley őszintén felháborodott.

– Mi az, hogy egy hajón? A pokolba is, milyen hajón? És kik ezek az emberek, Ashe? Költse fel őket, a fene vigye el magát!

Ashe indult volna, hogy teljesítse a parancsot, de a szemben levő ágyak egyikén felemelkedett egy vörös, kócos fej, és gyanakodva szembenézett velük.

– Hé! – mondta fickó, és rókaképén gyanakvó grimasz futott végig. -Kicsodák maguk?

Cooley tovább játszotta az arisztokrata vonásokkal gazdagon megáldott színészt.

– *Maga* kicsoda, ember? És mit keres a kabinomban?

Rókának ez az egyetlen mondat is elég volt ahhoz, hogy rájöjjön: a másik két fickó, a magas, markáns képű és a tömzsi, pirospozsgás ugyanabban a cipőben jár, mint ő. Elégedetten nyugtázta, hogy nem vették el a kabátját, és a kése is ott van a kabátujjában, a vatelindarabok közé szorulva. Tekintete végigfutott a másik ágyon, az alvó vagy alvást színlelő férfin és a kabinablakon. Azonnal tudta, hogy hajón van, hogy elrabolták, méghozzá alighanem Judy Maxwell doktornővel együtt.

Néhány pillanatra a falnak fordult, mintha a gondolatait akarná előlük lerejteni. Pedig csak a kését kotorta elő a kabátujjából és dugta a szőnyeg alá. Biztos, ami biztos.

Amikor visszafordult, már a fekete hajú, negyedik fickó is az ágya szélén ült, és szó nélkül, homályos szemekkel bámult rájuk.

Walter Cooley úgy gondolta, jobb, ha átveszi a kezdeményezést. Kinyújtotta a karját Róka felé.

– Talán ismerkedjünk meg. A nevem Cooley. Maga kicsoda?

Róka gyanakodva fintorgott, és esze ágában sem volt elfogadni a feléje nyújtott kezet.

– Mi köze hozzá?!

– Tulajdonképpen nem sok – mondta Cooley, és a másikkal próbálkozott. – Ha csak annyi nem, hogy lakótársak vagyunk. A nevem Cooley.

A fekete hajú, olajos képű fickó kezet rázott vele.

– Espinoza. Lopez Espinoza. És nem beszélek valami jól angolul.

– Los Angelesből való vagy? Vagy Új-Mexikóból? – kérdezte békülékenyen Róka. – A fene vigye el. én is éppen oda

készültem, amikor. ez a malőr történt velem.

Espinoza megrázta a fejét.

– Nem, nem. Beszélj lassan, senor.

– Senor? – kérdezte Róka gyanakodva. – Honnan a pokolból szalasztottak?

– Hogyhogy honnan? Hát nem Barcelonában vagyunk?

A beállott rövid csend elég volt ahhoz, hogy megpróbálják megemészteni a hallottakat. Mindenesetre Cooley ismét megpróbálta magához ragadni a kezdeményezést.

– Jól hallottam? Maga. Barcelonából való? Espinoza képe elsötétült.

– Most hol vagyunk? Cooley széttárta a karját.

– Ki tudja? Tegnap délután még. vagy mikor. a birminghami színházban kellett volna fellépnem.

– Az hol van?

Ashe eltátotta a száját a meglepetéstől.

– Nem tudja, hol van Birmingham?

– Nevetni fog – mondta Róka –, én sem tudom. Ashe leforrázva elhallgatott.

– És maga? – A kérdést Cooley tette fel Rókához fordulva.

A ravasz vörös fickó néhány másodpercig latolgatta, hogy válaszoljon-e, aztán megvonta a vállát.

– Bloomenwillből.

Nem is kellett kérdezniük, hogy hol van Bloomenwill. Róka kiejtéséről ordított, hogy az Egyesült Államokban.

– Magát mikor.

– Most hányadika van?

– Ide figyeljenek – mondta Cooley, és suttogóra fogta a hangját –, lehet, hogy lehallgatnak minket. Éppen ezért,

amilyen gyorsan csak lehet, ismerkedjünk össze. Minél többet tudunk egymásról, annál.

– Ebben nem vagyok olyan biztos – suttogta Róka. – Néha az a jobb, ha nem tud az ember semmit a másikról.

– Én mégis azt mondanám.

A spanyol ide-oda rakosgatta a fejét, aztán ahogy megértette, miről van szó, gyorsan hadarni kezdett:

– Lopez Espinoza vagyok. Tisztviselő.

– Én Ronald Cooley színész.

– Reginald Ashe. izé. öltöztető. Róka mogorván hallgatott.

– És ön?

Róka legszívesebben annyit mondott volna, hogy mi köze hozzá, de türtőztette magát.

– Kamatokból élek – mondta.

Cooley természetesen egy szavukat sem hitte le.

Arról sem volt meggyőződve, hogy valóban elrabolták-e őket is, vagy éppen ellenkezőleg, elrablóik közé tartoznak.

Mindenesetre piszokul óvatos lesz, határozta el. Ezzel abbahagyta a kérdezősködést, és karját feje alá téve, gondolkodni próbált.

Egyszerre ugrottak fel, amikor hosszú percekkel később kulcs csikordult a zárban, és lassan, méltóságteljesen kinyílott az ajtó. A kinti világossággal együtt szőke, vékony, magas fickó jött be a szobába. Lehajolt, megigazította a szőnyeget, aztán megállt velük szemben, az ajtónak háttal.

A szőke férfi arcán ugyanaz a mosoly játszott, amit korábban már megszokhattak. Határozott, magabiztos, mégis üres mosoly.

– Hogy vannak? Remélem, jól aludtak?

Cooley Ashe-re pillantott. „Csak nyugalom – jelezte a

pillantása. -Nyugalom és figyelem!"

Espinoza a falnak dőlt. Nem kérdezett, nem káromkodott, sőt hang sem hagyta el a száját. „Remek kártyás lenne belőle – gondolta Cooley –, igazi pókerképe van."

Róka azonban ordítozott valamennyiük helyett is. A szőke férfi elé pattant, és öklét rázta az orra előtt.

– Követelem, hogy engedjenek szabadon! Követelem, hogy beszélhessek az ügyvédemmel! Követelem.

A szőke férfi tovább mosolygott, üres, gépies mosollyal. Csak akkor emelte fel a kezét, amikor úgy látszott, hogy Róka megüti.

Villámsebesen, hogy semmit nem láttak a mozdulatból, elkapta Róka csuklóját, és megszorította. Róka a földre roskadva jajgatott, mintha elütötte volna egy autó.

Cooley felugrott, hogy ha kell, a segítségére siessen, de mire elhatározta volna magát a támadásra, a szőke eleresztette Rókát. Hidegen mosolygott, és úgy tűnt, nem vesz tudomást a történtekről.

– Mr. Cooley. megtaláltuk a fegyverét a bugyogójában. Nem volt bölcs dolog magával hoznia.

Cooley felrántotta a vállát.

– Miért ne lett volna? Az ember próbálkozik.

– Miért van önnek egyáltalán pisztolya?

– Miért ne lenne. Egy színész többnyire éjszaka jár haza. Nem egy kollégámat támadták már meg előadás után.

A szőke elgondolkodott.

– Előadás alatt is magánál hordja? Merthogy a bugyogójában volt. Másnak nincs fegyvere? Magukat még nem volt időm átöltöztetni. Kérem, ha van önöknél fegyver, adják elő!

Espinoza átkarolta a térdét, mintha nem is értené a szőke

gyors, szépen artikulált angol beszédét. Róka viszont olyan ártatlanul bámult a szemébe, mintha azt sem tudná, mi az a fegyver.

A szőke biccentett, és sóhajtott. Nem nagyot, csak éppen elviselhetőt. Akkorát, amekkorával a nyilvánvaló hazugságot szokás nyugtázni.

Ami ezután történt, még jó darabig beszédtéma volt közöttük.

A szőke fickó olyan gyorsan, hogy szemmel nem tudták követni, felemelte a mutatóujját. Halk zümmögés töltötte be a szobát, mintha méhek szabadultak volna rájuk. Cooley megszédült, fülére szorította a tenyerét, Ashe előredőlt, Espinoza hátra, Róka rémülten felkiáltott.

Cooley éppen csak felszisszent, amikor elhallgatott a zümmögés. Jól látott mindent, de egy rettenetes erő belefojtotta a hangot.

Látta, hogy egy sötét tárgy emelkedik ki Espinoza ágya mellé rakott csizmájából, úgy, hogy feltépi a bőrcsizma oldalát, és rettenetes erővel átszáguldva a szobán, nekivágódik a szőke fickó felemelt mutatóujjának. Szorosan mögötte egy hosszúkás valami repült, csakhogy ez a rókaképű ágya alól indult, átszakítva a vastag szőnyeget, hangos csattanással a másik tárgyhoz ragadt.

Cooley rémülten nézte a szőke fickó ujját, aki elégedetten szemlélte a fogságba került tárgyakat. A felügyelő csak ekkor ismerte fel, hogy a két repülő objektum két kés, amelyet feltehetően Espinoza és a vörös rókaképű rejtegetett.

A szőke férfi elégedetten mosolyogva szedte le a késeket az ujjáról, és zsebre vágta őket.

Espinoza és Róka elszörnyedve meredtek egymásra.

A szőke fickó nem reggelizett velük. Cooley a pincért figyelte, amint nyugodt, méltóságteljes mozdulatokkal szolgálta ki őket. Időről időre találkozott a tekintetük. Cooley

megpróbálta kideríteni, ő is fogoly-e, vagy önként szolgál a hajón, de a szeme nem árult el semmit. Kifogástalan, szabatos angolsága még kevésbé.

Amikor befejezték a reggelit, és kávét is ittak utána, a szőke elmosolyodott.

– Három perc múlva kilenc. A kapitány kilenckor várja önöket. Cooley megfigyelte, hogy a szőke, mióta belépett a kabinjukba, nem pillantott az órájára, sőt abban sem volt biztos, van-e neki egyáltalán.

A tágas kabinban, amely alighanem fogadótermül szolgált, már volt valaki. Sőt nem is egy személy, hanem kettő. A termetesebb nő felpattant a pamlagról, amin társnőjével osztozott, és elébük sietett.

– Hát maguk?

Cooley megállapította, hogy inkább képeslapok hasábjain szokott találkozni ilyesfajta nővel, mint a valóságban. Mézszőke volt a haja, s majd széthasadt rajta a jeans, ami ezen a hajón, úgy látszik, a foglyok egyenruhájává lépett elő. Határozott volt a mozdulata, bár a szeme riadt.

A másik jóval alacsonyabb és vékonyabb is volt nála, bár jó tíz évvel ezelőtt talán felvehette volna vele a versenyt. Mára azonban már enyhén hervadásnak indult, s nem volt messze az az idő, amikor belép a jól karbantartott középkorú hölgyek táborába.

– Judy Maxwell vagyok – mondta hadarva a lány, majd a másikra mutatott. – Ez itt Cathy Howard. Magukat is elrabolták? Én ugyan nem tudom, miért.

Tovább is suttogott volna, de egy erélyes férfihang félbeszakította:

– Azonnal mindent meg fognak tudni, hölgyeim és uraim!

A kajüt sarkában zöldellő pálmafa mellett magas, vékony, tengerészruhás férfi állt. Nagyjából annyi idős lehetett, mint a

szőke fickó, aki elrabolta őket, bár annak a korát is nehezen lehetett volna meghatározni. Cooley, akinek nagy tapasztalata volt az ilyesmiben, húszas évei végére vagy harmincas évei elejére tette volna az életkorát.

– Helyezzék magukat kényelembe – intett a tengerészruhás, és a pálmafa mögül ívelt lábú karosszéket húzott elő. Beleült, és keresztbe vetette a lábát. – Kérem, foglaljanak helyet. Lehet, hogy nem lesz rövid a mondanivalóm.

Megvárta, míg valamennyien leültek, aztán elmosolyodott, és beszélni kezdett.

– Először is bocsánatot kell kérnem önöktől, hogy akaratuk ellenére a hajómra hozattam önöket. De nem tehettem másként. A nevemet valamennyien ismerik: Nemo kapitány vagyok.

Döbbenten bámultak egymásra: ki ezért, ki azért. A pofaszakállas, kortalan kapitány elégedetten nyugtázta zavarukat.

– Tudják maguk egyáltalán, kicsoda Nemo kapitány?

Mivel Róka úgy érezte, hogy a tengerész szúrós szeme egyenesen az övébe mélyed, kötelességének tartotta, hogy válaszoljon:

– Ön. Hiszen éppen most mondta.

A kapitány előrehajolt a karosszékében.

– Csak nem akarják azt mondani, hogy még sohasem hallottak Nemo kapitányról?

Walter Cooley természetesen hallott, sőt olvasott is. A többiek arcán azonban látszott, gőzük sincs róla, ki lehetett.

A kapitány hirtelen mellére horgasztotta a fejét, és összefüggéstelenül hadarni kezdett:

– Információ értelmetlen... értelmetlen... értelmetlen. Befogadó közegnek nincs információja, egy kivételével... egy kivételével. Alapinformációk hiányoznak. hiányoznak.

Cooley döbbenten meredt a fejét egyre mélyebbre horgasztó férfira. Éppen oda akart ugrani hozzá, amikor Nemo kapitány maghoz tért, és mintha mi sem történt volna, rájuk mosolygott.

– Tehát Nemo kapitány vagyok. Néhány regény hőse. Jules Verne talált ki. és most testet öltöttem.

Espinoza feszülten figyelt, hogy megértse, mi történik az orra előtt. Egyre inkább megerősödött benne a gyanú, hogy őrültek közé került. Először arra gondolt, hogy azt a Verne nevű fickót talán az utolsó fillérjéig kifosztotta egy holdfényes barcelonai éjszakán, és most bosszút akar állni rajta. De akkor mit keresnek itt a többiek?

– Tudják, miért harcolt Nemo kapitány?

Cooley lopva körülpillantott. Espinozán és Rókán látszott, fogalmuk sincs róla, miről folyik a szó; Judy Maxwell összeszorított szájjal, éles tekintettel bámulta a tengerészt; az újonnan felbukkant Miss Howard pedig elmondó fájdalommal nézett a levegőbe. Cooley kíváncsian várta, hogy a pasas újra rohamot kap-e, de Judy váratlanul megszólalt:

– A szabadságért.

– Úgy van – bólintott a férfi. – Nemo kapitány a szabadságért harcolt. Mint tudják, indiai volt, és a brit gyarmatosítók ellen küzdött, megcsáklyázta az angol hajókat.

Uramisten – töprengett Espinoza anélkül, hogy kiült volna arcára a rémület –, csak nem hajtott fel az a marha Costa valamikor egy indiait? -Százszor megmondta neki, hogy keletiekkel nem foglalkozik! Tele vannak trükkökkel és mágiával, amelyek mellett elbújhat az ő kis európai kártyatudománya.

– Nemo kapitány ügyének a folytatója ül önök előtt. Engedjék meg, hogy elmeséljek önöknek egy rövid, de igen szomorú történetet. Ebből megtudhatják, hogy ki vagyok, és önök miért vannak a hajómon. Nos, az egyszerűség kedvéért

mondjuk azt, hogy engem is indiai anya szült. Tudják, hol van Maharaswar?

Judy Maxwell önkéntelenül is nemet intett.

– Közép-Indiában. Kellemes vidék. És főleg jó a talaja. Agyagos. Ez igen fontos. Tudják, miért? – Várt egy kicsit, aztán folytatta: – Az agyag jó vízzáró. Ez nagyon fontos. nagyon fontos. fontos. – Mellére csuklott a feje, és elhallgatott. Walter Cooley tekintete összeakadt Judyéval, s mintha a lány szeme üzent volna valamit. Miss Howard a kapitányra meredt: kegyetlen düh hullámzott az arcán. Cooley attól félt, hogy Nemóra veti magát, de mielőtt megtehette volna, a tengerész ismét magához tért. Nem kért elnézést; láthatóan nem is volt tudatában, mi történt vele.

– Az agyag jó vízzáró – ismételte mosolyogva. – Ráadásul Maharaswar egy nagy teknőben fekszik, hegyek között. Több kilométer hosszú, s az alját a már említett vízelzáró réteg borítja. Harminc évvel ezelőtt európai és amerikai geológusok dolgoztak a környéken, ásványok után kutatva, ekkor fedezték fel a maharaswari völgy kiváló tulajdonságát.

A kapitány felemelte a fejét, eltátotta a száját, aztán ismét előrebukott, hogy a sapkája is leesett a lába elé.

– Kiváló. kiváló. tulajdonság. kiváló.

Ebben a szempillantásban kivágódott az ajtó, s a szőke magas férfi rontott be rajta, szúrós szemét a kapitányra szegezve.

– Kapitány! Nemo kapitány!

A tengerész megremegett, és fölemelte a fejét. Elmosolyodott; bágyadtan megsimogatta a pofaszakállát.

-.ekkor fedezték fel a maharaswari völgy kiváló vízzáró tulajdonságát – mondta.

A szőke férfi odalépett hozzá, és megfogta a karját.

– Kérem, kapitány, jöjjön velem. Bocsánatkérően a foglyok

felé fordult.

– Nemo kapitány nemrég súlyos malárián esett át. Öt perc türelmet kérek.

Megfogta a kapitány karját, és maga után húzta. Látszólag gyengéden, de Cooley is és a többiek is tudták, micsoda erő rejlik karcsú testében. Amikor becsukódott az ajtó, döbbenten bámultak egymásra.

– Ez őrült – mondta gyorsan Róka. – Nem is vitás. Én aztán ismerem a dili szimptómáit. Ez olyan őrült, hogy tankönyvet lehetne írni róla.

Judy Maxwell megcsóválta a fejét.

– Nem is malária. Inkább valami amnéziás roham.

– Ezt hogy érti? – kérdezte a szép, hervatag arcú Miss Howard.

– Betegség. Mond valamit, és elfelejti, hogy mit mondott. Szklerózis, vagyis érelmeszesedés.

– Mondtam, hogy valami baja van – sóhajtott Róka –, de tőlünk mi a fenét akar?

Mielőtt választ kaphatott volna kérdésére, az ajtó ismét kinyílott, és besétált rajta Nemo kapitány. Frissen, fürgén; nyoma sem volt rajta a korábbi bizonytalanságnak.

– Bocsánat. Maláriás rohamom volt. De most már minden rendben. Bevettem a megfelelő gyógyszert. Hol is hagytam abba? Igen, igen. A maharaswari völgy kiváló vízzáró tulajdonságánál. Nos, igen. Gondolom, valamennyien tudják, hogy országom igen szegény. A népesség iszonyúan növekszik; a termelés emelkedése nem tudja követni a népességrobbanást. Éppen ezért mindenáron pénzre van szükségünk, hogy táplálni tudjuk ezt a sok százmillió embert. Még azon az áron is, hogy kiárusítjuk nemzeti kincseinket, utódaink egészségét és biztonságát.

Látom, nem értik, mire akarok kilyukadni. Nos, amikor a

geológusok megállapították, hogy a maharaswari völgy micsoda vízzáró tulajdonságokkal rendelkezik, felmerült az ötlet, hogy elsőrendű méregtemetőt lehetne létesíteni benne. Kiszámították, hogy több százmillió tonna folyékony hulladékanyagot lehetne eltemetni a völgyben, olyat, amit sehol a világon nem fogadnának be, megsemmisítése pedig iszonyú összegekbe kerülne, arról nem is beszélve, hogy bizonyos anyagok ártalmatlanná tétele egyszerűen lehetetlen. Némely vegyületben olyan magas a ciántartalom, hogy néhány literrel egy egész országot ki lehetne irtani.

De nem akarom szaporítani a szót. Bizonyos konszernek ajánlatot tettek országomnak – a legmélyebb titokban –, hogy bocsássa rendelkezésükre a maharaswari völgyet. Persze csillagászati összegekért, amelyek még így is csak töredékei annak, amit fizetniük kellet volna, ha másutt „civilizáltabb" területen akarták volna lerakni a hulladékaikat.

Húsz évvel ezelőtt megszületett a megegyezés. A völgybe épült várost kitelepítették, a lakosságot kártalanították. Mindenki elégedett volt, hiszen a ki a völgyben élt, többszörösét kapta annak, amit a háza valójában ért. Be is fogta a száját mindenki. Aki meg nem, azét befogták. Tudomásom szerint legalább ötven politikai gyilkosság történt a környéken, s minden esetben azok voltak az áldozatok, akik megpróbálták megfejteni a maharaswari völgy titkát.

A kapitány elhallgatott, és megtörölte a homlokát. Cooley attól tartott, ismét rosszul lesz, de Nemo nyelt egyet, és folytatta elbeszélését:

– Azt azonban a szakemberek sem tudták, nem is tudhatták, mennyire tartós egy ilyen vízzáró réteg. Hiszen egyre növekvő nyomás nehezedik rá. Tragédia még nem történt, hangsúlyozom: *még!* De bármelyik pillanatban bekövetkezhet. Ha a vízzáró réteg fellazul, Indiát elönti a méregtenger.

Önök egy tartályhajón vannak. Tizennyolcezer tonnás. Belsejében tizennyolcezer tonna van abból az anyagból,

amelyet Maharaswar völgyéből szivattyúztunk ki. Tizennyolcezer szuper-mérgező folyadék. Összetételét nem ismerem, hiszen a méreganyagok alaposan összekeveredtek a föld alatt. Azt azonban tudom, ha a tizennyolcezer tonnát beleengedném a tengerbe, akkora ökológiai katasztrófa következne be, amilyet még nem élt át az emberiség. Meghalna az Atlanti-óceán. Talán csak évszázadokra, talán mindörökre. Ha bárki megtámadná és megsemmisítené a hajómat – önmagát pusztítaná el. Lehet, hogy vége lenne a világnak. Nem gyorsan, pillanatok alatt, mint atomháború esetén, hanem lassan, fokozatosan, s talán fájdalmasabban is. Képzeljük el, a tengervízből eső lesz: igazi méregeső. Nemcsak savas, amely megfosztja a fákat a leveleiktől, hanem olyan, amely elpusztít mindent.

Cooleyt a rosszullét környékezte. Ashe szótlanul bámult maga elé. Espinozának mozdulatlan volt az arca, mint egy szoboré. Rókán látszott, hogy még csak most próbálja felfogni a hallottakat. Judy Maxwell a kapitányt nézte mereven, a másik lány pedig egyszerűen ájuldozott.

– Természetesen felmerül a kérdés, hogy mik a terveim, és miért hozattam a hajómra önöket, éppen önöket. Nos, azonnal választ kapnak erre is. Sokat törtem a fejem, és arra a következtetésre jutottam, hogy ha csak ijesztgetem a nemzetközi konszerneket, nem sok eredményt érek el vele. Megtámadni ugyan nem merik a hajómat, hacsak nem akarnak öngyilkosságot elkövetni, de én is nehéz helyzetbe kerülök. Előbb-utóbb lépnem kell valamit. Vagy kiengedem a mérget, vagy egyezségre jutok velük: visszatérek a hajóval egy kikötőbe, az ígéretek birtokában, ott aztán elkapnak, az ígéreteiket megszegik, engem, mint veszélyes terroristát kivonnak a forgalomból; egyszóval minden marad a régiben. A hulladékot tovább töltik a Maharaswar völgyébe. Ha okos vagyok, más megoldást kell keresnem. Még azon az áron is, hogy sokan meghalnak. Ha meg akarom menteni Indiát és az egész emberiséget, valószínűleg néhány ezer embert meg kell

ölnöm. De mi ez milliárdokhoz képest? Ezért úgy döntöttem, hogy egyelőre nem jelentem be, mire készülök. Tervem első szakaszát az önök segítségével hajtom végre.

– Maga megőrült! – mondta határozottan Judy Maxwell. – Nem tudja, mit beszél!

– Éppen hogy nagyon is tudom – mondta derűs arccal a kapitány. – Úgy döntöttem, hogy kiszemelek néhány nagyvárost, és. egy-két liter folyadékot beengedek a vízvezetékrendszerébe. Aztán, ha megtörténik a katasztrófa, tárgyalok a maharaswari völgy kiürítéséről, és olyan biztosítékokat követelek, amelyeket nem tudnak megszegni. Ez már az én dolgom.

Cooley ekkor már egészen biztos volt benne, hogy Nemo kapitány, vagy akárhogy hívják is, valóban őrült. Mint ahogy az igazi Nemo kapitány is az volt. Hiába mentegette Verne; a gyűlölet és a paranoia elvették az eszét.

Mindazonáltal óvakodott, hogy megjegyzést tegyen. Inkább kíváncsian várta, milyen szerepet szán nekik Nemo kapitány.

– Nyilván kíváncsiak, hogy miért hozattam ide önöket, és *miért éppen önöket.* Ha megtudják, talán még büszkék is lesznek rá, hogy önöket választottam.

Cooley ismét végigpillantott a társain. Egyikükön sem látszott, hogy kidülledne a melle a büszkeségtől.

– Nos, figyeljenek, kérem! Az előbb azt mondtam, hogy bele akarok engedni egy-két litert ebből a folyadékból néhány nagyváros vízhálózatába. Ez így is van. de csak végső esetben. Előbb megfenyegetem őket, aztán tárgyalni kezdek velük. Mindaddig a hajón maradok, a tengeren, tizennyolcezer tonna méreggel a fenekem alatt, amíg meg nem szüntetik a maharaswari tárolót, és ki nem pucolják a környéket.

Jó, tudom, hogy évekig tart, esetleg évtizedekig. De én ráérek várni. Cooley és Ashe határozatlanul bólintott, a többiek meredten ültek, mint a szobrok.

– Kijelölök három nagyvárost, és tárgyalóküldöttséget menesztek hozzájuk.

– Minket? – tört ki a szó Judy Maxwellből. Nemo kapitány mosolyogva nemet intett.

– Bár korábban erre is gondoltam, mégsem ez lesz a feladatuk. Vagyunk néhányan, akik. szóval többen csatlakoztak hozzám, akik magukévá tették céljaimat. Mondjuk úgy, hogy zöldek, környezetvédők. Csakhogy van egy kis bibi velük. Hogy is mondjam csak. – óvatosan körülnézett, mintha attól tartana, hogy akiket illet, meghallják a szavait. - Nagyon egyszerű emberek, egyszerű és néha fékezhetetlen indulatokkal. Önök valamennyien tanúi voltak néhány kellemetlen, és a jövőben mindenképpen elkerülendő jelenetnek. Például ön, Mr. Cooley. egyik barátom, aki önt idehozta. hm. eléggé el nem ítélhető módon magával vitt néhány cseppet abból a folyadékból, ami a hajómban van, és egy sűrített levegővel működő kilövőszerkezet segítségével megcélozta az angol királynő, őfelsége képét. Nos, azóta már alighanem kiderítették, hogy micsoda mérget tartalmaz a kép anyaga. Látja, barátomat elragadta az indulat.

Gondolom, ön is tudna néhány szót szólni társam hirtelen természetéről, Miss Maxwell. Összetörni egy fűtőberendezést, majd megsemmisíteni egy darabját. ugyancsak a folyadék néhány cseppjével, több mint barbárság! És az ön esete, senor Espinoza, alighanem a legsajnálatosabb. Társa és felhajtója kellemetlen módon áldozata lett barátom haragjának és türelmetlenségének. Erre céloztam, amikor azt mondtam, hogy. velük nehezen tudnám képviseltetni az érdekeimet. Egyszerűen műveletlen emberek, erről van szó.

Cooley a tengerész hangját figyelte. Ahogy a szavakat rakta egymás mögé, ahogy érvel. Aztán arra a megállapításra jutott, hogy a fickó hazudik. Méghozzá monoton fantáziátlansággal. Hiányzik belőle minden ötlet, minden váratlanul felbukkanó érv, amellyel meg tudná erősíteni hazugságát. Nemegyszer tapasztalta már ezt a jelenséget fantáziátlan és primitív

bűnözők körében.

– Ezért arra gondoltam – folytatta Nemo kapitány –, hogy néhány olyan embert hozok a fedélzetre, akik megtanítják az embereimet, hogyan kell viselkedniük. Őszintén szólva kitaláltam bizonyos figurákat, és maguknak *azzá kell gyúrniuk a barátaimat*! Mintha viasszal dolgoznának. Mintha szobrászok lennének. Kapnak egy fényképet – persze csak jelképesen –, kapnak lágy, formázható nyersanyagot. Az a feladatuk, hogy elkészítsék a fénykép alapján a szobrot. Értik?

Nem válaszolt senki, mindenki saját gondolataival volt elfoglalva.

– Maguk felkészítik az embereimet. Úgy dolgozhatnak velük, mint Frankenstein doktor a homunculusszal. Persze nem sebészeti eljárásokra gondolok. Nekem megfelelő, tárgyalóképes emberek kellenek, s már fel is vázoltam magamnak, milyeneket kívánok. Ne ítéljenek el, ha kissé patetikus vagyok, de a teremtés nagy feladata vár önökre. Gondolom, valamennyien ismerik a My Fair Ladyt.

– És ha nem vagyunk rá hajlandók? – kérdezte Judy Maxwell.

– Hajlandók lesznek – mosolygott a kapitány. – Hiszen idejönni sem akartak.

– És. mi lesz *azután?*

Ezt már Cooley kérdezte, kíváncsian félrehajtva a fejét.

– Ha az akció sikerrel járt, önök természetesen szabadok.

– Ki garantálja?

– Ugyan, ugyan, kedves Mr. Cooley. Mi mást tehetnék még önökkel, és főleg miért? Hiszen önök semmi olyan titoknak nem jutnak a birtokába, ami miatt mondjuk, meg kellene öletnem önöket. Mást meg mit kezdhetnék önökkel?

Cooleynak volt ugyan néhány ötlete, de bölcsen elhallgatta őket.

– A következő és utolsó kérdés, hogy miért éppen önök kellettek nekem. Nos, bevallom, hosszas válogatás után döntöttem önök mellett, és azt is elmondom, hogy miért. Talán kezdjük a hölgyekkel. Miss Howard egy nagy kozmetikai szalon vezetője, ahol fodrászati és mindenféle egyéb testápolási tanácsadás is folyik. Így van, Miss Howard?

Cathy Howard biccentett.

– Nos, nagyon fontos, hogy embereim megfelelően nézzenek ki. Kozmetikumok, haj, satöbbi. Nem szabad, hogy kopott, szakadt csőlakók benyomását keltsék. Nem szabad, hogy lenézzék őket. Egyenlő partnernek kell, hogy tekintsék a barátaimat!

A legnagyobb feladat talán éppen Miss Maxwellre vár. Neki kell kialakítani az egyéniségüket. Mégpedig azoknak az adatoknak az alapján, amiket megkap tőlem. Barátaim. nos, úgy fognak viselkedni, mintha. elfelejtették volna a múltjukat. Nincsenek tulajdonságaik. Önnek kell, Miss Maxwell, megteremteni az egyéniségüket. Ön pszichológus, s komoly eredményeket ért el az egyéniségvizsgálat terén. Most itt a nagy lehetőség, hogy lépjen egyet előre. A többit majd részletesen megbeszéljük.

Tulajdonképpen szerencsés véletlen, hogy Mr.... azaz Róka éppen önnél tartózkodott. Amint értesültünk róla, Mr. Róka... hm... nem tartozik azok közé, akiket a törvény emberei különösképpen kedvelnek. Mr. Rókának van egy csodálatos tulajdonsága, művészi módon el tudja palástolni vagy rejteni az egyéniségét, és egészen másvalakivé tud átalakulni. Még a hazugságvizsgáló gépet is átejti.

– Itt valami tévedés van – próbálkozott Róka. Nemo kapitány csak mosolygott.

– Lehetséges. Lehetséges, hogy itt-ott tévedtem. Ebben az esetben, bármennyire kedvem ellen való lenne is, nem tudnám megkímélni annak az életét, akit tévedésből hoztam a hajóra. Értik, ugye? Mert ha nem az Mr. Róka, akinek én hiszem,

akkor kicsoda? Lehet, hogy veszélyes rám nézve, és akkor nincs miért életben tartanom. Világos, ugye?

– Tökéletesen – mondta Róka. – Csak vicceltem. Természetesen Róka vagyok, és átdobom a legrafináltabb hazugságvizsgálót is.

– Értem – mondta a kapitány. – Erre gondoltam én is. Majd megtanítja a barátaimat, hogyan csinálja. Aztán itt van senor Espinoza. Aki úgy uralkodik az arcán, mint róka az érzelmein. Azt akarom, hogy barátaim is elsajátítsák az arckifejezések művészetét. Ne legyen merev az arcuk, hanem tudjanak játszani vele. Mint a művész a hangszerén. Érti, senor Espinoza?

A kártyás bólintott.

– Mr. Espinoza hamiskártyás. Remélem, nem sértem meg vele.

– No, senor.

– Már csak ketten maradtak hátra. Mr. Cooley színész. Azt hiszem, nem kell bővebb magyarázat, hogy rá miért van szükségem. Meg kell tanítania, Mr. Cooley, a társaimat gesztusokra; hogyan bánjanak a kezükkel, a testükkel, az arcukkal, és hogyan adják elő élethűen a mondanivalójukat. A gyakorlat persze bonyolultabb ennél.

– Meghiszem azt! – morogta Cooley.

– Kérem?

– Amit ön kíván, azt a főiskolákon hosszú évekig tanítják.

– Nagyon tehetségesek a barátaim, és rendkívül tanulékonyak, amint azt tapasztalni fogja, Mr. Cooley. Azt hiszem, ezen a téren okozunk még némi meglepetést önöknek. Ami pedig Mr. Ashe-t illeti. vele ugyanaz a helyzet, mint Mr. Rókával. Véletlenül került ugyan közénk, de ez esetben a véletlennek csak köszönet jár. Mr. Ashe ugyanis öltöztető. Gondolom, remekül együtt fognak működni Miss Howarddal.

Ashe a bágyadtan mosolygó hölgyre nézett, és zavartan biccentett.

– Ami pedig a továbbiakat illeti, engedjék meg, hogy néhány apróságra felhívjam a figyelmüket. Általában szabadon mozoghatnak a hajón, de csak az első kabinsoron és a fedélzeten. Ennél lejjebb, kérem, ne merészkedjenek, a saját érdekükben. Említettem, hogy társaim, hm. egyelőre még indulataik rabjai. Az ő lakóhelyük a második kabinsor, közvetlenül önök alatt. Kérem, ne menjenek a közelükbe. Bár minden óvintézkedést megtettem, hogy elkerüljük a véletlen összeütközéseket, sohasem lehet tudni, mikor szabadulnak el az indulatok. Ezért vegyék úgy, hogy az első kabinsoron és a fedélzeten kívül minden egyéb helyiség tilos az önök számára. Remélem, nem veszik udvariatlanságnak az óvatosságomat?

– Ugyan, dehogy – mondta Judy Maxwell gúnyosan.

– Ezenkívül arra kell kérnem önöket, hogy ha harangjelzést hallanak, azonnal és késlekedés nélkül vonuljanak a kabinjaikba, és maradjanak is ott egészen addig, amíg kettős harangjelzés nem tudatja, hogy véget ért a veszély. Előfordulhat, hogy hurrikán tör ránk iszonyú sebességgel, vagy tengeralattjáró lapul alattunk. Az pedig egyikünknek sem lenne jó, ha felhívnánk magunkra a figyelmet.

Lehajtotta a fejét, mintha zavarban volna, malmozott az ujjával, végül kibökte:

– Most pedig a dolog legnehezebb része következik. Kérem, bármit mondok is, ne veszítsék el a fejüket, hiszen sem az életüket, sem pedig későbbi szabadságukat nem fenyegeti veszély. Természetesen csak akkor, ha követik az utasításaimat. Mos, míg önök aludtak, valamelyikükbe, hogy kibe, az *egyedül az én titkom*, beépítettem egy mikro-robbanószerkezetet. Teljesen véletlenül olyan sebészi eljárás birtokába jutottam, amellyel vér és nyom nélkül el tudok tüntetni kisebb sérüléseket. Nos, egyikük testében elhelyeztem egy ilyen szerkezetet, amelyet távirányítással bármikor

felrobbanthatok.

Elhallgatott, é várta a reakciót. Talán azt, hogy felugrálnak, nekirontanak, sírnak, fenyegetőznek. A foglyok azonban csak ültek bénán, mintha nem is tudnák igazából felfogni szavai értelmét.

– Önök bizonyos értelemben élő aknák; magukban hordozzák a halált. Hogy miért tettem mindezt? Szerettem volna megakadályozni, hogy meggondolatlan lépéseket kövessenek el. Egészen konkrétan szökésre gondolok. Előfordulhat, hogy közel a parthoz kell majd horgonyoznunk, talán egy kikötő előtt, s valamelyikük kísértést érezne, hogy a vízbe vesse magát, és kiússzon a partra. Az is megtörténhet, hogy kikötői hatóságok vagy a parti őrség emberei a hajóra jönnek, hogy átkutassák. Talán megfordulna a fejükben, hogy felhívják magukra a figyelmet. Persze azt is megtehettem volna, hogy elzárva tartom önöket, de. úgy gondoltam, fogva tartásuk mindenképpen akadályozná a munkát. Ha szabadon mozognak, jobb a kedélyük, lelkileg hullámhegyen ülnek, nem pedig hullámvölgyben. Úgy gondoltam, ez a helyes megoldás.

Espinoza, aki csak nehezen értette meg, miről van szó, elsápadt, és nagyot nyelt.

– Azt mondja, senor, hogy akna van belém építve?

– Valamelyikükbe. Nem tudni, kibe. Lehet, hogy valóban éppen ön az, senor Espinoza.

Róka felugrott, és vörös képpel ordítani kezdett:

– Ez aljasság! Vegye tudomásul, hogy aljasság! Nemo kapitány mosolygott, és széttárta a karját.

– Hát... bizonyos értelemben lehet, hogy igaza van. Bár ismétlem, még mindig jobb megoldás, mint ha a kabinjukba zárnám önöket. Egyébként, Mr. Róka, nem óhajtok vitatkozni önnel az erkölcsi normák megítélését illetően, de.

– Én még senkibe nem telepítettem aknát – torkolta le zord képpel Róka.

Cooley lassan magához tért első rémületéből. Látta, és érzékelte Róka felháborodását, Espinoza szűkölő félelmét, Judy Maxwell hősiességét, és azt is, hogy Cathy Howard mintha nem is törődne az egésszel. Egész lényéről lerítt az arisztokratikus megvetés, amit Nemo kapitány iránt érzett.

Cooley óvatosan megmozdult.

– Véletlenül nem robbanhat fel?

– Kizárt dolog. Csak távirányítással.

– Hol a távirányító?

– Jó helyen.

– Úgy értem, hogy magánál?

– A kezem ügyében, ha úgy gondolja.

– Akkor sem történik semmi. ha mondjuk elesünk, vagy hasonló?

– Ismétlem, a szerkezet csak akkor robbanhat fel, ha parancsot adok rá. Sem ütődésre, sem más fizikai vagy kémiai hatásra nem explodál. Ne aggódjanak. Ha betartják az utasításaimat, nem történhet baj. Egyébként mostantól kettesével helyezkednek el... Gondolom, Mr. Cooley és Mr. Ashe együtt szeretnének maradni. Ezek szerint Mr. Róka és senor Espinoza kerülnek egy kabinba. Van ellene kifogásuk?

Nem válaszolt senki, megbénította őket a rémület.

– A hölgyek természetesen együtt maradnak – folytatta Nemo kapitány.

– Most pedig, kérem, jöjjenek velem. Meghívom önöket egy kis bemutatóra.

Lágy, késő délelőtti szellő cirógatta a tengert. A hatalmas, több száz méter hosszú monstrum óriási bálnához hasonlóan süttette a hátát a fényben. Nem messze a hajótesttől repülőhalak bukdácsoltak, rá-rácsodálkozva a lomha óriásra.

Nemo kapitány a tanker irdatlan szélességű tatjára vezette

őket. A hajó halkan dohogott a lábuk alatt. Szinte hihetetlen volt elgondolni, hogy tizennyolcezer tonna iszonyat felett állnak.

A lágy szellő megcirógatta az arcukat, Judy Maxwell behunyta a szemét, és visszaálmodta magát a kriminalisztikai laboratóriumba.

Add, jóistenem, hogy csak álom legyen ez az egész, nyomasztó, rossz álom! Add, hogy felébredjek, és kimehessek a konyhába kávét főzni!

Add.

Cooley igyekezett mindent megfigyelni és az agyába vésni. Aztán arra gondolt, hogy alighanem felesleges, hiszen ha Nemo kapitány igazat mond, úgyis szabadon mozoghatnak a fedélzeten.

Hirtelen harangszó csendült a levegőben.

Nemo kapitány felemelte a karját.

– Ez az a harang, amely arra figyelmezteti önöket, hogy zárkózzanak a kabinjaikba. Mindenhová elhallatszik, bárhol tartózkodjanak. Az utolsó kondulás után egy perccel a kabinjukban kell lenniük. Ha sajnálatos módon valaki nem méltányolná a kérésemet, ha a dolgok úgy kívánják, arra kényszerülhetek, hogy megnyomjak egy bizonyos gombot. Ezt pedig mindenképpen el szeretném kerülni.

Ebben a pillanatban ismét megszólalt a harang. Lágyan szólt, mint falusi harangok nyárestén. Kis időre elhallgatott, majd ismét megszólalt. Ha lehet, még lágyabban és barátságosabban.

– Ha ezt hallják, újra feljöhetnek a fedélzetre. Gondolom, nem jelent problémát a hangjelzések megkülönböztetése. Most pedig a bemutató második része következik.

Hátrafordult a fedélzetre vezető csapóajtó felé, ahol ebben a szempillantásban bukkant elő három tengerész és egy civil

ruhás férfi. Cooley nem tudott megszabadulni a gondolattól, hogy Nemo és a többiek titokzatos kapcsolatban vannak egymással. Hiába meresztgette azonban a szemét, semmit nem tudott felfedezni a kapitányon, ami mikrofonra vagy minirádióra emlékeztetett volna.

Persze bármelyik fényes tengerészgombjába beépíthették a mikrofont – gondolta, és elfordította a fejét Nemóról. Társai azt a kis csapatot figyelték, amely hosszúkás, fémkoporsóra emlékeztető ládát cipelt a hátán. Óvatosan hozták, mintha robbanószer lett volna benne. Egyszerre léptek, egyszerre mozgatták a törzsüket. Kísérteties egyöntetűségük bármelyik sokat edzett díszalakulatnak is dicséretére vált volna.

Cooley alaposan megnézte a tengerészeket. A civil nem izgatta különösképpen: az a szőke fickó volt, aki elrabolta őket.

A három tengerész, aki a bádogládát hozta, ismeretlen volt ugyan, de mégis ismerősnek tűnt. Biztos volt benne, sohasem látta őket, mégis, nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy régi ismerősök.

A tengerészruhások letették a bádogládát a fedélzetre, egészen közel a korláthoz. Egyszerre emelkedtek fel, egyszerre eresztették el a ládát, és egyszerre tisztelegtek.

Nemo kapitány nem viszonozta üdvözlésüket. Ehelyett a ládára tette a lábát, és elégedetten pillantott körbe.

– Ebben a ládában egy növendék macskacápa van. Láttak már macskacápát?

Espinoza határozatlanul bólintott. A többiek egyszerre léptek hátra. Mintha utánozni akarták volna a tengerészeket.

– Ne aggódjanak, nem harap. persze az ujjukat azért ne dugják a szájába. Gyerünk, fiúk!

A tengerészek lehajoltak, és néhány ügyes mozdulattal megszabadították a ládát a tetejétől. Cooley tisztes távolságból is jól látta a hal kígyószerűen tekergő hátát.

– Borítsátok ki!

A tengerészek és a szőke fickó szenvtelen arccal megemelték a ládát, és kiborították belőle a vizet a macskacápával együtt.

Cooley és Ashe összenéztek. A láda méretét tekintve tíz normál erejű ember is képtelen lett volna a vízzel teli edényt felhozni a fedélzetre, megemelni, és úgy kiborítani, látható erőlködés nélkül, mint a kisgyerek homokkal teli vödrét a homokozóban.

A víz lecsorgott a hajó oldalán, a macskacápa pedig hánynivetni kezdte magát a fedélzeten. Csúnya, sűrű fogakkal telerakott száját megcsattogtatta, mintha fenyegetné őket.

Cooley aggódva figyelte az állatot. Vajon mit akar ez az őrült a hallal?

Nemo mosolyogva figyelte, ahogy a cápa minden egyes mozdulatával közelebb került a korláthoz. Akkor sem mutatott meglepetést, amikor egy hatalmas, vizet fröcskölő csapás után a hal a levegőbe emelkedett, és belezuhant a tengerbe.

Néhány gyors lépéssel a korlátnál termett, és intett, hogy kövessék. Mire a víz fölé hajoltak, a hal már nem volt sehol. Alattuk, irdatlannak tűnő mélységben, hullámok ostromolták a hajó testét.

– Várjunk néhány percig – mondta mosolyogva a kapitány –, amíg eléggé eltávolodik. Az a szokásuk, hogy ott maradnak egy kicsit a hajó közelében.

Cooley mélyen a víz fölé hajolt, és beszívta a tenger illatát. Amerre csak ellátott, víz vette körül. Fogalma sem volt róla, melyik tengeren lehetnek. Talán éjszaka, ha egyáltalán, akkor fel lehet jönniük a fedélzetre, a csillagokból majd meg tudja állapítani. Mit is mondott ez az őrült, aki Nemo kapitánynak nevezi magát? Hogyha beereszti a tengerbe a tizennyolcezer tonna mérget, meghal az Atlanti– óceán. Eszerint az Atlantióceánon vannak. Persze csak abban az esetben, ha nem vezette szándékosan félre őket.

– Azt hiszem, itt az ideje. – mondta a kapitány, és amikor valamennyiük szeme rászegeződött, dióhoz hasonló tárgyat vett elő a zsebéből. – Figyeljenek, kérem. A látóhatárt figyeljék.

Hogy mit csinált a gömbölyű valamivel, Cooley nem tudta megfigyelni, hiszen ő is, mint a többiek, a látóhatárt fürkészte.

Egyszerre csak vékony, lefelé vastagodó vízoszlop emelkedett néhány száz méterre tőlük a levegőbe. Cooley úgy látta, mintha sötétebb foltok repültek volna az oszlop közepében.

– Ez. micsoda? – nyögte a lány. – Torpedó?

– Olyasmi – bólintott a kapitány, és intett a tengerészeknek, hogy elmehetnek. Megvárta, míg eltűnnek a lejáróban a szőke fickóval együtt, aztán elégedetten biccentett.

– Nem jár messze az igazságtól, Miss Maxwell. Ennek a macskacápának a testébe is beépítettem egy olyan robbanószerkezetet, mint önök közül valakibe. Csak demonstrálni szerettem volna, hogy nincs értelme szökésre gondolniuk. Most pedig, ha nem haragszanak, magukra hagyom önöket. A hajó éppen olyan, mint a *Nautilus* volt a Verneregényekben. Találnak rajta könyvtárat és játéktermet. Foglalják el magukat, és. bármi problémájuk lenne, az első folyosó oldalán találnak egy vészhívót.

Meghajolt, és lemászott a kabinokhoz vezető lépcsőn. Miss Howard a korlátra borult, és öklendezni kezdett.

– Én nem bírom! Egyszerűen... érzem, hogy megtébolyodok! Ha az a robbanószerkezet bennem van.

– Bármelyikünkben lehet – mondta vigasztalóan Judy. – Akár bennem is.

Róka úgy nézett végig magán, mintha meg akarna szabadulni a testétől.

– Az ördög vigye el, nem lehetne rájönni valahogyan?

– Hogyan? – kérdezte a rémült Espinoza.

– Levetkőzünk, és átvizsgáljuk egymást.

– És? – kérdezte élesen Cooley. – És akkor mi van?

– A többiek megpucolhatnak – mondta Róka.

– Maga megpucolna?

– Hogy a fenébe nem? Csak nem képzeli, hogy itt maradnék, ha tudnám, hogy magában van a bomba?

– Felesleges a sztriptíz – mondta gúnyosan a felügyelő –, bár ha akarják, csak tetvészkedjenek. Gondolják, hogy ennyire ostoba lenne? Ha ilyen egyszerűen rájöhetnénk a trükkjére, nem lenne semmi értelme az egésznek.

– Alighanem igaza van, senor – helyeselt Espinoza.

– Naná – biccentett Ashe.

– Akkor mi a fenét csináljunk? – ütött a korlátra elkeseredetten Róka. -Várjunk ölbe tett kézzel, amíg ez az őrült felrobbant bennünket?

– Egyelőre aligha tehetünk mást, mint hogy várunk – mondta Cooley. -És nyitva tartjuk a szemünket.

– Legalább mindent látunk, amikor a levegőbe repülünk! – dühöngött Róka.

Judy addig forgolódott, míg egy kötélcsomó mögött talált egy nyugágyat. Felállította, és belefektette az egyre öklendező Miss Howardot.

– Feküdj csak le. Talán így jobb lesz.

Nem lett jobb. Cathy Howard tántorogva felállt, és arra kérte Judyt, vezesse a kabinjába.

Amikor a két lány eltűnt, Cooley a másik háromhoz fordult.

– Az lenne a legjobb, ha összefognánk.

– Aztán mire mennénk vele? – tudakolta Róka.

Espinoza hallgatott, és a vállát vonogatta. Ashe figyelte a felügyelőt, készen rá, ha kell, a segítségére siessen.

Cooley életének java részét bűnözők között töltötte: úgy olvasott a lelkükben, akár a nyitott könyvben. Tudta, hogy a közös veszély összekovácsolhatja őket, ha ügyesen forgatja a szót, és még ügyesebben érvel.

– Ha meg akarja úszni, Róka, jobb, ha rám hallgat. Ült már maga egyáltalán?

– Hajaj! – mondta Róka. – Különben mi köze hozzá?

Cooley végigpergette agyában az egész amerikai bűnügyi nyilvántartót. Végül is Borotvás Patricknél állapodott meg.

– Ismeri Borotvás Patricket? Róka óvatosan elmosolyodott.

– Hallottam róla. És akkor mi van?

– Volt egy embere, akit úgy hívtak, hogy Nagy Hegedű.

– Hegedű halott – vágta rá kapásból Róka. – *Legalábbis azt mondják* -helyesbített gyorsan.

– Ki látta a holttestét?

– Senki – mondta Róka. – Vízbe dobták. Betontuskót tettek a lábára, és beengedték az Öbölbe. Mindenki úgy tudja. De miért érdekli ez magát?

– Mi volt az ismertetőjele Hegedűnek? Róka képe elkomorult.

– Hé, mi az istent akar? Kicsoda maga?

Cooley megfogta Róka nyakát, és megszorította. Ashe úgy helyezkedett, hogy lecsaphassa Espinozát, ha a másik segítségére akarna sietni.

– Mi volt Hegedű ismertetőjele? A vízbe váglak, ha nem beszélsz!

– Engedjen el. – ficánkolt Róka Cooley lapáttenyerei között. -Felvágták a hasát.

Cooley a fedélzetre dobta Rókát. Róka felpattant, és támadni akart, de még idejében rájött, hogy nincs kése.

Cooley Róka felé fordulva felgombolta magán a kezeslábast, feltépte az ingét, és a hasán lévő óriási sebhelyre bökött.

– Ez micsoda, te féleszű?

Róka torka összeszorult. Hápogott, nyeldekelt, majd nagy nehezen kinyögte:

– Hegedű! Hogy kerülsz ide? Mióta szerettem volna találkozni veled. Uramisten!

– Cooley vagyok a színész – mondta keményen a felügyelő. – Ez pedig Ashe, az öltöztetőm. Jobb, ha megjegyzed magadnak. És te is! – bökött Espinoza felé.

A spanyol gyorsan, beleegyezően bólintott.

– Most pedig beszélgessünk.

Ebben a pillanatban felbukkant a csapóajtóban Judy Maxwell.

– Csend! A lány előtt semmit! Világos! Judy odajött hozzájuk, és nagyot nyögött.

– Jézusom! Egészen ki van akadva. Ahogy lefektettem, el is aludt. Mihez kezdjünk, uraim?

– Először is üljünk le – mondta Cooley, és jó példával elöljárva, lecsüccsent a fedélzetre. – Aztán próbáljunk elbeszélgetni. Kicsi a valószínűsége, hogy kihallgatnak bennünket. A szél elviszi a hangot.

A többiek engedelmesen köréje telepedtek.

– Magát mikor rabolták el? – fordult a lányhoz Cooley.

– Mikor is? Hát... 29-én. Akkorra volt beidézve ez az ember – s Rókára mutatott.

Róka vigyorgott.

– Így lesz az üldözőből üldözött.

– Tehát 29-én – dünnyögte elgondolkozva Cooley. – És önt, senor Espinoza?

– Engem is 29-én.

– Egészen biztos benne?

– Biztos, senor.

– És önt, Miss Maxwell, ki lopta el, ha szabad kérdeznem?

– Mi az, hogy ki? Hát az a fickó! Aki az előbb idefenn volt a tengerészekkel. A szőke. És magát?

– Nevetni fog – mondta lassan Cooley, de érződött a hangján, maga lepődne meg a legjobban, ha a lány valóban elnevetné magát –, engem is, illetve minket is ő kényszerített ide.

A lány szeme tágra meredt.

– Május 29-én?

– Úgy van, kisasszony.

Róka felnevetett. Hitetlenkedő, ideges nevetéssel.

– Azt akarják bemesélni nekem, hogy mindannyiunkat *ugyanaz a fickó rabolt el, ugyanabban az időpontban?* Angliából, Amerikából, Spanyolországból? Képtelenség!

– Kétségkívül az. De tud jobbat?

– Ugyan már, Hegedű...

Cooley fagyos tekintetet vetett rá. Róka elhallgatott, és lesütötte a szemét.

– Maguk ismerik egymást? – kérdezte meghökkenve a lány.

– Alighanem összetévesztettem valakivel – magyarázkodott Róka. -Hasonlít egy régi üzletfelemre.

Espinoza a fejét csóválta, és a tenyerébe fektette az arcát.

– Most pedig halljam a részleteket! – mondta Cooley. – Gyerünk! Először Judy Maxwell mondott el mindent, majd

Róka, végül Espinoza.

Cathy Howard a kabinjában szenvedett, így róla le kellett mondani.

– Ugyanaz a fickó, holtbiztos – mondta Ashe. – Ugyanúgy viselkedik,

ugyanolyan elképzelhetetlenül erős, ugyanazt a fegyvert használja.

Cooleyt nem hagyta nyugodni valami. Espinozához fordult, és vállára tette a kezét.

– Ön azt állítja, senor Espinoza, hogy a társa, hogy is hívják?.

– Costa, senor.

– Hogy ez a Costa oldalba szúrta a pasast?

– Si, senor. Sajnálom, de így történt.

– És ő észre sem vette?

– Hát azt nem állítanám. Talán éppen amiatt tüntette el Costát. Egyébként nem vette túlságosan a lelkére, még csak meg sem rezzent tőle.

– Vér sem folyt a sebből?

– Egyetlen csepp sem.

– Ez nem lehet igaz! – dünnyögte Róka. – Akkor meg sem szúrta!

– Tövig nyomta belé a pengét. Egészen a nyeléig. Mégsem vérzett. Judy Maxwell a szája elé kapta a kezét.

– Lehetséges. hogy.

– Micsoda? – kérdezte Ashe idegesen.

– Hogy... ufók vagy micsodák? *Nem földi emberek?* A kérdés felröppent, és fenn is maradt a levegőben.

Hallgattak egy sort, és megpróbáltak gondolkodni. Végül

Espinoza törte meg a csendet:

– Látták, amikor idehozták a fémládát a macskacápával? Mit gondolnak, hány kiló lehet egy ilyen láda vízzel telve? És a cápa? Nincs négy földi ember, aki a ládát a vízzel és a cápával együtt fel tudta volna emelni. Még akkor sem, ha mind a négyen súlyemelő-világbajnokok.

– Meg se rebbent a szemük – mondta Róka.

– Jézus Úristen! – tette össze a kezét a lány. – Lehet, hogy a Marsra visznek bennünket?

Róka megcsóválta a fejét, és a korlát alatt beleköpött a tengerbe.

– Mit szólnak a kapitányhoz?

– Mondtam már, hogy hazugság a malária! – csattant fel a lány. -Amnéziás rohama volt, semmi más. Mérget mernék venni rá.

– Azt mitől lehet kapni? – tudakolta Ashe.

– Sok mindentől. Rengeteg oka lehet, vírusfertőzéstől egészen a szellemi leépülésig. Érelmeszesedés is például.

Róka felállt, a korláthoz lépett, újra a vízbe köpött, aztán visszajött hozzájuk. Tanácstalanság és zavar ült a képén.

– Ide figyeljenek – kezdte bizonytalanul, és leguggolt velük szemben. – Nekem piszokul jó az arcmemóriám. Meg tudom figyelni a legkisebb részleteket is. Valóságos ösztön alakult ki bennem a részleteket illetően. Cooley feszülten figyelt, de nem tudta kitalálni, mire céloz a vörös.

– Ezt hogy érti?

– Nézd, Hege. Mr. Cooley. Nincs értelme tagadni, az én szakmám szorosan kapcsolódik a művészettörténethez.

– Mr. Róka a világ legzseniálisabb képtolvaja – mondta Judy Maxwell. – Ha nem lenne tolvaj, a legelső művészettörténész lehetne. Így is megérdemelne egy jobb egyetemi katedrát.

– Az már igaz – vigyorgott Róka önelégülten. – Széllel szemben, ötszáz yardról kiszúrom a hamisítványokat!

Cooley még mindig nem értette, hova akar Róka kilyukadni.

– Na és?

– Mondom, jól meg tudom különböztetni az arcokat. A pincérét és a tengerészekét azonban nem tudtam. És most sem tudnám. Furcsa.

– Hm. És miért nem tudta? – kérdezte a fejét törve Cooley.

– Mert egyszerűen nincs arcuk.

– Hogyhogy nincs?

– Tegyenek egy próbát. Hunyják le a szemüket, és koncentráljanak. Képzeljék maguk elé a pincért, aztán a tengerészeket. Mi különbözteti meg őket egymástól?

– Nekem nem megy – adta fel rövid próbálkozás után Judy. – Rossz az arcmemóriám, alighanem ennyi az egész.

Cooley és Ashe erőlködtek, de nem sokra mentek vele. Espinoza végig nyitott szemmel figyelte a tengert, mintha nem is akarna részt venni a játékban.

– Nos?

Cooley kinyitotta a szemét.

– Hát. mit is mondjak? Nincs semmi jellegzetes az arcukban.

– Teljesen egyformák – mondta Róka.

– Ikrek? Egypetéjűek? – tört ki Judy. – *Valamennyien?*

– Hát, ez már nem az én szakmám – visszakozott Róka. – Én csak egyet tudok. Ezek úgy hasonlítanak egymásra, mint a próbababák. Mintha műanyagból öntötték volna őket!

– Nem is rossz a próbababa-hasonlat – mondta Cooley. – A próbababák is másnak látszanak a kirakatban, mert. nos, mert nem az arcukat nézik, hanem a ruhát, amit hordanak. Alighanem nekünk sem tűnt volna fel a hasonlóság, ha három

közülük nem visel tökéletesen egyforma tengerészruhát.

– Megpróbáltak valamiféle egyéniséget adni nekik – töprengett Róka –, csakhogy az én szememet nem lehet becsapni. Ha megmosdatják őket, és leveszik róluk a parókát. tökéletesen egyforma próbababákká válnak.

– Egyfolytában azon gondolkodom: nem álmodom-e? – szólt rémülten Judy.

– Ha felébred, felejtsen el örökre – vigyorgott Róka. A korláthoz sétált, lenézett a vízre, és keserűen elhúzta a száját. – Vigye le az ördög az egészet! Emlékezzenek vissza arra az idióta kapitányra! Hogy a fenébe is hívják?

– Nemo – mondta a lány.

– Emlékeznek rá, ahogy a szőke kivezette? Hogy maláriás rohama van.

– Naná – mondta Espinoza. – Persze, hogy emlékszünk.

– És arra, amikor. visszajött? Nos, ha hiszik, ha nem. kapaszkodjanak meg, de aki visszajött, az nem ugyanaz a Nemo kapitány volt, mint aki kiment!

Cooleyban és a másik háromban benn akadt a lélegzet. Cooleyban többek között azért, mert most értette meg, miért volt olyan furcsa érzése a visszatért kapitánnyal kapcsolatban.

Judy Maxwell felfújta a képét, úgy bámult Rókára.

– Nem. ugyanaz? Hát. ki?

– Honnan a fenéből tudnám? Én csak annyit mondok, hogy az a Nemo kapitány, aki visszajött, nem ugyanaz a Nemo kapitány volt, aki kiment.

– Mire alapítja ezt az izé. badarságot? – nyögte a lány.

– Badarság, nem badarság, ez az igazság – mondta némiképp sértődötten Róka. – Bemegyek egy képtárba, látok egy képet, és azt mondom, hogy hamisítvány. Mondjuk egy Rubenst vagy Van Goghot. A katalógusban úgy szerepel, és a stílusa is az

övé, de én *érzem,* hogy nem a mester festette. Izzadni kezd a tenyerem, kiver a verejték, fekete pöttyök ugrálnak a szemem előtt. *Tudom,* hogy a kép hamis. Ha pedig egy eredetit és a másolatait teszik elém, azonnal kiemelem az eredetit, még akkor is, ha a másolatok jószerivel tökéletesebbek. Adottság kérdése. Nos, amikor az az izé, Nemo kapitány visszajött, biztos voltam benne, hogy nem azonos azzal, akinek állítólag rohama volt.

– Hát akkor ki?

– Talán valamelyik tengerész – mondta Ashe. – Csak rá kellet adni a ruhát, és a bajuszát felragasztani.

– És a szövege? – kérdezte szinte sikoltva Judy. – Azzal mi van? Mi van azzal, amit mondott?

– Talán betanulta – mondta Róka. – Nem tudom.

Ashe Cooleyra nézett.

– Tudja, mire gyanakszom, uram?

– Mire. őr. Mr. Ashe?

– Hogy ezek mind csak megbízottak, vagy mi a fene.

– Ezt hogy érti?

– Hogy *nem ők a hajó igazi urai.* Csak feladatot hajtanak végre. Gépemberek.

– Uramisten. – szédült meg a lány, és ha Róka el nem kapja, végigvágódik a fedélzeten. – Androidok?

Espinoza nem ismerte a szót, de tökéletesen megértette a jelentését. Megkönnyebbülve sóhajtott fel, felállt, és a korláthoz ment. Egészen vidám volt az arca, amikor feléjük fordult.

– Ha így áll a helyzet, akkor az egészen más. Már. már azt hittem, hogy abbahagyhatom a szakmát. De ha nem földi ember volt, aki kifosztott, még van esélyem a visszatérésre!

Furcsa módon senki sem örült vele.

Birmingham, Június 5.

Június ötödikén reggel nyolckor Warmwater főfelügyelő szabad kezet kapott, és egy amerikai FBI-embert a nyakába. A szabad kéznek örült, az FBI-embernek egyáltalán nem. Főleg, amikor a pasas meg is érkezett az irodájába. Michael Jacksonnak hívták, de fehér volt, és énekelni sem tudott. Legalábbis volt annyi belátás benne, hogy meg sem próbálta. Amikor meghallották éles, kemény és arrogáns amerikai *r-jeit,* egyszerre fintorították el az orrukat mind a hárman.

Jackson leült egy székre, feltette a lábát Warmwater asztalára, kért egy pohár jeges vizet, majd amikor megtudta, hogy errefelé nincs jeges víz, ő fintorította el az orrát, aztán előhúzta a stukkerját a zsebéből, és gondos, aprólékos mozdulatokkal a hóna alá csatolta.

– Hát akkor essünk neki, emberek!

A telexgépek ontották az információkat: a szőke fickó azonban nem bukkant fel többé.

Egészen délután fél háromig. Ekkor közölték velük telefonon, hogy három utcával odább, a kerületi rendőrőrsön egy idős anyóka bejelentést óhajt tenni eltűnés ügyében, de olyan zavarosan adja elő mondanivalóját, hogy alig lehet kihámozni belőle valamit. A zűrzavarban, ami a szájából ömlött, egy szőke fickó ködverte alakját vélik felfedezni a nyomozók. Warmwater levágta a készüléket.

– Gyerünk!

A néni csak enyhén volt szenilis, és nem látszott megilletődöttnek a sok rendőr láttán. Vígan mesélt a vakondokokról, amelyek szemérmetlenül túrják a kertjét, mióta az unokája, ugye.

Egészen addig bátran viselkedett, amíg Jackson ki nem kotorta hóna alól a pisztolyát. Akkor sikoltozni kezdett, égre emelte a karját, és rendőrért kiáltozott. Kemény félórájukba került, mire visszanyerte a nyugalmát.

– Haj, amikor még az én uramnak is. tudják, kapitány volt Indiában. A régi jó időkben.

– Aki eltűnt az az ön lánya? Mrs. Cox? – kérdezte Bernie.

– Dehogyis a lányom! Az már meghalt, Isten nyugosztalja, az unokám. Itt lakott nálam, mióta a szüleit az a szörnyű baleset érte.

– Mikor tűnt el az unokája?

– Már majd egy éve.

– Hm. És miért csak most jelenti, Mrs. Cox?

– Mert most kezdtem gyanakodni. Hátha rossz társaságba keveredett. Abból a fickóból nem sok jót néztem ki!

– Tehát felkereste önt egy szőke, karcsú fiatalember?

– Maga honnan tud erről? – kérdezte a néni gyanakodva.

– A kollégáktól.

– A múlt hónapban jött el hozzám. Azt mondta, hogy az unokám küldte.

– Mesélne valamit az unokája eltűnésének a körülményeiről, Mrs. Cox?

– Hát. az úgy volt, hogy kikísértem a pályaudvarra. Valamennyien elhűlve meredtek rá, még Jackson is.

– Pályaudvarra?

– Oda hát. Hogy a repülőtérre menjen. Aztán Kanadába, ha jól tudom.

– Miért?

– Hát. túl bonyolult ez nekem, kedveském. Egy olyan gyárba, tudja, ahol az atomot csinálják.

– Atombombát?

– Atomot.

Bernie Warmwaterre nézett, az Ronald Cooleyra, ő Bernie-

re. Bernie vissza Mrs. Coxra.

– Aztán hogy volt tovább?

– Hát. a kis unokám írt vagy két-három levelezőlapot. Legutóbb karácsonykor.

– Megvan a lap?

– Alighanem azt is ellopta.

– Kicsoda?

– Hát az az ember. A szőke ember.

– Azt mondja, Mrs. Cox, hogy ellopta *azt is?* Mit lopott el még?

– Jaj, a világért sem vagyok biztos benne, hogy ő lopta el! De amíg teát főztem, benn járt a szobában. Az unokám szobájában. Azt hite, nem látom, de én láttam. Aztán eltűnt a levelezőlap is, a húsvéti is, és a videokazetták is.

A férfiak előrehajoltak.

– Milyen kazetták, Mrs. Cox? – kérdezte rekedten Bernie.

– Hát. olyan videokazetták. Az unokámról, a kutyáról, aki megdöglött, és Frankről, aki udvarolt az unokámnak, Betsynek. Volt ott mozifilm is, de az nem kellett neki.

– Miért olyan biztos benne, Mrs. Cox, hogy a látogatója lopta el a videokazettákat, nem valaki más, mondjuk egy betörő?

Az asszony elkomorodott: fekete madárszemei izgatottan villogtak.

– Mert láttam, amikor elvette és eltette a ruhája alá. Csak nem mertem szólni. Odaadtam neki a fényképeket.

– Milyen fényképeket?

– Azért jött, hogy üdvözletet hozzon Betsytől, és elvigye a régi képeket. Betsynek kellenek, azt mondta, és hogy Betsy cirka egy év múlva jön vissza.

– Mit mondott, hol dogozik a lánya. vagyis az unokája, Mrs. Cox?

– Kanadában. De ezt már mondtam. Felírta egy papírra, és odaadta nekem.

– Megvan még az a papír, Mrs. Cox?

Az öregasszony megrázta a fejét, és könnyek csillogtak a szemében.

– Ha elmondom, bolondnak fognak tartani. Bolond öregasszonynak. Bernie mosolygott, és megsimogatta a néni kezét.

– Eszünkben sincs, Mrs. Cox. Tehát.

– Hát. ráírta az unokám címét egy papírra, és letette az asztalra. Aztán elment. Előtte megnyugtatott, hogy Betsy jól van, visszajön, és aki kérdezősködik utána, mondjam neki ezt. Kikísértem, és azon gondolkodtam, hogy miért lopta el a kazettákat. Aztán, gondoltam, megnézem Betsy címét. Odamentem az asztalhoz, felvettem a papírt, amin a cím volt. Aztán. aztán.

Zokogásba fulladt a hangja.

Bernie átkarolta, és megveregette a vállát.

– Csak nyugalom, Mrs. Cox. Mi lett aztán tovább?

– Hát. meg akartam nézni a címet, és felemeltem a papírt. Jó vastag tintával írták rá. szemüveg nélkül is olvasni tudtam volna.

– Volna?

– Amikor felvettem a papírt, és. olvasni akartam, hát. nem volt rajta semmi!

A férfiak összenéztek.

– Egyáltalán semmi? – kérdezte óvatosan Bernie.

– Semmi. Még egyetlen kis pontocska sem. Semmi. Pedig korábban volt... Ezzel a két szememmel láttam! Ugye,

bolondnak néznek?

– Egyáltalán nem – biztosította Bernie, ami végeredményben igaz is volt. Mrs. Cox nem volt bolond.

– Ezután? – tudakolta Bernie.

– Hát. most fognak bolondnak nézni!

– No de Mrs. Cox! Már megbeszéltük, hogy…

– Akkor jó – mondta a néni elszántan. – Különben higgyenek, amit akarnak. Csak a kis unokám. – Kivette retiküljéből a zsebkendőjét, és megtörölgette vele a szemét. – Csak tartottam a kezemben a papírt, és nem akartam hinni a szememnek. Egyszerre csak azt vettem észre, hogy már nem tartok benne semmit.

– Hogyhogy semmit? – hajolt előre izgatottan Bernie.

– Ahogy mondom. Nem volt a kezemben semmi. Csak egy kis hamu az ujjaim végén. Ennyi maradt belőle.

Fáradtan hátradőlt, és megadóan sírni kezdett.

Elisabeth Abrams lakásában nem volt sok látnivaló. Az asztalokat jótékony por fedte, csak itt-ott látszott, hogy valaki óvatlanul kutatva megsértette a porréteget. Warmwater nem lepődött meg, amikor az ujjlenyomat-felvevők közölték vele, hogy egyetlen ujjlenyomatot sem tudtak rögzíteni. Aki kutatott, vagy kesztyűben dolgozott – ennek megállapítása nem az ő dolguk –, vagy egyáltalán nem volt bőr az ujján.

A szerény zsákmány, amivel meg kellett elégedniük, néhány fénykép volt csupán. Egyikük Elisabeth Abramsot ábrázolta, tengerparton, egy úszónadrágos, mérsékelten izmos, barátságtalan tekintetű férfi társaságában.

– Ez ki? – kérdezte a főfelügyelő a fiúra bökve.

– Ó, hát ő Frank.

– Ő udvarolt az unokájának?

– Ő. Kedves fiú, nem? Kár, hogy nem lett belőle semmi.

– Mivel foglalkozik Frank, Mrs. Cox? – kérdezte mintegy mellékesen Bernie.

– Ó, hát ő is atomot csinál.

Warmwater, aki a szőnyegen térdelt, szimatolva felemelkedett.

– Atomot? Hol?

– Az intézetben, kedveském.

– Milyen intézetben?

– Hát. azt igazán nem tudom. Erről nem szokott Elisabeth beszélni. Csak úgy emlegette, hogy az *Intézet*. Most meg hova rohannak, kedveskéim? Hiszen az előbb éppen maguk kérték, hogy tegyek fel teát!

Frank Zabloczky nehezen akart kötélnek állni. Magának a nagyhatalmú, Nobel-díjas Stockenheimer professzornak a rábeszélésre volt szükség, hogy leereszkedjék hozzájuk. Csak akkor engedett fel a fagy, amikor Warmwater hideg kék szemét a középtermetű, jóképű fiú arcára szegezve elmesélte, mi járatban vannak.

Zabloczky hallgatott, majd egyszerre csak kitört, mint a vulkán:

– Ó, a fene egye meg, értsék már meg végre, nem magukkal van bajom, de olyan ez, mintha kést forgatnának a vesémben!

Warmwater most is az apostolképű Bernie-t tolta előre.

– Természetesen megértjük az érzelmeit, Mr. Zabloczky – mondta lágyan Bernie. – Miss Abrams azonban eltűnt, és éppen erre az érzelmeire hivatkozva kérem.

Zabloczky elutasító mozdulatot tett.

– Nem kell semmire hivatkoznia, őrmester. Csak azt hittem, már túl vagyok rajta. Hát, úgy látszik, szó sincs róla. Ez aztán egy kicsit megkevert. Oké, már nincs semmi baj. Kérdezzen!

– Mióta ismeri Miss Abramsot?

– Cirka három éve.

– Hol ismerkedtek meg?

– Itt, az intézetben. Mindketten gyakornokok voltunk. Röviddel az egyetem elvégzése után kerültünk ide.

– Egy egyetemre jártak?

– Dehogy. Én az Egyesült Államokban végeztem. A Stanfordon.

– Értem. És ha szabad kérdeznem, csak úgy körülbelül nagy vonalakban, mi volt a munkájuk?

– Magfúziós problémák.

– Mennyire titkos ez a program?

– Hát. ezt talán Stockenheimertől kellene megkérdezniük.

A laboratórium, ahol kémcsövek és több tonna ismeretlen rendeltetésű üvegedény között ültek, inkább egy üveggyár raktárára hasonlított, mint egy atomfizikai intézet laboratóriumára.

– Mégis, mi a célja a kísérleteiknek?

– Új energiaforrás felfedezése. Annak a jelenségnek a reprodukálása, amely a Napban végbemegy. A tiszta energia előállítása.

– Foglalkoznak ezzel a témával Kanadában is? – vágott közbe Warmwater.

– Mindenütt a világon. Ez a jövő nagy energetikai ígérete. Miért éppen ott ne foglalkoznának vele?

– Oké – vette vissza a szót Bernie. – Mrs. Cox szerint, hogy úgy mondjam, ön jegyben járt Miss Abramsszal.

– Úgy volt, az istenit neki!

– Mr. Zabloczky, ismétlem, nem szeretnék fájó sebet feltépni, mégis meg kell kérdeznem: miért ért véget az önök jegyessége?

Zabloczky megfogott egy üres kémcsövet, amely előtte hevert a laboratóriumi asztalkán, megnézte, mintha most látna először ilyet az életében, aztán a sarokba vágta.

– Elszerették. Nem hallott még ilyet?

– Dehogynem – mosolygott Bernie. – Erről én is tudnék mesélni. Hogyan?

– Ez az, amit én se tudok. Higgye el. ó, a fenébe is, hát. pedig nagyon szerettük egymást.

Bernie várt néhány pillanatig, mielőtt feltette a következő kérdést.

– Ki volt az illető?

Zabloczky egy másik kémcsövet keresett, amit a sarokba vághatna, de nem volt egy sem a közelében.

– Hansen. Ernst Hansen.

– Ő is kolléga volt?

– Kábé két évvel ezelőtt jött ide, hogy az isten verte volna meg!

– Tudja, honnan jött?

– Dániából. Valami rokona Nils Bohrnak.

Warmwater agyán villámsebesen végigfutott az egész bűnügyi nyilvántartó, de ilyen nevű bűnözőre nem emlékezett.

– Hm. Aztán mi történt?

– Mi történt volna? A pasas elszerette Elisabethet, pedig egy szőke, nyálas béka volt. Ez történt!

– Beszélhetnénk vele?

– Csak próbálják meg. Elisabethtel együtt lépett le ugyanis.

– Hogyan?!

– Egy évvel ezelőtt. Röviddel azután, hogy kiadta az utamat, egyszer csak Elisabeth megállított a folyosón, és... elbúcsúzott

tőlem.

– Mit mondott?

– Hogy ő és... Hansen elutaznak. Valahol másutt kaptak munkát. Összeházasodnak, és ott fognak letelepedni.

– Nem emlékszik véletlenül. nem említette Miss Abrams, hol lesz a jövendő munkahelye?

– Dehogynem. Ausztráliában.

Bernie meglepetésében a bajszába kapaszkodott.

– Hol?

– Mondom, hogy Ausztráliában!

– Nem Kanadában?

– Nekem legalábbis Ausztráliát mondott. Miért?

– A fene vitte volna el az egészet! – dühöngött Warmwater, és maga is egy kémcső után nézett, amit a sarokba vághatna. – Kanada, Ausztrália, jó, hogy nem mindjárt az Északi-sark!

Az asztalkák tetején kárörvendően csillogtak a kémcsövek.

Stockenheimer professzor szívélyesnek és segítőkésznek mutatkozott, bár egy év távlatából csak nehezen tudott visszaemlékezni két hajdani munkatársára.

– Csak keveset tartózkodom idehaza – mentegetődzött. – Tudják, a kongresszusok, a politikai közélet, a Nobel-díjasok társasága, a tudósok az atomháború ellen.

Reménytelen mozdulatot tett, és megvárta, amíg a vékony, szemüveges vénkisasszony kikeresi a megfelelő aktákat. Amikor megtalálta, Stockenheimer Warmwater elé ejtette őket.

– Tessék, itt vannak mindketten. Ernest Hansen és Elisabeth Abrams. Kutatói státusban voltak. Múlt év március 13-án felmondtak, kitöltötték a felmondási időt, és eltávoztak.

– Nem tudja, hová?

– Hát. azt hiszem, ezt nincs jogunk megkérdezni tőlük.

– Tehát nem is kérdezték?

– Nem.

– Meg tudnák adni Ernest Hansen lakáscímét?

– Az akkorit természetesen. Legyen szíves, Miss Woolty.

Tíz perc múlva úton voltak Ernest Hansen lakása felé. Warmwater mindig is sejtette, hogy szerencse nélkül nem nyomozó a nyomozó. Ha Fortuna csak vicsorog rá, de nem mosolyog, megette a fene az egészet.

Fortuna ez alkalommal derűs, segítőkész arcát mutatta feléjük. A megadott címen megtalálták a Hansen családot.

Mr. Hansen rosszul tudott angolul, Mrs. Hansen sehogy. Violetta Hansen, Ernest Hansen húga azonban már a legkényesebb ízlést is kielégítette: úgy is, mint fiatal hölgy, és úgy is, mint angolul tudó külföldi.

Bernie mérlegelte a lehetőségeket. Úgy döntött, hogy a lány lesz a kihallgatás főszereplője, míg Mr. és Mrs. Hansen szerepét a csendes megfigyelő státusára korlátozza.

– Szokott írni néhanapján? – tette fel a rutinkérdést.

– Csak levelezőlapokat – mondta Violetta. – Legutoljára akkor, amikor tudatta velünk, hogy feleségül vette azt a lányt.

Némi megvetés bujkált a hangjában, ami természetesen nem kerülte el Berni figyelmét.

– Gondolom, nem voltak jó barátnők, ön és Elisabeth Abrams – mondta merészen.

A lány mosolygott.

– Hát azok aztán nem! Nem szerettük, ez az igazság. Ő csábította Ernestet Ausztráliába.

– Honnan tudja?

– Ernest mondta. Nem is titkolta. Azt mondta, hogy aki

angol akar lenni, annak angol lányt kell feleségül vennie.

– Láthatnám egy levelét?

– Attól tartok, nem.

– Miért nem?

– Nem fogják elhinni, de. eltűnt valamennyi. Bernie csodálkozást színlelt.

– Eltűnt?

A lány zavartan babrálta az előttük álló asztalka nyilvánvalóan dán mintázatú csipkéjét.

– Hülye történet. Néhány héttel ezelőtt felkeresett bennünket egy férfi. Őszintén szólva nem emlékszünk a nevére. Azt állította, hogy Ausztráliából jött, és Ernesttől hozott üzenetet. Valamint egy levelet, ami nem volt több pár sornál.

A nyomozók összenéztek.

– A levélben az állt, kétségkívül Ernest írásával, hogy szüksége van a régi fotóalbumaira, és néhány videokazettára.

– Azon a bizonyos levélen rajta volt Ernest címe is?

– Bizonyára. Csakhogy a levél. elpárolgott. Mint a mesében. Huss – eltűnt a levegőben!

Bernie megállapította, hogy a lány pokolian bájos, ahogy igyekszik elhitetni velük: nem mese, amit mond.

– Elpárolgott?

– Alighogy a férfi elment, a levél elpárolgott. Saját szememmel láttam. Az asztalon hevert, én érte nyúltam. amikor rátettem a kezem, porrá ment szét.

Mint egy jobbfajta kémhistóriában.

– Hogy nézett ki az a férfi, Miss Hansen?

– Szőke volt, karcsú, szimpatikus. Kissé talán tartózkodó.

– Tehát elvitte a kazettákat, a leveleket.

– Pardon. Azokat ellopta. Egy kis dobozkában őriztük őket. Semmitmondó levelezőlapok voltak. Néhány üdvözlő sorral. Cím nélkül.

Warmwater tenyerébe hajtotta a fejét, és azt hitte, megbolondul. Szőke férfi, elhamvadó levelek, Kanada, Ausztrália. Úristen! Micsoda még?

Már az ajtónál voltak, amikor Ronald Cooley egy benső hangtól vezérelve Miss Hansenre mosolygott.

– Milyen nyelven beszélt az a szőke fickó, Miss Hansen?

– Hogyan? Természetesen dánul. Azt mondta, együtt dolgozik Ernesttel, és ők, dánok nagyon összetartanak.

A nyomozók elképedve bámultak egymásra.

A telexek megálltak; nem kopogtak többé egyetlen sort sem eltűnt férfiakról és nőkről, akiket ismeretlen szőke férfi rabolt el. A nyomozás is állt, mint a telexgépek.

Michael Jackson a pisztolyát tisztítgatta, Warmwater pedig idegeskedett, nehogy el találjon sülni.

– Az oroszok voltak, kétségkívül az oroszok – mondta ki tudja, hányadszor az FBI megbízottja. – A fickó szőke, már ez is bizonyíték. Az oroszok szőkék, nem?

– A dánok is szőkék – mondta Bernie.

– Ó, hát azok már majdnem oroszok! Ott vannak a szomszédságukban.

– Akárcsak maguk.

– Mi? Hogyhogy?

– Eddig úgy tudtam, hogy az Egyesült Államok határos a Szovjetunióval.

Michael Jackson csak mosolygott, és tovább tisztogatta a stukkerját. Cooley úgy döntött, hogy este visszamegy a színházba, és átveszi a darab főszerepét, amelyről két napja

lemondott.

Bernie úgy döntött, hogy visszamegy Miss Hansenhez, és feltesz neki egy-két magánjellegű kérdést.

Warmwater úgy döntött, hogy kialussza magát. A nyomozás elakadt.

A hajón

Amíg a pincér a kávét főzte, Róka odasúgta Cooleynak:

– Ez Nemo kapitány!

– Micsoda?

– Az első számú. Az, amelyik rohamot kapott.

Öten ülték körül az asztalt. Miss Howard a kabinjában feküdt; egyelőre teán és kekszen élt. Ha megpróbált lábra állni, kiverte a víz, és hányinger kerülgette.

Reggeli után felsétáltak a fedélzetre. A nap melegen sütött, mintha egyre délebbre hajóztak volna. Csendben, szótlanul szemlélték a hullámokat, majd Róka eltűnődve megszólalt:

– Van egy furcsa érzésem.

– Nekem több is – dünnyögte Judy Maxwell. – De csak mondja!

– Azt hiszem, kevesen vannak. Talán csak ők, akikkel eddig találkoztunk.

Nem szóltak azonnal, bár valamennyiük fejében ott motoszkált a dolog. Hol vannak a többiek? Talán a gépházban? A második szinten, ahova tilos belépniük? Miért nem bukkan fel soha senki a fedélzeten? Mintha egy kísértethajó bukdácsolna a talpuk alatt.

– Hányan lehetnek összesen? – kérdezte Cooley?

– Hát… a szőke, aki elrabolt bennünket. Nemo kapitány I., Nemo kapitány II. és a három tengerész.

– Hatan egy tizennyolcezer tonnás hajón?

– Mi lenne, ha csinálnánk egy kis balhét, felcsalnánk egyszerre valamennyit, és elkapnánk őket? – kérdezte felháborodva Róka.

– Valóban? – kérdezte Cooley. – És ha Nemo kapitány megnyomja azt a bizonyos gombot?

– Hátha csak blöff az egész!

– A macskacápa sem volt blöff! – tiltakozott a lány.

– Azt mondta, csak egyikünkben van robbanószerkezet.

– És ha éppen magában?

Róka nagyot nyelt, és elhallgatott. Espinoza megcsóválta a fejét.

– Én láttam, ahogy Costa elpárolgott. Ott ült velem szemben, kezében a késsel, és a másik pillanatban már nem volt sehol. Ami engem illet, nemigen szeretnék köddé válni!

– Akkor hát mit csináljunk? – dühöngött Róka. – Üljünk ölbe tett kézzel, amíg kiderül, mi a szándékuk velünk?

– Mi egyebet tehetnénk? – vonta fel a vállát Espinoza.

– Legalább derítsük fel a környéket! Cooley elgondolkozott.

– Erről valóban lehet szó. Mit szólnának egy kis éjszakai kiránduláshoz?

Megvacsoráztak, felmentek a fedélzetre, és nézték a tengert. Amikor sötétedni kezdett, megszólalt a harang sürgető, figyelmeztető hangja.

– A pokolba is, uraim! – káromkodott Ashe. – Leparancsolnak bennünket!

– Mióta idecipeltek, nem láttam a csillagokat – panaszkodott a lány.

– Éppen emiatt kell lemennünk – morogta Cooley –, hogy ne tudjuk kitalálni, merre járhatunk.

– Mi az ördögért titkolóznak annyira?

Cooley körülnézett, aztán gyorsan suttogni kezdett:

– Menjen vissza mindenki a kabinjába. Majd kopogok. Kérem, odabenn egyetlen szót se szóljanak.

Csendben bandukoltak a lépcsőlejáró felé.

Mire az utolsó haranghangtól számított első percnek vége szakadt, már nem volt fedélzeten senki.

A szőke, karcsú fickó merev tekintettel végigsétált a fedélzeten: ügyet sem vetett szélre, repülőhalakra, csillagokra.

Mintha nem is érzékelte volna őket.

Ashe bakot tartott. Cooley belelépett a tenyerébe, és négyzetcentiméterenként alaposan végigvizsgálta a kabin mennyezetét. Ashe nyögött, sóhajtozott, de csak akkor szólalt meg, amikor Cooley visszaereszkedett mellé.

– Mi a helyzet, uram?

– Esküdni mernék rá, hogy sem kamera, sem poloska nincs idebenn -suttogta Cooley.

– És ha mégis?

– Hamarosan megtudjuk. Jöjjön velem, őr. Ashe!

Kopogó, kemény léptekkel végigmentek a folyosón. Ashenek az volt az érzése, hogy Espinoza és Róka lélegzetvisszafojtva figyeli lépteit, de az ajtót nem nyitotta ki egyikük sem.

– Mit akar csinálni, uram?

Cooley meg se mukkant, egészen addig, amíg el nem érték a készüléket, amelyet Nemo kapitány utasítása értelmében csak akkor szabad használniuk, ha sürgős ügyben érintkezésbe akarnak lépni vele.

Cooley szemügyre vette a telefont, amely egy őskori, tölcséres készülékre emlékeztette. Leemelte a kagylót, és hallotta, amint a vonal végén megszólal egy berregő. Berregett vagy tízet, amíg felvették.

Cooley nem várta meg, hogy beleszóljanak.

– Maga az, kapitány?

– Itt Nemo. Beszéljen.

– Cooley vagyok.

– Mit óhajt, Mr. Cooley?

– Kapitány. én megdöglök, ha nem segít rajtam. Megdöglök, és kész!

– Mit óhajt, Mr. Cooley?

– Nemcsak a saját, hanem a többiek nevében is beszélek. Valamennyien erős dohányosok vagyunk. Nincs cigarettánk. Ön dohányzik, kapitány?

– Mondja tovább, Mr. Cooley.

– Kapitány, ha hamarosan nem jutunk cigarettához, őrültségeket fogunk elkövetni. Ami engem illet, beugrok a tengerbe, és kiúszok a partra, bármilyen messze legyen is. Ha kimásztam, keresek egy átkozott, rohadt trafikot, és kirabolom! A trafikosnőnek elharapom a torkát, vagy megerőszakolom. Aztán rágyújtok, és addig szívom a füstöt, amíg maga fel nem robbant. Higgye el, sokkal jobb darabokban, mint egészben cigaretta nélkül. Vagy szerez cigarettát, vagy búcsút mondhatunk ennek az úszó siralomháznak. Választhat, kapitány!

Ashe-re mosolygott, és a villára ejtette a kagylót.

Amikor a karcsú szőke fickó belépett a kabinjukba, Ashe és Cooley az idegroham határán állt. Ashe az ujját szopogatta, mintha szivarozna, Cooley pedig megvadult tigrisként járt fel s alá.

A szőke megtorpant az ajtóban, és szemét összehúzva figyelte őket. Cooley, mintha robbanómotor hajtotta volna, úgy vágódott elé.

– Hozott cigarettát?

A szőke értetlenül megcsóválta a fejét, majd a zsebébe nyúlva előkotort öt csomag Marlborót és öt öngyújtót.

– Eddig miért nem szóltak?

– Tévedés volt – mondta Cooley.

– Amennyiben?

– Hát. nem akartuk kiszolgáltatni magunkat önöknek.

A szőke a falnak támaszkodott. Látszott az arcán, hogy erősen koncentrál.

Cooley a cigarettáért nyújtotta a kezét. Nem esett nehezére, hogy megjátssza a nikotinelvonás tüneteit.

– Ezt hogy érti? – kérdezte a szőke.

Cooley nagyot nyelt, és izzadság ütött ki a homlokán.

– Nézze, ember, ha maga nem dohányzik, úgysem foghatja fel.

– Azért csak mondja.

– Elhatároztuk, hogy leszokunk a cigarettáról. Nehogy nikotinelvonással bármire is rákényszeríthessenek bennünket. Belátom, hiba volt. Ráadásul, hogy az ön szeretetre méltó kapitánya durranó macskacápává változtatta valamelyikünket, értelme sincs megjátszani a szuperment. Rágyújthatok? Szóljon már, az istenit neki!

A szőke arcán lenéző, értetlen undor futott végig.

– Persze. Hiszen ezért hoztam. Ossza szét a többiek között. - Megfordult, és lassú, nyugodt mozdulattal kinyitotta az ajtót. – A kapitány arra kéri önöket, ha bármi problémájuk lenne, lehetőleg a nappali órákban közöljék, vagy a pincérrel, vagy velem. Jó éjszakát!

Amikor becsukódott mögötte az ajtó, Ashe halálsápadtan fordult Cooleyhoz.

– Öt csomagot hozott, uram! Jézus Úristen, ez azt jelenti... Cooley ajkára tette a kezét, és halkan suttogta:

– Azt jelenti, Ashe! Pontosan, azt jelenti.

Lekapcsolták a villanyt, és elszívtak egy-egy cigarettát. Sem Ashe, sem Cooley nem volt erős dohányos, kibírták volna akármeddig nikotin nélkül. Most azonban meg kellett játszaniuk a nikotinistát. Szívták a Marlborót, hogy a szemük is könnyezett belé.

Aztán lefeküdtek, és az ágyban dohányoztak tovább. Váltottak néhány közömbös szót, leginkább a színházzal kapcsolatban. Végül Cooley nagyot ásított, elnyomta a cigarettáját, jó éjszakát kívánt Ashe-nek és a fal felé fordult.

Az őrmester morgott valamit, tovább furulyázva a Marlborót. Aztán behunyta a szemét, s egyik vánkosát a feje alól laza mozdulattal a földre ejtette. Megforgatta a nyakát, mintha megnyomta volna a magas vánkos, s immár behunyt szemmel, morgolódva slukkolt még néhányat. Pár pillanattal később horkolni kezdett: az égő cigaretta kiesett a kezéből, egyenesen rá a párnára.

Másfél perc múlva sűrű füst töltötte be a kajütöt. Lángok csaptak fel a párnából, vörös fényük megfestette a barátságtalan falakat. Cooley felébredt, s a falikúthoz ugrott: megnedvesített lepedője végét a szájára szorította.

Ashe a párna felé mutatott, de Cooley intett, hogy csak nyugalom.

A felügyelő behúzódott a sarokba, és számolni kezdett. Amikor ötszázig jutott, intett az őrmesternek. Együttes erővel taposni és locsolni kezdték a lángoló párnát. A füst, ha lehet, még sűrűbb és torokfacsaróbb lett, mint korábban. Köhögtek, krákogtak, fulladoztak, majd óvatosan kinyitották az ajtót.

A füsttömegből füstkígyók szakadtak le, és vidáman úsztak a folyosó felé.

Félóra múlva tökéletes rend uralkodott a kabinban.

Cooley mosolygott, és egy kispárna huzatjába kotorta a maradék pernyét.

– Nos, uram? – kérdezte Ashe elégedetten. – Jól csináltam?

– Prímán, Ashe! Most még csak azt kell begyakorolnia, hogyan alszik párna nélkül.

– Én? – hökkent meg az őrmester. – Hiszen az ön párnáját égettük el, uram!

– Hogyhogy az enyémet? Hiszen az enyém ott van a maga ágyán!

– Ja vagy úgy, uram – bólintott Ashe, beletörődve a változtathatatlanba. – Tévedtem, uram.

– Én viszont nem tévedtem – mondta Cooley vidáman –, vagy legalábbis remélem, hogy nem. A kabinunk tiszta, és ha nem csalódom, a többieké is. Ja akár kamera, akár poloska, akármi lett volna idebenn, érzékelték volna a tüzet, és iderohantak volna oltani, főleg, hogy mi látszólag az igazak álmát aludtuk, míg a maga párnája égett.

– Az *enyém,* uram? – kérdezte panaszos képpel az őrmester.

– A magáé – bólintott Cooley. – De a lényeg az, hogy nem figyelnek bennünket. Tehát nyugodtan beszélgethetünk.

– Miért nem figyelnek? – értetlenkedett az őrmester. – Ha én lennék a helyükben.

– Talán mert nem volt idejük kiépíteni az ellenőrző rendszert. Nagyon is hevenyészettnek tűnik itt minden. Mintha néhány nap alatt készítették volna fel a hajót.

– Na és a folyékony vegyi anyag? Gondolja csak el, uram, tizennyolcezer tonna! És honnan kell kiszivattyúzni? A föld alól... Ameddig az tartott, akár százszor is felépíthettek volna egy zárt láncú rendszert.

– Hát. éppen ez az, Ashe! Éppen ez az, mi szeget ütött a fejembe!

Cooley halkan megkopogtatta a kabinajtót.

Alighogy elhalt a kopogás, az ajtó résnyire kinyílt, és a

résben felbukkant Róka vörös feje.

– Indulunk?

– Engedjen be!

Espinoza az ágyán ült, aggodalmas képpel bámulva a padlót. Cooley a kezébe nyomott egy csomag cigarettát és egy öngyújtót.

– Kösz – mondta Espinoza –, de csak hébe-hóba gyújtok rá. Főleg munka közben.

– Akárcsak én – mondta Róka. – Bár tudja az ördög, most mégis jólesne egy.

Szándékosan kifejezéstelen volt a hangjuk, mint akik tudják, hogy lehallgatják őket.

Cooley megnyugtatóan elmosolyodott.

– Beszélhetnek nyugodtan. Se poloska, se kamera. Sikerült meggyőződnünk róla.

Néhány szóval elmesélte a történteket.

Espinoza láthatóan nyelvi problémákkal bajlódott, Rókának azonban felragyogott a szeme.

– Nagy vagány vagy, Hege. illetve, gratulálok, uram! Ragyogó ötlet volt. És most hová?

– Meglátogatjuk Miss Maxwellt. Aztán majd meglátjuk!

Miss Maxwellt egyedül találták a kabinjában. Megköszönte a cigarettát, de semmi hajlandóságot nem mutatott, hogy rágyújtson.

– Miss Howard? – kérdezte aggódva Cooley. – Mi történt vele?

– Elvitték egy másik kabinba – mondta a lány leverten. – Elképesztő, mennyire ki van borulva! Mintha megmérgezték volna! Lehet, hogy valami kísérletet hajtanak végre rajtunk?

– Milyen kísérletet? – hökkent meg Róka.

– Mit tudom én! Eleget hallani róla, hogy klinikákon kilopják a halottak szerveit. Még ki sem hűlt valaki, máris kikanyarítják a szívét, a máját, mindenét, elraktározzák, tartósítják, mint a tavalyi körtét, és ha kell, beültetik egy pénzes pasasba.

– Na és? – sápadt el Róka. – Csak nem gondolja, hogy…?

– Miért ne gondolnám, az istenért, miért ne? Feldarabolnak bennünket, ami kell nekik, azt kiárusítják, a maradékot meg beleszórják a tengerbe. Hátha ez a hajó egy úszó donorfeldolgozó! Mint régen a bálnafeldolgozó hajók.

– Mi történt Mis Howarddal? – kérdezte rekedten Cooley.

– Annyira rosszul volt, hogy attól féltem, meghal.

– Aztán?

– Ápoltam, ahogy lehetett. Vizet itattam vele, vizes lepedőt raktam a homlokára meg minden. Aztán egyszerre csak jött az a szőke fickó, és magával vitte.

– Maga hívta föl?

– Hívta a fene! Egyszerre csak ott állt az ajtó előtt. És nem egyedül. Képzeljék, egy ápolónő volt vele, fityulával a fején. Azt mondták, hogy el kell vinniük, állandó orvosi felügyelet alá, mert nem bírja a tengert. Az ápolónő tett is egy olyan megjegyzést, hogy.

– Mit? – sürgette Cooley.

– Hogy talán *őt nem kellett volna idehozni.* Mást kellett volna választani helyette. Hogy krónikus valamicsodája van a tengeri úttól.

– Aztán?

– Elvitték.

Cooley Ashe-hez fordult.

– Mit szól ehhez, főöltöztető?

– Ragyogó, uram – mondta Ashe, és összedörzsölte a

tenyerét. – Eddig minden az ön elméletét igazolja!

Árnyékként suhantak végig a sötét folyosón. Cooleyt meglepte, hogy még csak aprócska jelzőfények sem világítottak sehol. Mintha azoknak, akik éjszaka a folyosókon bolyonganak, egyáltalán nem lenne szükségük fényre.

Cooley ment elöl, utána a lány. Cooley megtorpant, ahogy a második folyosóra vezető lépcsőhöz értek. Mondani akart valamit, de Róka megérintette a karját.

– Szeretnék előremenni – mondta.

– Maga? Miért?

– Bizonyos dolgokhoz különleges érzékem van. Meg tudom állapítani, melyik festmény hamis, és megérzem a legrafináltabb biztonsági rendszereket is. *Engem még sohasem kaptak el* lopás közben.

– Oké, Róka – biccentett Cooley. – Menjen előre!

A padlót szőnyeg borította, felfogva lopakodó lépteik neszét.

– Jézus Mária! – suttogta a lány. – Sötét van, mint a pokolban!

Cooley felé nyúlt, és bátorítóan megszorította a karját.

Aztán meghökkenve érezte, hogy a lány belecsúsztatja a tenyerét az övébe. Kéz a kézben lopakodtak tovább, mint üldözött szerelmesek.

Az első kabinajtó előtt Róka megálljt intett. Mozgékony kezével kérdezte, hogy kinyissa-e. A fehér ajtó előtt éles kontúrokat kaptak a vörös tolvaj mozdulatai.

Cooley gondolkodott, aztán úgy döntött, hogy egyetlen lapra tesz fel mindent.

Róka a kilincsre simította a tenyerét, és lassan, centiméterről centiméterre haladva lefelé nyomta. Amikor már nem nyomhatta tovább, óvatosan befelé lökte az ajtót.

Zárva volt.

Cooley, bármennyire nehezére esett is, eleresztette Judy Maxwell kezét, és leguggolt. Villámgyorsan kilépett a tornacipőjéből, kivette a talp belső részét fedő műanyag betétet, amelyet izzadás ellen helyeztek bele. Megpattintotta az ujjai között, és óvatosan a kilincs mellé dugta. A zár halk kattanással kinyílt.

A kabinban már hosszabb ideje nem tartózkodott senki. Erre mutatott a vékony porréteg, amely befedett mindent. Az ágyon összehajtott ágynemű is arról árulkodott, hogy régóta nem volt lakója a szobának.

Cooley felvonta a szemöldökét, és azon töprengett, hogy mivel nyomja vissza a zár nyelvét. Míg a többiek odakinn várakoztak, visszaugrott a szobába, és körülnézett. Hiába meresztgette azonban a szemét, nem tudott semmit felfedezni, aminek hasznát vehette volna. Már-már feladta a dolgot, amikor egy üres, penészes virágcserépre esett a tekintete. A cserépben egyetlen, valószínűleg kerékpárküllőből készített vékony fémkaró állt, amelyhez a valamikori virágot erősítették.

Cooley elmosolyodott, kivette a küllőt, és néhány csavarintással álkulcsot készített belőle.

Az ajtó becsukódott mögötte, majd rákattant a zár.

A hajó ringott, s haladt tovább ismeretlen útján.

Cooley nekitámasztotta a hátát a folyosó falának. Érezte, hogy pokolian elfáradt. Az összes, azaz mind a tíz kabint átkutatták, de egyikben sem találtak senkit, Nemo kapitány tehát hazudott, amikor azzal ijesztgette őket, hogy a barátai a második kabinsor lakói.

A folyosó végén újabb lépcsősor vezetett a hajófenék felé.

Cooley összeszorította a száját, és a többiekre sandított. Espinoza könnyedén vette a levegőt, Róka pedig izegve-mozogva körbeszimatolt, mintha érezne valamit.

– Az ott micsoda?

– Alighanem a hajófenékbe vezet. A rakományhoz és a gépházhoz.

– *Ők* hol lehetnek? – suttogta a lány.

– Talán odalenn – morogta Róka. – Nos, Hege. Mr. Cooley, mi az ábra? Megyünk, vagy feladjuk?

Cooley érezte, hogy verejtékcseppek gördülnek végig a homlokán.

– Gyerünk!

Óvatosan, egymás nyomába lépve sorjáztak a lejárat felé. Néhány méterre voltak már csak az első lépcsőfoktól, amikor Róka megtorpant.

– Csend! Maradjanak csendben!

Visszafojtották a lélegzetüket. Nem hallatszott semmi, csak a szívverésük, s az a semmihez nem hasonlítható hang, ahogy a vér áramlott az ereikben.

Róka megfordult, és az első lépcsősor felé mutatott.

– Ott! Riasztót érzek. Alighanem valamilyen sugár!

– Infravörös?

– Fogalmam sincs róla. Csak megérzem. Érzem, hogy ott van. Tanácstalanul toporogtak, mint riadt gázlómadarak a befagyott mocsár partján.

Cooley Ashe-hez fordult.

– Megcsináljuk a trükköt, Mr. Ashe?

– Miféle trükköt? – kérdezte Róka gyanakodva.

– Ide figyeljen, Róka – fordult a vöröshöz a felügyelő –, maga ismeri a sugárcsapdákat. Mit gondol, ha egy lepke belerepülne, jelezne?

– Semmi esetre sem – mondta Róka. Jól is néznénk ki, a minden szúnyogra vagy légyre megszólalna.

– Akkor bedobhatjuk a trükköt, uram – mondta

jelentőségteljes torokköszörülés közben Ashe. – Amit abban a darabban tanultunk.

– Milyen darabban? – képedt el a lány.

– Egyszer játszottam egy musicalben – fntorgott Cooley. – Valami olyasmi volt a címe, hogy *A halott visszatér*. Nem hallott még róla?

– Szerencsére nem – mondta Judy összeborzongva.

– Abban dobtak be egy ilyen laza trükköt. Elkaptak vele egy álkísértetet. Jó, mi?

– Egy szót sem értek az egészből – szögezte le Róka.

– Én sem – csatlakozott gyorsan Espinoza, amin viszont nem csodálkozott senki.

Cooley a zsebébe nyúlt, kihúzott belőle egy szál cigarettát. Lefejtette róla a papírt, majd a szopókát és a dohányt gondosan visszadugta a zsebébe. Felemelte a papírt jó fejmagasságba, aztán eleresztette.

A fehér pehely, mint óriási, foszforos szárnyú, hószínű lepke, lebegett a levegőben.

– Értik már?

Róka megvakarta az orra hegyét.

– Nem túl meredek ez a buli?

– Tud jobbat?

– Nem én.

– Akkor figyeljenek! Ha megszólal a riasztócsengő, mindenki rohanjon vissza a kabinjába. Úgy kell tennünk, mintha nem tudnánk semmiről. Mintha éppen akkor ébredtünk volna fel. Elvégre elképzelhető, hogy egy rendszer magától meghibásodik. Világos?

– Na igen – mondta Róka. – Feltéve, ha beveszik.

Cooley nem válaszolt. A cigarettapapírral a kezében

óvatosan megközelítette az első lépcsőfokot. Hiába meregette a szemét, nem tudta felfedezni a gonosz sugárnyalábot. Letérdelt, és megpróbált rájönni, honnan jöhet a sugár. Hamarosan rá is jött: a lejárati nyílás ajtó nélküli keretéből. Mi másért építettek volna egy nyílásba, amelyen nincs ajtó, ajtókeretet, ha nem azért, hogy felhasználják valamire? Például egy sugárforrás elrejtésére.

Felállt, intett, hogy maradjanak nyugodtan, és felemelte a karját egészen a szemöldökfáig. Tudta, hogy ilyen fent nem lehet a varázsszem, hiszen így meghaladná a normális emberi magasságot. Azt is tudta, hogy valahol a felemelt karja alatt vannak a sugárnyalábok. Ki tudja, hány?. Lehet három, de lehet több is. Ha csak sietségükben nem elégedtek meg a szokásosnál kevesebbel.

Szellő sem rebben a folyosón; állott volt a levegő, mint egy piramis belsejében. Sóhajtott, kifújta a lélegzetet a tüdejéből, várt néhány másodpercet, aztán eleresztette a cigarettapapírt.

A homlokáról legördülő izzadságcseppek vadul marták a szemét, de nem volt ideje arra, hogy letörölje őket. A lepkeszerű papírdarabkát figyelte, amint könnyedén siklott a levegő hátán. Mintha ejtőernyős lett volna egy különösen szélcsendes napon rendezett légi bemutatón.

Judy megbabonázva bámult a papírra, és nem értett semmit. Majdnem felkiáltott aztán meglepetésében, amikor a cigarettapapír-ejtőernyős hátán megvillant valami. Mintha szentjánosbogárral ütközött volna. Talán tizedmásodpercig látszott csak rajta a villanás, aztán mintha mi sem történt volna, az ejtőernyős vitorlázott tovább.

Espinoza is látta a fényt, s a lánnyal ellentétben mindent megértett. Azt is látta, amikor talán húsz centiméternyire a padlótól megismétlődött a kékes villanás.

– Nos? – kérdezte Cooley Rókát. – Mit szól hozzá?

– Húsz centire a földtől és kábé egy hatvanra. Csak két varázsszemet rejtettek a keretbe.

– És ha van harmadik is?

– Kizárt dolog.

– Én mégis megismételném. Róka felvonta a vállát.

– Lehet, hogy igaza van.

Cooley letérdelt, és óvatosan, tenyerét a papírra fektetve magához húzta. Tenyere felett néhány centiméternyire ott fenyegetett a láthatatlan sugár.

Kitörölte szeméből a verejtéket, és megismételte a kísérletet. Egy villanás, majd még egy.

– Amint láthatták, két érzékelőt építettek az ajtókeretbe. Az egyiket kábé egy hatvan, a másikat húsz centiméter magasságban. Közöttük, hála istennek, nincs semmi. Ha tovább akarunk menni, át kell jutnunk a sugárnyalábok között.

– Egyszerű tigrisugrással megoldható – dünnyögte Ashe.

– Maga képes rá? – kérdezte Cooley Espinozát. A hamiskártyás vigyorgott.

– Helyből megcsinálom a hátraszaltót.

– Judy?

– Ne vicceljen! Kick-box bajnok vagyok.

– Róka?

– Hülyéskedik? Képzett alpinistát látna maga előtt, ha nem lenne sötét. Felmegyek a falon is, mint a légy.

Ashe képességeiről Cooley meg volt győződve, mégis nyugtalanította valami. Eddig túlságosan is simán ment minden.

– Ki megy előre?

Róka megvakarta az orra hegyét.

– Ha eddig jó voltam felderítőnek...

Nekifutott, dobbantott egy finomat, s átrepült a két

fénynyaláb között. Közben domborított is, mintha pontozók figyelnék a gyakorlatát.

Csak akkor szisszent fel, amikor belevágta a sarkát egy lépcsőfokba.

– Vigyázzanak, az ördögbe is! – sziszegte. – Túl göröngyös a terep!

Espinoza még annyi gondot sem okozott, mint Róka. Nyílvesszőként suhant át a két láthatatlan fénysugár között.

– Ki a következő?

Mielőtt Cooley válaszolhatott volna, Ashe már odaát is volt. Pocakos testét meghazudtoló ügyességgel oldotta meg a feladatot.

Judy sóhajtott, keresztet vetett, és ugráshoz készülődött. Cooley, hogy bátorságot öntsön belé, megszorította a kezét, és talán ez volt a baj.

A lány tett néhány lépést hátrafelé, nekifutott, aztán annak rendje és módja szerint beleakadt a túlságosan is közel álló felügyelőbe. Megbotlott, megperdült, és a lendülettől vezérelve, egyszerűen becsúszott az alsó fénysugár alá.

Róka felkiáltott; Espinoza az ajkába harapott, és a toledói Madonnára gondolt; Ashe a lány keze után nyúlt, de gyorsan vissza is kapta a kezét. Cooley letérdelt a padlóra.

– Jól van, Judy? Maradjon mozdulatlan, kérem, ne moccanjon.

– Mi. történt?

– Egy kis baleset. Nyugalom, ne moccanjon, az a fő. Ne veszítse el a fejét! Csak nyugalom!

Érezte, hogy a lány lába megremeg a keze alatt.

– Figyeljen rám, Judy. A sugárnyaláb ott van maga fölött néhány milliméterre. Érti?

Judy bólintott.

Cooley felsóhajtott. A lány a hátán feküdt, ami általában nem előnytelen póz, jelen körülmények között azonban veszélyes is lehetett.

– Húzza be a cicijét! – fohászkodott Róka a túloldalról. – Istenem, minek növeszti valaki ekkorára?

– Nem is olyan régen még le nem vette volna róla a szemét.

– Húzza be, az isten áldja meg! – könyörgött a vörös.

– Magának könnyű – lihegte a lány, miközben kétségbeesett kísérletet tett, hogy eleget tegyen a felszólításnak. – Ha hátán feküdne, sem kéne félni tőle, hogy valami kiálló részben elakad a sugár!

Ashe nem tudta megállni, hogy fel ne röhögjön.

– Mit mondott? – suttogta Espinoza. – Nagy a baj?

– Mit csináljak? – suttogta a lány. – Fáj a hátam.

– Nyugalom, Judy. Róka és Mr. Ashe. Fogják meg a vállát, és óvatosan húzzák maguk felé! Háromig számolok, oké? Lapuljon le, amennyire csak tud! Egy, kettő.

Húsz másodperc múlva Judy a lépcső tetején pihent. Cooley pillanatnyi szünetet sem engedélyezve magának, utánaröppent.

– Az istenit neki – pihegett a lány –, mi történt velem?

– Alighanem én vagyok a hibás – vakargatta a füle tövét Cooley. -Pihenjen egy kicsit, aztán gyerünk tovább!

Megkereste a lány kezét, és a tenyerébe vette. Judy megrázkódott, és riadtan dobogó szívére húzta.

Végigsuhantak a harmadik, fenyegetően sötét, kajütök nélküli folyosón, melyet hatalmas, feketére festett vasajtó zárt le.

– Maradjanak csendben! – suttogta Cooley.

Visszafojtották a lélegzetüket, de nem hallottak semmit. A vasajtó felszívta a hangokat, mint a szivacs.

– Megpróbálja? – suttogta Róka. Cooley komor képpel rázta meg a fejét.

– Túl vastag. Ehhez komolyabb szerszámok kellenének. Espinoza a kulcslyukra bökött.

– Nem akar benézni rajta?

Cooley szemügyre vette a kulcslyukat. Vastag, öntöttvas fedő zárta le, olyan masszív, hogy még akkor sem szűrődött volna ki fény a folyosóra, ha odabenn lézerlámpák ezrei világítottak volna.

Cooley habozott, elfordította a fedőt, miközben reménykedett, hogy aki *idekint* lecsukta, *odabent* talán megfeledkezett róla.

Hiába reménykedett, nem történt csoda. A belső fedő a helyén volt: egyetlen fénysugarat sem engedett kiszökni a folyosóra.

Hangot azonban igen. S ez volt az, ami szörnyű súlyával szinte a földre kényszerítette őket. Rémületet és iszonyatot keltő hangok olyan kavalkádja áradt velük szembe, hogy döbbenten meredtek egymásra.

Cooley kinyújtotta a karját, és gyorsan visszalökte a fedőt.

– Ez meg mi az isten? – lihegett Róka. – Mi a fene folyik odabent?

– Jézus Úristen! – suttogta a lány. – Én azt mondom, hogy menjünk innen a fenébe! Jézus Mária, meg kell tébolyodni tőle!

– Ne tegye! – morogta némileg magához térve Róka. – Azt eddig csak én szoktam csinálni, és nem is akármilyen sikerrel.

– Santa Maria – nyögte Espinoza. – Ez. izé. mint az inkvizíció. Mint Mr. Loyola…

Ashe nem szólt, csak nagyot nyelve Cooleyra pillantott.

– Nyugalom – mondta Cooley. – Nyugodjanak meg. Én sem

tudom, hogy micsoda. De meg kell tudnunk mindent, ami ezen az elátkozott hajón csak megtudható, ha meg akarunk menekülni. Én éppúgy nem tudom, hogy mit csinálnak odabent, mint maguk. Aki nem bírja, szorítsa a tenyerét a fülére.

Senki nem szorította.

Cooley elfordította a kulcslyukfedőt. A hangok ismét áradatként fogták körül őket.

– Jaj, jaj! – sírta egy fájdalommal teli női hang. – Segíts, Anya! Aztán egy férfihang:

– Nagyon fáj, Anya!

Úgy ejtették az *anya* szót, mintha tulajdonnév lenne. Sikoltozás, szenvedéssel teli sóhajtások, jajgatás, majd egy behízelgő női alt:

– Kik voltak a barátnőid, Friderika?

Válasz helyett furcsa sivítást hallottak, ami valamire emlékeztette Cooleyt, de nem tudta, hogy mire. Majd halk kattanás következett.

– Milyen ruhát kedveltél, Friderika? Sivítás, kattanás, jajgatás.

– Nagyon fáj, Anya!

– Hogy hívták a barátodat New Orleansban? Sivítás, kattanás.

– Nagyon fáj, Anya! Férfihang:

– Meghalok, Anya!

Mintha a pokol fenekén leskelődtek volna, ahol ördögök gyötrik áldozataikat.

Sivítás, kattanás.

Más hangokat is hallottak, amelyek párhuzamosan szóltak azokkal, amiket eddig megfigyeltek, de mintha távolabb lettek volna a hangforrások az ajtótól. Ugyanaz a lágy tónusú női alt

tette fel a kérdéseket, csakhogy ezekre egy idegen akcentussal beszélő férfihang válaszolt.

– Mi volt a kedvenc ételed Dániában, Ernest? Sivítás, kattanás.

– Jaj, nagyon fáj, Anya!

– Ki volt a barátnőd Dániában, Ernest? Sivítás, kattanás.

– Nagyon fáj, Anya!

Aztán a távolból, nagyon távolból meghallották a harmadik szenvedő hangját is. Cooley esküdni mert volna rá, hogy a fátyolos, alig kivehető női hangot is ugyanaz a behízelgő alt kérdezgeti, aki a másik kettőt.

– Mi volt a kedvenc olvasmányod, Elisabeth? Igen távoli sivítás, és kattanás.

– Jaj, Anya, nagyon fáj, Anya! Segíts, Anya!

Cooleyt rettenetesen zavarta a másik két, erősebb hang, és iszonyú erővel koncentrált, hogy csak ezt a leggyengébbet figyelhesse.

– Mikor jöttél el az intézetből, Elisabeth? Sivítás, kattanás.

– Jaj, nagyon fáj, Anya!

Aztán egyszerre csak furcsa csend támadt. A hangok elhallgattak, mintha visszaesett volna a kulcslyukra a fedél.

– Mi történt? – suttogta Judy iszonyattal az arcán, de mielőtt bárki is válaszolhatott volna, ismét kezdetét vette a színjáték. Csak mintha megváltozott volna a szereplők személye.

– Ki volt a barátnőd, George, Alabamában? Tisztán csengett a kérdezett férfi hangja:

– Teresának hívták. Teresa olasz volt. Két testvére volt, Salvatore és Renato. Renato *kártyázott,* és börtönbe került…

– Madonna! – morogta Espinoza rémülten. – Mindig a zsugásokat izélgetik?

Viccnek szánta, de nem hangzott annak.

-.Salvatore kedvelte a borokat.

– Milyen borokat?

– Többnyire chiantit. De a francia borokat is szerette.

Cooley igyekezett elhatárolni magát a legerősebb hangtól, hogy a gyengébbekre is odafigyelhessen.

– Milyen kutyád volt?

– Először egy kis tacskó – mondta a fátyolos női hang. – Jimmynek hívták. A barátom utálta, mert Jimmy féltékeny volt. Ha eljött, belekapaszkodott a nadrágja szárába.

Cooley ez elől is elzárta a fülét.

A harmadik, igen távoli párbeszéd már alig volt kivehető.

– Ha halat. akkor vörösbor. hús. fehérbor. fekete kenyér. késsel-villával. kisujjat eltartjuk.

Cooley gyors, váratlan mozdulattal lekattintotta a kulcslyuk fedelét. Szinte fájt a csend, amely körülvette őket.

– Ez. micsoda?

Cooley megvonta a vállát: nem akarta mutatni, hogy mélyen felkavarta a dolog. Egyedül Ashe érezte, hogy a felügyelő mennyire megdöbbent.

– Azt javaslom, menjünk tovább – mondta sietve. – Holnap, fenn a fedélzeten mindent megbeszélünk. Nincs értelme tovább hallgatózni.

Ebben valamennyien egyetértettek.

Visszalopóztak a folyosón, egészen a következő lejáratig. A leejtett cigarettapapír kettőt villant. Ezúttal simán, gördülékenyen ment minden. Judy könnyedén szállt át a fénysugarak között.

A negyedik szint végét ugyancsak vasajtó zárta el. Ezen az ajtón azonban nem volt kilincs, sem zár, a vas félfára szerelt

óriási piros gomb mutatta, hogy automatikával működik.

Róka felfújta a képét, és mulatságosan kidüllesztette a szemét.

– Nekimegyünk?

Cooley fejében megfordult ugyan, hogy vissza kellene fordulniuk, mert mi lesz, ha lenyomják a gombot, és valahol felettük megszólal egy sziréna, de az is megfordult benne, hogy talán soha többé nem lesz alkalmuk lemerészkedni a hajófenékbe.

– Nyomja meg!

Róka biccentett, és a piros gombra tette az ujját.

Espinoza, Judy és Ashe egyszerre hunyták le a szemüket, anélkül, hogy összebeszéltek volna.

Róka megmozgatta az ujját, figyelmesen a körmére bámult, majd Cooleyra mosolygott.

– Nyugi, nem riasztó!

Cooley mondani akart valamit, de Róka nem várta meg. Határozott mozdulattal megnyomta a gombot.

Az ajtó megremegett, mint a félvad, de mégis simogatásra vágyó kóbor kutya, ha egy kiránduló, erőt véve viszolygásán megérinti a hátát, s hang nélkül becsusszant a falba.

Sűrű, nehéz levegő áramlott velük szembe.

Cooley az első pillanatban azt hitte, hogy gőzfürdőbe vagy szaunába kerültek. Egyszer, amikor egy Elefántcsontpartra szökött kokaincsempész után nyomozott, került hasonló párás trutymóba az afrikai dzsungelben. Azóta még a gőzfürdők környékét is elkerülte. Most pedig, íme – a gőzfürdő eljött érte.

Róka tűnt fel a közelében; éppen olyan mozdulatokat tett, mintha úszna a sűrű párában.

– Megtalálta a gombot?

– Milyen gombot?

– Amivel *belülről* lehet mozgatni az ajtót. Ha ez az akármi kimegy a folyosóra, és ha van itt valahol egy füstjelző.

Espinozát nem látták, csak a hangját hallották:

– Hé! Itt a gomb. Megnyomjam?

– Várjon!

Cooley és Róka áttörtek a ködön. Az ajtó mellett a falnál ott toporgott a másik három: Judy köhögött, Ashe a homlokát törölgette, Espinoza az ajtó körül kaparászott.

– Mi az ördög ez? – kérdezte rekedten. – Már a tö. nadrágomban is folyik a víz.

– Nemo kapitány fürdője – vigyorgott Róka, és a piros gombra tette a kezét. – Vigyázzanak!

Az ajtó hangtalanul a helyére csúszott.

– Mi lehet ez? – suttogta Espinoza, nyugtalanul kapkodva a fejét. -Nekem nem tetszik.

– Nincs egyedül vele – morogta Ashe, és nem létező revolvere után nyúlt. – Mindig is utáltam.

Hogy mit utált Ashe őrmester, soha nem tudták meg. Valahol láthatatlan magasságban a fejük felett megindult egy gépezet, hangos zúgással töltve meg a termet. Önkéntelenül is a falhoz lapultak, mintha a fallal a hátuk mögött nagyobb biztonságban érezték volna magukat.

Cooley már arra is felkészült, hogy a mennyezet láthatatlan magasságában feltűnik Nemo kapitány, tengerészei kíséretében, hogy kérdőre vonja őket éjszakai kirándulásukért. Eztán egyszerre csak oszlani kezdett a köd, s mire felocsúdtak, a ködfelhők vert seregként kiúsztak a mennyezet és az oldalfal találkozásába rejtett szellőztetőkön.

Róka megtörölte verejtékező homlokát.

– Légelszívó. Bizonyos időközönként automatikusan

eltűnteti a párát. Most már csak az volt a kérdés, hogy honnan jön a pára, és miért.

Ahogy az utolsó ködkígyók kiúsztak a szaunából, erre a kérdésre is választ kaptak.

Ekkor látták csak, hogy mekkora terembe kerültek. Cooley becslése szerint legalább száz méter lehetett a hosszúsága és harminc-negyven méter a szélessége. Amikor a hajót tervezték, nyilvánvalóan raktérnek vagy legénységi szállásnak szánták. Ez utóbbira utaltak azok a fehérre festett vaskampók, amelyek szabályos távolságban helyezkedtek el a falon, s az ágyak rögzítésére szolgáltak volna.

A hatalmas teremben azonban nem voltak ágyak. Tökéletesen üres volt, kivéve a velük szembeni fal tájékát, ahol egymás mellé fektetve ugyanolyan vagy hasonló fémkoporsók csillogtak, mint amilyenben Nemo kapitány robbanó macskacápáját tartotta. A „koporsók" tetejébe vágott szellőztetőkön keresztül gomolygott a köd és a pára a szobába, mintha a ládák egy popzenekar éppen működő ködfejlesztő berendezését rejtették volna a belsejükben.

Cooley érezte, hogy Judy ijedten megszorítja a karját.

– Ez... micsoda?

– Macskacápa – mondta Espinoza. – Legalább száz macskacápa. Egyiküknek sem akaródzott közelebb menni a ládákhoz.

– Mi az ördögöt akarnak ennyi hallal? – tűnődött Ashe, pirospozsgás képét vakargatva. – Felrobbantani a világot?

– Miért ne? – kérdezte Judy. – Ennyivel megtehetik. Főleg, ha atombombát kötnek rájuk.

Nem volt elképzelhetetlen ötlet, de Cooleynak mégsem tetszett. Miért kellene az atombombát egy macskacápa nyakába kötni, ha mondjuk repülőről is ledobhatják?

– Gyerünk! – mondta Cooley, és megindult előre. – Mielőtt

még ismét mindent beborítana a kulimász.

A fémkoporsók lyukain át egyre ömlött a sűrű, nehéz pára. Cooley a legelső fölé hajolt, és megkocogtatta a tetejét.

– Uramisten! Mint a Drakula. Ha egy vámpír fekszik benne, isten bizony sikítok.

– Erről jobb lenne, ha lemondana – figyelmeztette Róka. – Ilyen marhaságok is csak a mesében vannak.

Cooley intett Ashe-nek, hogy segítsen leemelni a legközelebbi láda fedelét. Hiába kutattak azonban kapaszkodó után, sima volt és hideg, mintha csak az imént vetette volna ki magából egy óriási hűtőszekrény.

Róka abbahagyta Judy vigasztalását, és a koporsó fölé tartotta a tenyerét. Várt egy kicsit, majd a sima doboz oldalán egy alig látható, mákszemnyi fekete pontra mutatott.

– Érzem. Mintha valami... nem is tudom... talán érzékelő. Cooley gyorsan a mákszemre fektette a tenyerét.

A fémkoporsó enyhén megremegett, majd halkan, mint egy finom művű óra, tiktakolni kezdett. Cooley esküdni mert volna arra, hogy számítógép dolgozik odabent.

A következő pillanatban felnyílott a fedele.

Cooley óvatosan, hogy ha kell, szempillantás alatt visszakaphassa a fejét, előrehajolt.

A fémládából kitörő párafelhők eltakarták előle a koporsó belsejét, s már éppen kinyújtotta a karját, hogy elkergesse a gőzt, amikor a párakígyók a levegőbe emelkedtek.

Cooley felkiáltott, Judy visított, Róka hasztalanul igyekezett befogni a lány száját; Espinoza keresztet vetett: egyedül Ashe őrizte meg a hidegvérét. Karateállásba kapta magát, hogy védekezhessen, ha a koporsóban fekvő alak kipattanna a sírjából, és vérszomjas vámpírként rájuk vetné magát.

Cooley felemelkedett, és csípőre tette a kezét.

– Most már legalább tudjuk, hol vagyunk – mondta nyugalmat erőltetve magára, miközben érezte, hogy szíve a torkában kalapál.

– Hol, az istenért, Mr. Cooley, hol?!

Cooley lenézett a koporsóban fekvő férfira, és megvonta a vállát.

– Alighanem Drakula gróf úszó kastélyában!

Drakula gróf úszó kastélya

Birmingham, Június 6.

Esett az eső, csak úgy szakadt. Az FBI-ember kibámult az ablakon, és abbahagyta a pisztolypucolást.

– Maguknál mindig esik? – kérdezte gondterhelten.

– Csak télen, tavasszal, nyáron és ősszel – viccelt savanyúan Warmwater.

Az amerikainak azonban nem lehetett túl fejlett a humorérzéke, mert még csak el sem húzta a szája sarkát.

– Nem csoda, hogy berozsdásodnak – mondta, és hóna alá erősítette a stukkerját. – Napok óta semmi épkézláb hír. Mit csinálnak maguk a telexgépeikkel, mi?

– Állnak – mondta lakonikusan Warmwater.

– Van még öt napom – mondta álmosan a pasas. – Aztán megyek vissza Kaliforniába. Negyven fok, pálmák és kéklő tenger.

Kinézett az esőre és megrázkódott.

Bernie, bár utálta a régi, kolonialista politikát és az amerikaiakat is, kezdte sajnálni, hogy Nagy-Britannia elveszítette gyarmatbirodalmát.

A hajón, éjszaka

A fémkoporsó félig volt töltve erősen párol, gőzfelhővé alakuló, kocsonyás folyadékkal, amely egy falba vezető csövön át kapta az utánpótlást. A kocsonyában Nemo kapitány feküdt: arccal felfelé, nyitott szemmel, mozdulatlanul.

Cooley elhúzta a tenyerét Nemo szeme előtt: a kapitány meg sem moccant, láthatóan nem érzékelte a külvilágot.

Espinoza irtózva meredt a kocsonyában heverő alakra, Judy nagyokat nyelt és hányinger kerülgette, Róka riadtan forgott

jobbra-balra: érzékelőket keresett a falon.

Ashe kidülledt szemmel fordult Cooley felé.

– Ez. micsoda. uram?

Cooley egy óriási csuklással megszabadulva a meglepetés terhétől, térdre rogyott a koporsó előtt. Lassú, óvatos mozdulattal kinyújtotta a karját, és Nemo kapitány lába mellett bedugta mutatóujját a kocsonyába.

– Langyos – mondta. – Pedig esküdni mertem volna rá, hogy hideg.

– A koporsó jéghideg – mondta Róka.

– Eszerint hűtőbordák vannak beépítve. Talán azért kell hűteni, hogy fel ne forrjon.

– Halott? – kérdezte riadtan Judy. – Egy. valódi halott?

– Aki halott, az soha többé nem mászik ki a koporsójából. És nem tárolják langyos kocsonyában.

A fémkoporsók hívogatóan villogtak, mintha magukhoz akarták volna csalogatni őket.

– Én ezt nem bírom tovább – nyögdécselte Judy. – Orvos vagyok, igaz, de pszichiáter. Ez valami egészen más.

Róka továbblépve a következő koporsó fölé görnyedt. Megkereste a mákszemet az oldalán, és végighúzta fölötte a tenyerét.

A tető felhajlott, s a kicsapó pára mögött felbukkant régi ismerősük és elrablójuk: a szőke, karcsú fickó arca.

Ragacsos verejtékben és párában fürödtek. Összerezzentek, amikor az elszívóberendezés ismét megindult felettük.

– Mit csináljunk? – suttogta Róka. – Az idő halad. Nem tudom, mikor ébrednek fel.

Irtózattal töltötte el őket a gondolat, hogy egyszerre csak felpattanhat valamennyi koporsófedél, s a kocsonyában nyugvók kiszállnak, és felfedezik őket.

– Ezek. alszanak? – kérdezte Espinoza undorral.

– Nagyon úgy néz ki – mondta Róka, és Nemo kapitány koporsójának mákszem érzékelője fölé tartotta a tenyerét. A koporsó fedele becsukódott.

– Mit csinál? – döbbent meg a lány.

– Jobb, ha alszik. Lehet, hogy a fényre felébred.

Ekkor tudatosult csak bennük, hogy a füstköd mögött, a plafon magasságában láthatatlan világítótestek árasztanak földöntúli fényt. Éppen csak annyit, hogy láthassák egymást.

– Gyerünk tovább! – sürgette Cooley Rókát. – Nyissa ki a többit is.

Róka dünnyögött, becsukta a szőke koporsóját, majd kinyitotta a harmadikat.

A kocsonyában egy tengerészruhás fiatal férfi úszott, akárcsak a következő kettőben.

Ami viszont utánuk következett, ismét döbbenettel töltötte el őket. A tengerészeket követő koporsók meztelen, viaszhúsú figurákat rejtettek, akik megszólalásig hasonlatosak voltak egymáshoz. Mint a kirakati próbababák.

A huszonegyedik koporsó mellett Róka megtorpant, és Cooleyra nézett, aki az utolsó előtti, kocsonyában úszó férfit vizsgálta.

– Mr. Cooley.

– Mi újság?

– Ezek. a koporsók másfélék. Más a szerkezetük.

Cooley feszülten figyelt, de nem tudott különbséget tenni a fémtartályok között.

Róka a koporsó oldalára mutatott.

– Eddig olyanok voltak az érzékelők, mint az apró mákszemek. Cooley meghökkent. A huszonegyedik koporsó oldalán málnaszemnyi, piros érzékelő vöröslött, s fáradt

szemének úgy tűnt, mintha halványan pislogna.

– Mit jelenthet ez? Róka felrántotta a vállát.

– Honnan tudnám?

– Érez valamit?

– Nem. Nem csapda. Valami más. Figyelje, csak...! Ezt nézze, ember! Cooley nézte, amint Róka lehúzza a kezét a koporsó mögött. Most látta csak, hogy sem ebből, sem pedig az ezután következő többi koporsóból nem vezet ki cső, amely a falba csatlakozna.

– Mit jelenthet ez? – ismételte Cooley.

– Kinyissam?

– Nem kellene. elmennünk a fenébe? – kérdezte Espinoza. – A Madonnára mondom.

Róka elhúzta nyitott tenyerét a málnaszem előtt.

A koporsó teteje megrándult, és lassan, sokkal lassabban, mint a többié, kinyílt.

Judy már beletörődött a változtathatatlanba, nevezetesen, hogy válogatott rémségekkel van körülvéve, és már sikoltani sem tudott, amikor a koporsó belsejébe látott.

Egyedül Espinoza nyögött egyet, de ő is csak egyetlenegyet.

A koporsóban egy szőke, vékony lány hullája feküdt, jég közé temetve.

Valamennyien megesküdtek volna rá, hogy a lány igazi halott. Nem olyan, mint azok, akik a kocsonyában úsznak.

Valahol a fejük felett, a szellőzőberendezés magasában fejvesztetten kattogni kezdett egy láthatatlan óra.

Róka végigrántotta kezét a szamóca felett. A tető sebesen lecsukódott; a kattogás abbamaradt.

Egyelőre nem tudták, mit bámuljanak: egymást, a koporsókat, a terjengő és lassan ismét mindent befedő ködöt, a

varázsszemeket vagy a pislákoló fénytesteket a mennyezeten.

Róka sokat sejtetően Cooleyra nézett, aki rémülten nézett vissza rá.

Ashe remegő hangja térítette őket magukhoz:

– Uram – mutatott fel a mennyezetre. – Ha ez azt jelzi, hogy…

– Kuss! – kiáltott rá Cooley szokatlanul gorombán. – Fogja be a száját!

– Micsoda? – kérdezte a lány. – Mit mond? Micsoda mit jelez? Espinoza zavartan forgatta a fejét ide-oda, és látszott rajta, nem ért semmit.

– Mit csináljunk? – kérdezte nyugodtan Róka, de a szemében riadalom csillogott.

– Semmi pánik, Ashe – mondta Cooley. – Meg kell néznünk még egy koporsót.

– No de.

Cooley, mielőtt a másik kettő megakadályozhatta volna, találomra egy sokadik koporsóhoz lépett, a szamóca segítségével kinyitotta a tetejét, és a jég között fekvő, vörös hajú, copfos lány arcába meredt.

A magasban a láthatatlan óra pokoli fürgeséggel újra kattogni kezdett. Cooley végigrántotta tenyerét a szamócán, s közben megfigyelte, hogy *ezeknek* a koporsóknak egészen más a felépítésük, mint az előzőeké, amikben Nemo és társai nyugszanak. Érezte, hogy a súlyos ólommal bélelt tető csak nehezen áll ellen a nehézségi erőnek; minden áron le szeretne zuhanni.

Amikor a tető végre lecsukódott, a kattogás is abbamaradt.

Nemo kapitányék koporsóiból az eddigieknél is hatalmasabb ködcsóvák törtek elő, beburkolva valamennyiüket. A lámpák pislogtak, az elszívóberendezések sivítani kezdtek.

Cooley felrezzent, és órájára pillantott.

– Hajnalodik. Mintha ébredeznének. Tűnjünk el innen, amíg nem késő. A mindent újra láthatatlanná tévő, köhögtető gőzben tántorogtak előre, amíg csak el nem érték az ajtót. Róka éppen a vörös gömbre tette a kezét, amikor a koporsók között felhangzott egy halk furulyaszó.

– Úristen! Siessen már! – sürgette Ashe Rókát. A vörös hajú még egyszer végighúzta tenyerét a gombon, de az ajtó meg sem moccant.

– Mi lesz már?!

– Nem működik – lihegte Róka, elkeseredetten simogatva a kijelzőt. -Nem működik, a nyomorult.

A koporsók között másodszor is felhangzott a lágy, furulyaszóra emlékeztető hang. A ködfátylak élő kígyókként fogták körül őket, s Judynak az az érzése támadt, hogy alighanem mindennek vége. Rövidesen ők is odakerülnek a koporsókba, jég közé vagy abba az undorító, kocsonyás folyadékba.

A sűrű pára eltakarta előlük a fémládákat. Az ajtó nem moccant, a lágy furulyaszó pedig harmadszor is megszólalt a koporsók között.

– Róka!

A vörös képtolvaj elkeseredetten nyomogatta a piros gombot.

– Kérem... Csináljon már valamit! Nagyon kérem!

Róka tehetetlenül széttárta a karját. Aztán kezet cserélt, és immár a baljával próbálta életre kelteni a sztrájkoló automatát.

A furulyaszó nem szólalt meg többé. Ehelyett fémes csattogás hangzott, mintha fogaskerekek verődtek volna egymáshoz.

– Mi. ez? – kérdezte Judy tétován. – Csak. nem.?

Valamennyien tudták, hogy a koporsófedelek pattantak fel egy titokzatos irányítószerkezet parancsszavára.

– Én. nem. akarok.

– Róka!

A képtolvaj elkapta a kezét a gombról, és Cooley felé fordult. Judy folytatni akarta a mondatát, de bennszakadt a szó. Az elszívóberendezés pokoli fortissimója összemosódott a felpattanó koporsótetők kattogásával.

– Úristen! Ez nem lehet igaz! Nézzétek! Én.

A ködfátyol fellebbent, láthatóvá téve a fémládákat. Az első húsz koporsóból kettő volt nyitva, s mindegyikből kocsonyás kulimásszal fedett emberi alak kászálódott ki.

– Jézusom! – nyögte Espinoza. – Megnyílnak a poklok kapui, s a halál angyala végigsújt rajtunk kegyetlen korbácsával!

Cooley nemigen értette a spanyol szavakat, de ha értette volna, sem tudott volna mit kezdeni velük. A nyitott koporsókból vastag felhőkben áradt feléjük a pára, ismét elfedve előlük a kocsonyával borított szörnyeket.

– Róka, kérem.

– Mit csináljak, ha nem megy!

A köd kettévált, és kibújt belőle Nemo kapitány. A kulimász, amely testét és ruháját borította, rohamosan párolgott. Szeme nyitva volt, de csak a fehérje látszott, kifejezéstelenül a semmibe meredve. Cooley azt latolgatta magában, vajon meddig tarthat ez az önkívületi állapot.

Róka Judyhoz ugrott, és megragadta a karját.

– Gyorsan a falhoz!

Valamennyien bevetették magukat az ajtóhoz közeli, párával borított sarokba. A köd most csak vékony rétegben lebegett körülöttük, óriásira nagyítva Nemo kapitány sziluettjét.

Róka felemelte a mutatóujját.

– Ha.

Nemo kapitány megállt az ajtóval szemben, és lehorgasztotta a fejét. Mire felemelte, már a szőke, karcsú fickó is ott állt mögötte tompa, semmibe révedő tekintettel.

– Ha.

Minden eddiginél hatalmasabb ködfelhő takarta be őket, beléjük fojtva a lélegzetet. Mire az elszívó eltüntette, Nemo kapitány és a szőke már nem voltak sehol. Társaik ezekben a pillanatokban kecmeregtek ki a poporsókból: a kocsonya füstölgő párolgása azt az illúziót keltette, mintha kigyulladtak volna.

– Az ajtó! – üvöltötte Róka. – Az ajtó!

Cooley megragadta Judy kezét, és maga után vonszolta a lányt. Az ajtószárny megmozdult, és lassú, könyörtelen igyekezettel kicsúszott a falból.

Espinoza fejvesztetten vágódott át az egyre szűkülő résen; Róka és Ashe megpróbálták visszanyomni a falba az ajtószárnyat. A súlyos vastömeg megremegett, mintha engedne az erőszaknak, aztán kíméletlenül folytatta útját. Róka kizuhant a folyosóra, Ashe-nek annyi ideje maradt csak, hogy kihúzza a lábát az összezáruló nyílásból.

Az ajtó becsukódott.

Birmingham, Június 6. Éjszaka

Hajnali háromkor megmoccantak a telexgépek.

Ontani kezdték az információkat a világban található nukleáris kutatóintézetekről, atomreaktorokról, atomkutatással foglalkozó intézményekről. Ha eddig az volt a baj, hogy kevés volt az információjuk, most a bőség zavarával hadakozhattak.

Még az FBI-ember is abbahagyta a stukkertisztítást, és a tornyokba rendezett papírokat méregette gyanakodva.

– Egyszer olvastam valahol – mondta –, hogy az információrobbanás vet véget a világnak. Lehet benne valami…

Warmwater felpillantott egy norvégiai nukleáris központot részletező jelentésből, és elismerően nézte végig a fickót. Fel sem tételezte volna, hogy ennyi esze legyen egy amerikainak.

– Az a gyanúm, hogy nem megyünk velük semmire – mondta Michael Jackson, és játszani kezdett imádott revolverével. – Ennyit úgy sem lehet ellenőrizni. Azonkívül mondják meg, mi a fészkes fenét keresünk! Azt várják, hogy valaki bejelentse, dolgozik náluk egy ilyen és ilyen szőke pasas? Mondjuk Szverdlovszkban vagy Kijevben?

Bernie erős kísértést érzett, hogy lecsapja, mint digó a fügét, de megakadályozta benne Warmwater figyelmeztető pillantása, valamint az amerikai kezében csillogó fegyver. Arról nem is beszélve, hogy kénytelen volt bevallani magának: sok igazság van abban, amit ez az idióta beszél.

– Maga szerint mit kellene tennünk? – kérdezte kíváncsian Warmwater.

– Hozzá kell jutnunk valakihez azok közül, akik egy ilyen atomerőműbe vagy hova a fenébe mentek dolgozni.

– Csakugyan? – kérdezte a főfelügyelő. – És hogyan, ha szabad kérdeznem?

– Csalogassuk elő őket. Vagy egyet közülük. Akármelyiket.

– Akármelyiket? – ismételte Warmwater. – Hogyan képzeli, ember?

– Állítsunk nekik csapdát. Vagy az elrablóiknak. Olyat, amibe úgy belezuhannak, mint nyúl a verembe.

– Nem fejtené ki egy kicsit bővebben is az elképzelését, Mr. Jackson? Mr. Jackson hóna alá dugta a stukkerját, mint fáradt gólya a csőrét.

– Szívesen. Adjunk fel egy hirdetést. Bernie eltátotta a

száját.

– Hirdetést?

– Aha. A világ valamennyi nagyobb lapjába. Szúrjunk ki egy nevet.

– Nevet?

– Mondjuk a dán hapsiét. Dániát talán nehezebb ellenőrizni. Mit szólnak hozzá?

– Egy szót sem értek az egészből – nyögte hipnotizáltan Bernie.

– Jó. Akkor bővebben kifejtem. – Belefújt a pisztoly csövébe, amit

időközben újra kihúzott a hóna alóli tokból, és keresztülnézett rajta. -Dobluk be a horogra fűzött kukacot a tóba.

– És mi lenne a kukac? – kérdezte a főfelügyelő.

– Mi lenne? Pénz. Adjunk fel egy hirdetést, hogy egy öreg, elhalálozott rokonától a dán hapsi, mondjuk ötmillió dollárt örökölt. És csak személyesen veheti fel. Ekkor és ekkor jelentkeznie kell itt és itt. Ez a kukac. Mi pedig fogjuk a bot végét, és várunk. Valaki, mérget vehet rá, hogy jelentkezni fog. Manapság nincs ember, aki ötmilliót csak úgy hagyna kicsúszni a kezéből. Nos?

Bernie szótlanul húzogatta a bajuszát, és Warmwaterre lesett. A főfelügyelő levette szemüvegét, megtörölgette, hogy időt nyerjen, aztán összeráncolt homlokkal biccentett.

– Rendben van, Mr. Jackson. Dobjuk be a kukacot.

A hajón, éjszaka

– Úristen – suttogta Judy a földön fekve. – A többiek. ők is jönnek! Elől mozgott a három tengerész, mögöttük további három próbababa.

Cooley szándékosan nem a jönni szóval határozta meg a

közeledők tevékenységét, mert mozgásuk inkább botorkálás volt, mint járás. Mintha láthatatlan, rosszul működő óraszerkezet mozgatta volna őket.

– Ha ezt megússzuk élve. hát én.

Azok hatan szemben álltak az ajtóval, és lehorgasztották a fejüket. Amikor a súlyos vasajtó becsúszott a falba, és füstölő, gőzölgő szörnyek sorban kivonultak a folyosóra, Cooley valósággal feltépte a lányt a földről.

– Gyerünk... ha nem érjük el...

Már az ajtó előtt lihegtek, s a vaskos fémtömeg a fal felé közeledett, amikor Judy elvágódott egy gőzölgő kocsonyatócsában.

– Úristen! Én megha. Menjen, Ronald. én.

Cooley kétségbeesetten látta, hogy szempillantás múlva elzáródik a menekülés útja.

Utolsó erejével hatalmasat rántott a lányon, és valósággal átpréselte a nyíláson.

Az ajtó zajtalanul becsusszant a falba.

Amikor szeme elől elszállt a köd, egy keskeny, rókaszerű arcot látott maga fölé hajolni.

– Egyben van. Keljen már fel! El kell tűnnünk innen, amilyen gyorsan csak lehet.

– Judy?

– Itt vagyok Roland.

Megkereste Cooley kezét, és megszorította.

Cooley feltápászkodott, és a falnak dőlt. A következő pillanatban ellökte magát, mert tudta, hogy soha nem volt még kevesebb idejük a tétovázásra.

– Miért nem próbálta meg kívülről kinyitni?! – dörrent Rókára. A képtolvaj megvakarta az orra hegyét.

– Hiszen próbáltam. Nem működik kívülről sem.

– Gyerünk! Ha magukhoz térnek, végünk!

– És ha találkozunk velük?

– Imádkozzanak, hogy ne találkozzunk! Nem találkoztak.

Reggeli közben alaposan szemügyre vették a pincért, és megpróbálták azonosítani valamelyik koporsólakóval. Cooley fejében kezdett összekeveredni minden. Vajon valóban ő volt-e az amnéziás Nemo kapitány, vagy valamelyik másik? Hiába törte a fejét, még azt sem tudta volna megmondani, ugyanaz e pincér-e, aki tegnap kiszolgálta őket.

A fedélzeten ragyogó napfény és a hajóval versenyző repülőhalak fogadták őket.

– Repülőhalak – mutatta Espinoza. – Nem lehet belőlük megállapítani, milyen tengeren vagyunk?

– Repülőhalak mindenütt vannak – dünnyögte Róka. – Kivéve a Jegestengert.

– Miss Howard? – kérdezte Judyhoz fordulva Cooley.

– Még nem hozták vissza.

A lány hangja halálra szántan, tompán kongott.

– Hol a fenében lehet? – kérdezte tétován Róka. – Hiszen minden kabint átkutattunk!

Hallgattak egy kicsit, majd Ashe felvonta a vállát.

– Vannak még helyiségek, amelyekben nem voltunk. Például. ahonnan az a szörnyű kiáltozás hallatszott.

Róka elgondolkodva vakargatta az orrát.

– Az is lehet, hogy egy koporsóban gyógyítják. Bejegelve.

Judy kitépte magát Cooley kezéből, és dühödt kiáltással Rókának ugrott. Rikácsolt, megpróbálta körmével végigszántani a képtolvaj arcát.

Róka üvöltött, hogy talán a mérgezett rakományig is

lehallatszott az üvöltése.

– Szedjék le rólam... ez megőrült! Jézusom, vigyék innen, mert belevágom a vízbe!

A lányt egészen megvadította Róka ordítása. Felvisített, mint egy harcba induló szamuráj, s egyetlen hatalmas ütéssel a padlóra küldte Rókát. A kis vörös férfi elzuhant, teste megfeszült, s gurulni kezdett a korlát felé.

Cooley Róka után vetette magát.

– Segítsenek! Segítsenek, az istenit neki! Jézusom...

Az ájult test átcsúszott a korlát alatt, és eltűnt a szemük elől.

A lány lassan felemelte a fejét, miközben óriási könnycseppek peregtek a szeméből.

– Megölte Rókát – mondta Ashe szárazon. – Szeretném tudni, hogy maga valódi ember-e vagy android.

– Ha lenne késem, magába döfném – mondta Espinoza halálsápadtan. -Szemet szemért. Ha rám hallgatnak, a vízbe dobjuk... Úgyis előbb-utóbb végeznek velünk. Lehet, hogy én is utána ugrom. A cápák sem kellemetlenebbek, mint egy koporsónyi jég.

Judy a padlóhoz szorította a fejét és zokogott.

Legelőször Espinoza pillantotta meg a két kezet. Kiáltani akart, de mielőtt megtehette volna, Róka feje is felbukkant a korlát alatt.

– Húzzanak már fel, a jó Jézusát, csak belelökni tudnak?

Judy felpattant, félrelökte Cooleyt, és Rókához ugrott. Róka felordított, s csak akkor nyugodott meg, amikor Judy minden erejét összeszedve felrántotta a fedélzetre, átölelte, és csókolta, ahol érte.

A vörös képű képtolvaj kétségbeesetten kapkodta a fejét.

– Hagyjon már, könyörgök! Ha szereti az embert, még veszélyesebb, mint ha haragszik rá.

Lihegett, mint a partra vetett hal. Amikor egészen magához tért, megcsóválta a fejét.

– Mi ütött magába, Miss Maxwell? Hiszen én csak.

– Ne haragudjanak – nyelt egy óriásit Judy. – Elveszítettem a fejem. Egyszerűen. én. édes Jézusom!

Cooleynak nem tetszett valami. Már az se nagyon, hogy a lány sír, az pedig végképp nem, ahogy.

Átkarolta, és megsimogatta a haját.

– Mi a baj, Judy? A koporsók? Higgye el.

A lány felemelte a fejét, s nem törölte le az arcán végiggördülő könnycseppeket.

– Kérem szépen. én. én. Meg fognak ölni valamennyiünket! Róka riadtan felült a padlón, és a lányra meredt.

– Mit beszél?

– Mi történt, Judy? – sürgette türelmetlenül Cooley.

– Én. Jézusom – fuldokolta a lány. – Hát. az a helyzet. hogy amikor kimenekültünk onnan, leesett a lábamról a cipő.

– És? – nyögte Róka.

– Odabent maradt. abban a szörnyű. hullakamrában.

Olyan csend támadt, hogy szinte sértette a fülüket a repülőhalak lubickolása.

Hosszú hallgatás után Róka törte meg a csendet:

– Mit fogunk csinálni?

– Semmit – mondta Cooley nyugodtan. – Vagy észreveszik, vagy nem. Ha felfedezik, a helyzethez alkalmazkodunk, ha nem, éjszaka érte megyek.

Espinoza csípőre tette a kezét, és szokatlanul jó angolsággal dörmögte:

– Attól tartok, az első lehetőséghez kell alkalmazkodnunk.

– Miért? – kérdezte riadtan Ashe.

– Oda nézzenek!

A szőke, karcsú fickó ott állt a lépcsősor előtt, kezében Judy cipőjével.

– Csak nyugalom – suttogta Cooley, és a férfi lassú közeledését figyelte. – Az a fontos, hogy ne veszítsük el a fejünket. Hagyják rám a dolgot.

A szőke komor arccal megállt előttük.

– Ez kié?

Cooley Judyra mutatott.

– Az övé. Tegnap délután veszítette el. Szólni szerettem volna a kapitánynak, de nem akartam minden aprósággal zavarni. Örülök, hogy megtalálta.

A szőke arca mozdulatlan maradt.

– Önök megszegték az első szabályt. Belopóztak oda, ahol semmi keresnivalójuk. Én találtam meg a cipőt. Jelenteni fogom a kapitánynak. Lehet, hogy meg fogja nyomni a detonátor gombját, hogy megmutassa: nem tréfál.

Judy a korláthoz sétált.

– Adja ide a cipőmet!

A szőke keze meglendült, de nem dobta el a cipőt, amikor észrevette, hogy Judy háta mögött ott csillog a tenger. Ehelyett odasétált hozzá, és a kezébe nyomta.

– Tessék. Aligha lesz alkalmuk többé megszegni a parancsainkat. Nem láthatják meg a napot. Nem hagyhatják el a kabinjaikat. Nem.

Judy lehajolt, hogy befűzze a cipőjét. Közben lassan felemelte a fejét, és Rókára nézett.

A vörös képű, cingár tolvaj a szőke lábához omlott. Összekulcsolt kezét könyörögve nyújtotta feléje.

– Kérem. nagyon szépen kérem! Én nem tudok napfény nélkül. Villámgyorsan felemelkedett, és erőteljes mozdulattal mellen taszította

a szőkét. Az androidnak pörögni kezdett a feje a nyakán, mint egy őrült kerék, de elkésett vele. Elveszítette az egyensúlyát, átesett a térdelő Judyn, és hangos kiáltással eltűnt a korlát mögött.

Espinoza nyögött, Ashe Judyhoz fordult, és átkarolta a vállát.

– Bravó, kislány!

Hallották a csobbanást, amint a szőke teste lemerült a habok között.

– Azt mondta, a kapitány még nem tudja. Csak ő. Vajon lehet-e hinni neki?

Cooley felvonta a vállát.

– Nem tudom. Lehetséges. Azt hiszem.

Abbahagyta, és dermedten a tengerre meredt. Mintha hajó tűnt volna fel a láthatáron.

– Oda nézzenek! Úristen!

Hiába kapkodták a szemüket, nem láttak semmit, csak a végtelenbe futó hullámokat. Espinoza volt az első, aki észrevette a fedélzetre kapaszkodó két emberi kart.

Judy eltakarta a szemét, és óriásit sikított:

– Visszajött! Jézusom, ez visszajött!

Cooley nem hitt a szemének. Hiszen hallotta a csobbanást, amint a szőke teste belezuhant a hullámok közé. Úristen! Ha ezek képesek kimászni a tengerből.

A két kar, rángatózó tenyérrel és a begörbülő, majd kiegyenesedő ujjakkal felkapaszkodott a fedélzetre. Mögötte azonban nem volt test, nem volt ember, nem volt semmi. Két leszakadt kar volt az egész.

Espinoza a gyomrához kapott és összegörnyedt.

– Madonna! Én mindjárt hányok!

– Előbb forduljon félre, amigo – mondta róka, és óvatosan oldalra lépett. – Sok hihetetlen dolgot láttam már életemben.

A karok az ujjakra kapaszkodva megindultak a fedélzeten, mint vak tarisznyarákok. Elindultak, megálltak, szimatoltak, mintha elveszített testüket keresnék.

– El kell tüntetnünk őket – morogta Ashe. – Ha megtalálja valaki.

– Én ugyan nem fogom – rázta meg a fejét Róka. – Hacsak *ezek* meg nem fognak engem.

Cooley villámgyorsan a lejárati ajtó felé indult. Emlékezett rá, hogy a lépcsők melletti benyílóban néhány seprűt látott.

Kirúgta a csak hevenyészve betámasztott ajtót, felkapott két, vadonatújnak látszó seprűt, visszavágtatott a többiekhez, és az egyiket Ashe kezébe nyomta.

– Próbáljuk meg elkapni őket! Csak vigyázzon, Ashe. Ki tudja, mi történik, ha.

Ashe az egyik tanácstalanul kapálódzó kar felé indult. Tisztes távolságban megállt tőle, és feléje nyújtotta a seprűt.

A kar mozgása lelassult, mintha láthatatlan érzékelők segítségével felfogta volna az ismeretlen tárgy közelségét. Ashe undorodva látta, hogy a leszakított karból fehér, ragacsos nedv szivárog a fedélzetre.

Mielőtt még jobban megvizsgálhatta volna, hogy mi van a kar belsejében, drótok és fogaskerekek-e, vagy valami egészen más, a csonka végtag megindult feléje. Mégpedig olyan gyorsasággal, hogy Ashe hangos kiáltással éppen csak el tudott ugrani előle. Ugrás közben rácsapott a seprűvel. A kar megtorpant, az ujjak kinyúltak, dühödt erővel kapaszkodtak a cirokba.

Ashe mély lélegzetet vett, felemelte a seprűt, és áthajította a

korláton.

Cooley is igyekezett megközelíteni a magáét. Maga elé tartotta a seprűnyelet, mint jégkorongozó a botját; készen rá, ha kell, nagyot csapjon vele ellenfelére.

A kar lelapult és várt. Talán azt a látszatot akarta kelteni, hogy megszűnt élni. Cooley azonban tudta, hogy bármennyire is csak egy mesterséges végtag, aligha adja fel egykönnyen a harcot.

Kinyújtotta a seprűt, és a nyél végét keményen a felfelé fordult tenyérbe nyomta. Az ujjak győzelemittasan összezárultak. Cooley meglengette a seprűt, s a kar a másik nyomában átrepült a korláton.

Első igazi győzelmüket aratták, mióta felkerültek az elátkozott hajóra.

A nap egyre feljebb hágott az égen, s Cooleyban megerősödött a hit, hogy valamerre délre hajóznak. Talán vissza Indiába, ahonnan a hulladékanyag származik?

Róka a korlát fölé hajolt, és undorodva a vízbe köpött.

– Mondja már valaki, hogy álmodom! Öt perce a karomat csipkedem, és türelmetlenül várom, hogy mikor ébredek fel.

– Néha én is úgy érzek, mint Mr. Róka. Hogy valami lehetetlen álmot álmodunk valamennyien – csatlakozott hozzá Judy.

Cooley megvonta a vállát.

– Lehetséges. Ez lenne a jobbik megoldás. Felébrednénk és kész. Bár -Judyra nézett – nem szívesen veszíteném el mindenkivel a kontaktust, akivel ebben a rémálomban megismerkedtem.

– Örülök, hogy rám céloz – mondta Róka.

– A baj azonban az – folytatta Cooley –, hogy nagyon nem úgy néz ki a dolog, mintha álom lenne. Sőt egyáltalán nem úgy néz ki.

– Maga elhiszi, amit Nemo mondott? – kérdezte Róka. – Hogy ennyi meg ennyi szennyezett lé van a fenekünk alatt? Ezt az egész vad történetet?

– És ha nem hiszem el, akkor mi van? A lényeg, hogy itt vagyunk a fedélzeten.

– És. kik ezek a fickók? – kérdezte Espinoza.

– Androidok.

– Mik?

– Mesterséges emberek.

A spanyol meghökkenve meredt rá.

– De hiszen ilyenek nincsenek! Csak a mesékben.

– Akkor kijöttek a mesékből – mondta Ashe, és megcsóválta a fejét. -Ha jól emlékszem, az előbb seprűvel hadakoztunk egy mesehős maradványaival.

Cooley elgondolkozva pillantott a lányra.

– Ön ideggyógyász is, Miss Maxwell. Nem tudja, hol áll jelenleg az androidtechnika?

Judy nemet intett.

Róka megvakarta az orrát.

– Hol áll? Hát itt! Nem elég ez demonstrációnak?

– Úgy gondoltam, hogy a kutatóintézetekben. Judy ismét megrázta a fejét.

– Csak annyit tudok, amennyi az újságokban megjelent. Engem az ember érdekel, nem pedig a mesterséges ember.

– Kár – mondta kétértelműen Róka.

– Megfigyeltem a leszakadt kart – dünnyögte Ashe. – Nem láttam benne sem csavarokat, sem kerekeket, sem vezetékeket. Inkább ilyen... kulimászt. Nézzék, itt a padlón. Mintha kocsonya lenne.

– Na igen – biccentett Cooley. – Régen valóban az volt az elképzelés, hogy az android gépember lesz; csavarokból, kerekekből, csövekből. Később aztán rájöttek, hogy igazi, az emberrel összetéveszthető utánzatot csak emberi szerveket helyettesíteni képes műanyagból lehet készíteni. Nem annyira mechanikai, mint inkább kémiai és biológiai a probléma. Espinoza kétségbeesetten a fejéhez kapott.

– Hát én ebből nem értek semmit! De őszintén szólva nem is érdekel. Le akarok lépni innen, és gondolom, maguk is. Inkább arról beszéljünk, hogyan pattanjunk meg!

– Hiszen éppen arról beszélünk – mondta Cooley. – Ha meg akarunk pattanni, tisztában kell lennünk, ki az ellenfél, és mire képes.

– Attól tartok, uram, nagyon sokra – felhősödött el Ashe homloka. Espinoza abbahagyta a fújtatást, és megpróbált szabatos mondatokat összeállítani.

– Félek, senor, hogy valóban a Drakula hajójára jutottunk – mondta. -Ezek is, mint Mr. Drakula, éjszakára bevonulnak egy koporsóba.

– Miért? – dühöngött Róka. – Miért nem jó nekik egy normális kabin?

– Ki kell pihenniük magukat. – mondta a lány. Ashe a homlokára csapott.

– Ez az! Az ördög vigye el! Miss Maxwellnek igaza van. Éjszaka feltöltik őket.

– Micsoda? – képedt el Róka. – Mivel?

– Figyeljenek ide – intette közelebb őket a felügyelő. – Mr. Ashe fején találta a szöget. Éjszakai kirándulásunk óta ezen gondolkodom, hogy mi a fenéért kell belefeküdniük abba a kulimászba. Nos, én is arra tippelek, amire Mr. Ashe. Hogy nappal lemerülnek, és éjszaka feltöltik őket.

– Árammal? – hökkent meg Espinoza.

– Valamilyen energiával. Ugyanúgy, mint az embert. Csak a mi esetünkben az alvás a feltöltés, bár bizonyos értelemben ők is alszanak. Emlékezzenek rá, hogy ilyenkor nincsenek öntudatuknál. Véleményem szerint a kocsonyában a van az energia. A falba csatlakoztatott csövekből áramlik a koporsóba, s átadja nekik az energiát.

– Ez nem lehet igaz! – csóválta a fejét Róka. – Mint egy fantasztikus mesében.

– Tud jobbat? Nos, úgy gondolom, hogy egy központi agy szabályozza az ébredésüket. Emlékeznek a furulyaszóra?

Judy összerezzent.

– Lehet azt elfelejteni?

– A harmadik furulyaszó a pihenés végét jelzi. A fedelek felpattannak, s valamiféle impulzus felkölti őket. A felkelés után néhány percig még nincsenek maguknál; nem érzékelik a külvilágot.

– Ez volt a mi óriási szerencsénk – mondta a lány.

– Hol a fenébe fejlesztették ki őket? – dünnyögte Ashe. – Én minden marhaságot összeolvasok. Megakadt volna rajta a szemem.

– Talán titokban tartották. A tökéletes emberutánzat. Képzelje el, katonapótlék, aki nem moralizál, csak röhög, ha keresztülmegy rajta egy golyó, keresztülrágja magát a tankon is, ha kell. Miért verték volna nagydobra, ha feltalálták őket?

– Úgy érti, hogy megszöktek valahonnan?

– Vagy egész egyszerűen ellopták őket.

– Na igen – dünnyögte Espinoza. – De kicsoda? Cooley megtörölgette a homlokát.

– Azt hiszem, ezzel el is érkeztünk a mai nap legfontosabb kérdéséhez. Hogy ki mozgatja a bábokat. Mert, hogy ezek valamennyien egy felsőbb akarat végrehajtói, arra mérget vehetnek.

– Talán. az a szoba. ahonnan azok a szörnyű hangok hallatszottak, ott lehet a titok nyitja.

Cooley biccentett.

– Meglehet. És még valamit. Aligha csak annyian vannak, amennyi koporsót láttunk. Hiszen a hajót is vezetni kell valakinek.

– Ahhoz a maradék éppen elég – mondta Espinoza. – Úgy értem, hogy azokon kívül, akik velünk foglalkoznak.

Cooley megcsóválta a fejét.

– Kizártnak tartom, hogy egyszerre aludjon valamennyi. Ez egész egyszerűen elképzelhetetlen. Mert ha mindenki alszik, ki vezeti a hajót? Ki kormányoz, ki válaszol a rádión feltett kérdésekre, ki veszi a meteorológiai előrejelzést, és még tudja az ördög, mi mindent kell megcsinálni egy ilyen bárkán. Nekem az az elképzelésem, hogy kell lenni valahol még egy ilyen altatószobának. Ott alszanak most azok, akik éjjel szolgálatban voltak.

– Álmukban tehát nem lehet lerohanni őket – szögezte le szomorúan Espinoza. – Mindig néhány ébren van belőlük.

– És ha azt kapnánk el, aki az egészet irányítja? – kérdezte Róka. – Aki feltételezésünk szerint ott rejtőzik a nyithatatlan vasajtó mögött?

– Ötletnek nem rossz – mondta Cooley. – Csak az a kérdés, hogy valóban ott rejtőzik-e?

– Miért? Maga szerint mi van odabenn? Kínzókamra? Lehet, hogy azokat kínozták benne halálra, akik a bejegelt koporsókban fekszenek. És a főnök.

– Nevezze csak Anyának.

– Minek? – képedt el Róka.

– Nem emlékszik? A megkínzottak valamennyien Anyát szólongatták.

– Úgy érti, hogy az anyjukat?

– Nem hiszem. Valami Anyát. Egy közös Anyát.

– Miért éppen anyát?

– Ki tudja? Emlékeznek rá pontosan, mit hallottak?

– Ebben biztos lehet – biccentett Judy. – Amíg élek, nem fogom elfelejteni.

– Tehát – mondta Cooley – felhangzott egy kérdés, majd kattanás, majd sivítás. Tudják, mire hasonlít mindez?

– A pokolra – mondta mély meggyőződéssel Espinoza. – Ahol az ördögök a zsarukat gyötrik.

– Én inkább azt mondanám, hogy egy nyelvoktató laboratóriumra. Elhangzik egy kérdés, aztán benyomnak egy gombot – ez a kattanás –, majd a sivítás azt jelzi, hogy egy magnetofonszalag pereg eszeveszett sebességgel. A választ nem halljuk, mert az, aki kérdez, olyan gyorsasággal is érzékeli a választ, amilyen sebességet az emberi fül nem tud követni.

– Én leálltam – mondta Espinoza, és feltartotta a kezét, mintha meg akarná adni magát. – Semmit sem értek az egészből.

Róka mosolyogva megvakarta az orrát.

– Csak folytassa, most kezd izgalmas lenni.

– Nos, arra gondolok, hogy odabenn oktatás folyik. Egy gép kérdez, ugyanakkor tanít is valakiket valamire, emlékszenek az adatokra? Kinek ki volt ekkor és ekkor a barátnője, és mihez kell vörösbort inni. Sőt azt hiszem, egyszerre többet is tanít. Méghozzá ugyanaz a személy. Hiszen ugyanaz a hang tette fel teljesen azonos időben a kérdéseket, és egy másik periódusban a válaszokat is hallottuk; egyszerre sok választ.

– Az istenit neki, senores! – káromkodott Espinoza. – Mutassanak nekem egy embert, aki egyszerre tud másik néggyel beszélgetni!

– Hát ez az! – mondta Cooley elgondolkozva. – Nem is ember, az biztos.

– Hát akkor micsoda? Egy ilyen android? Koporsólakó?

– Számítógép. Nagy teljesítményű számítógép. Ő irányít mindent. Ő *az Anya.*

Elhűlve meredtek rá, még Espinoza is, aki a legkevesebbet értette az egészből, elfehéredett.

– Mit mond? – kérdezte Róka lassan, mint aki rosszul hall. – Azt akarja bedumálni nekünk, hogy egy számítógép irányítja a bulit? Hogy nincs is élő ember rajtunk kívül a hajón? Csak ezek a kocsonyazabálók és egy számítógép?

– Nagyon úgy néz ki a dolog – mondta Cooley megfontoltan. – Habár elképzelhető, hogy egy élő ember mégiscsak van a háttérben.

– Egy élő ember? – kérdezte Judy. – És maga szerint hol bujkál, hogy eddig nem bukkantunk rá?

– Hát közöttünk – mondta Cooley természetes egyszerűséggel. – Itt, közöttünk!

Nem bolydultak fel, mint a méhkas, nem torkolták le Cooleyt, hogy hogyan engedhet meg magának ilyen ostobaságot, ehelyett egymásra néztek sápadtan, gyanakodva.

– Úgy képzelem a dolgot – sóhajtott Cooley –, hogy azok ott a jégben. valóban halottak.

– Nem gépemberek? – kérdezte Espinoza.

– Nem. Nagyon is igazi halottaknak látszanak. Meghaltak. A gépembereknek viszont szükségük van mindarra, amit valaha tudtak. Szükségük van a tudásukra, az egyéniségükre satöbbi.

– Ebből egy szót sem értek! – csattant fel a spanyol, Róka azonban elhallgattatta.

– Fogja már be a száját, ember! Mintha kezdene kialakulni valami.

– A számítógép. hát, hogy is mondjam, kiszívta a tudást a halottak agyából.

– Jézusom! – fohászkodott a lány. – Jézusom!

– És. most feldolgozza.

– De hát azok *beszéltek*! Egy halott nem beszél. Márpedig azok *a saját hangjukon beszéltek*!

– Lehet, hogy a haláluk előtt szívta ki belőlük a temérdek információt.

– Megkínozta, mi? Azért jajgatnak.

– Nem tudom. Lehet, hogy nem. Hiszen inkább. segélykérőn rimánkodtak Anyához, nem úgy, mintha kínzójuk lenne. Valami motoszkál bennem, de nem tudom pontosan kifejezni.

– Mire gondol? – kérdezte Róka kíváncsian.

– Nem is tudom. Ott vannak például a próbababa-fgurák. Se egyéniségük, se semmijük. Mintha csak arra várnának, hogy teletöltsék a fejüket információval. Aztán mi.

– Mi?

– Mi pedig adjunk nekik egyéniséget.

– Jézusom, kiét?

– Talán a halottakét.

– Maga érti, amit mond? – kérdezte fejét csóválva Espinoza.

– Nem feltétlenül – mondta Cooley mosolyogva. – Csak tapogatózom. De van itt még valami. Amikor felnyitottuk az első igazi halott koporsójának a fedelét. kattogni kezdett egy szerkezet a mennyezeten.

Hallották?

– Naná – mondta Ashe. – Arra gondol, hogy egy mérőszerkezet?

– Valószínűleg egy radioaktivitást mérő. A lány a torkához kapott.

– Jézus Úristen! Mekkora dózist kaptunk?

– Aligha nagyot, hiszen csak egy pillanatra nyitottuk fel a tetőt. Nemigen lesz bajunk tőle.

– Ha már az első koporsófedélnél gyanús volt magának a kattogás, miért nyittatta ki a másodikat is? – kérdezte szemrehányóan Róka.

– Meg kellett bizonyosodnom afelől, hogy a mérő valóban összefüggésben van-e a fedél kinyitásával.

– Óriási! És ha kinyiffanunk tőle?

– Annyi minden van itt még, amitől kinyiffanhatunk. Espinoza a körmeit pattogtatta.

– Mi lenne, ha megölnénk őket? Egyenként felcsalnánk a fedélzetre, és mindet belelöknénk a tengerbe.

– Komolyan gondolja, hogy bedőlnének a cselnek? Hiszen már annak a gondolatától is kitör a frász, hogy mi lesz akkor, *ha ennek az egynek* az eltűnését felfedezik! – borzongott össze Róka.

– Azt hiszem, semmi – nyugtatta meg őket a felügyelő. – Ha Nemo meghibásodhatott, akkor bármelyikük elromolhat. Úgy látszik, nem egészen tökéletes a konstrukciójuk. Miért ne történhetne meg, hogy valamelyikük megzavarodik, és magától belesétál a tengerbe?

– Én elhiszem – mondta Róka –, csak az a kérdés, hogy a többiek vagy az a bizonyos Anya, vagy.

Elhallgatott, és maga elé meredt. Ha itt van közöttük, aki az egészet eltervelte, akkor.

– Végül is mit csináljunk? – kérdezte reményvesztetten a lány. – Nem ölhetnénk meg mégis álmukban őket? Bemegyünk, és lefejezzük valamennyit.

– Mivel? – kérdezte Róka.

– Hát.

– Ők az erősebbek, Miss Maxwell. Egyetlen fegyverünk két seprűnyél volt, de azokat is bedobtuk a tengerbe. Arról pedig nem vagyok meggyőződve, ha megpróbálnánk a kocsonyába fojtani őket, sikerülne-e.

– Akkor mit csináljunk?

– Várjunk – mondta nyugodtan Cooley. – Azt hiszem, a közvetlen veszély egyelőre elmúlt. Nyilván szükségük van ránk. Ezért is hoztak ide. Várjunk, és tartsuk nyitva a szemünket. Hátha egyszer alkalmunk nyílik a cselekvésre.

– Ámen – mondta Róka. – Csak nehogy ráfizessünk.

Birmingham, Június 8.

A telefon felvijjogott Warmwater asztalán. A főfelügyelő felvette, aztán óriási robajjal hátralökte a székét.

– Micsoda?!

Valamennyien felkapták a fejüket; még az amerikai is abbahagyta a stukkerpucolást.

Warmwater levágta a kagylót, fejébe csapta a kalapját, és akkorát ordított, hogy a szelíden szundikáló Ronald Cooley majd lezuhant a székéről.

– Gyerünk, emberek, megcsíptük!

Olyan sebesen száguldottak le a lépcsőn, hogy még lélegzetet venni sem volt idejük.

Warmwater türelmetlenül toporzékolt a bejáratnál, mivel a beígért autó nem volt sehol. Cooley ekkorra már teljesen felébredt, és gyanakodva figyelte az idegesen toporgó főfelügyelőt.

– Történt valami, Mr. Warmwater?

Az amerikai, kezében az elmaradhatatlan stukkerjával, az ajtófélfának támaszkodott, és ábrándos arccal nézett a barátságtalan, szitáló esőben. Bernie idegesen húzogatta a bajuszát, majd derekára rántotta elcsúszott oldalfegyverét.

Mivel a kocsi még mindig nem volt sehol, Warmwater magához intette őket.

– Ide figyeljenek. Attól tartok, hogy Mr. Jackson ötlete meghozta gyümölcsét.

Az amerikai elvigyorodott.

– Kétségem sem volt felőle, hogy így lesz, főfelügyelő. Warmwater nyelt egyet, majd folytatta:

– A City Bank értesítette a központot, hogy valaki jelentkezett a hirdetésre. Az örökségért természetesen.

– Kicsoda? – tudakolta Bernie.

– Nem fogja elhinni, őrmester. Maga Ernest Hansen. Mi tagadás, a hír valóban meglepő volt.

– Lehet, hogy jó nyomra bukkantunk? – kérdezte a színész.

– Nem is vitás – mondta revolverét simogatva Michael Jackson. – Jó nyomra *bukkantam.*

– Hol van most Hansen?

– A fene egye meg, *az autó* hol van? Hansen a bankban ül, és várja, hogy kiadják neki a pénzt. Állítólag rendben vannak az okmányai. A bank nem tudja, hogy mit csináljon... Az igazgató kétségbe van esve, hogy ha valóban Hansen az, és ha kiderül, hogy csak átejtés az egész, híre terjedhet a dolognak, vége a bank reputációjának.

– A mijének? – kérdezte Jackson.

Warmwater legyintett, de a következő pillanatban kifordult a sarkon a rendőrautó, és megfontolt lassúsággal a bejárat elé gurult. Warmwater felszakítva az ajtót benyomakodott az első ülésre.

– Gyerünk!

Cooleynak már csak egy megtermett, izzadságszagú zsaru ölében jutott hely, míg Bernie Jacksont ültette a térdére.

– Minden rendben, Curtis?

A nyúlfogú, nyúlszájú őrmester taposott bele a gázba, ahogy becsattant Warmwater mögött az ajtó.

– Igen, uram. A bankban ül. Nem látszik türelmetlennek. Valami ürüggyel feltartják, amíg odaérünk.

– Csak nehogy elfogyjon a türelme! – fohászkodott Warmwater. – A kommandósok a helyükön vannak?

– A jelek szerint igen.

– Akkor nyomja tövig a gázt, Curtis. Az egér végre belesétált a fogóba. A rendőrautó vijjogó szirénával tört utat az eső zaklatta forgalomban.

A City Bank a Canal Streetre, az egyik legforgalmasabb utcára nézett. Warmwater bármennyire meresztgette is a szemét, nem tudta felfedezni a kommandósokat. Végre az egyik kémény mögött megmoccant valaki, aztán egy emeleti ablakban villant fény.

A hosszú, csontos férfi egy hirdetőoszlop mögül lépett eléjük.

– Ön Warmwater főfelügyelő? Jelentem, hogy elfoglaltuk állásainkat. Megfigyelés alatt tartjuk a kijáratot és az ablakokat. Egy lélek sem hagyhatja el a bankot. Mi a kívánsága, uram?

– Egyelőre maradjanak ott, ahol vannak. Bemegyünk, és felderítjük a terepet. Azt mondja, a fickó nem gyanít semmit?

– Egyik emberem távcsővel szemmel tartja. Épp most jelentette, hogy nyugodtan ül, és vár. Megenged egy megjegyzést, uram?

– Csak tessék, izé.

– Bay őrmester.

– Tessék, őrmester.

– Nos, uram, az a véleményem, hogy a fickó viselkedése természetellenes.

– Ezt hogy érti? Az lenne a természetes, ha lövöldözne, vagy túszokat szedne?

– Nem, uram, de ennyi várakozás után nyugtalankodnia kellene. Felállni, járkálni, időről időre az órájára bámulni, kérdezősködni. Ez azonban csak ül a helyén, maga elé néz, és nem mozdul. Cirka egy órája.

– A jóistenit neki, nem tudtak korábban szólni? Bernie, Jackson, maguk velem jönnek.

– És én? – sértődött meg Cooley. Warmwater legyintett.

– Jöjjön maga is. Van fegyvere?

– Honnan lenne?

– Annál jobb. Legalább nem támad kedve westernt játszani. -Gondterhelten az ajtó felé induló Jackson után nézett. – Sokkal nyugodtabb lennék, ha ennek se lenne.

Ebben a pillanatban elsötétült előttük a bejárat. Warmwater félreugrott, nehogy összeütközzön a tornádó korbácsolta folyamként beáramló apácacsapattal, amely mint a varjak a vetést, lepte el a bankot.

A főfelügyelőnek torkán akadt a káromkodás.

– A jó... mi a fészkes fenét akarnak ezek itt, és éppen most?

– Ez egy egyházi bank, uram – mondta Bay őrmester. – Itt őrzik a pénzüket.

– Jézus Úristen! – fohászkodott Warmwater. – Ha valami balhé támad, ezek futni sem tudnak a szoknyájuktól.

Bay felhúzta a szemöldökét.

– Balhéra számít, uram?

Warmwater kísértést érzett, hogy beszámoljon az őrmesternek az őfelsége képébe lőtt méregről, a széttrancsírozott fűtőtestről és az elpárolgott Costáról, de időhiány miatt kénytelen volt lemondani róla.

– Minden előfordulhat – mondta bölcsen. – Mindenesetre

legyenek készen.

– Akkor én vissza is fordulok – mondta az őrmester. – Sok szerencsét, főfelügyelő!

Warmwater és kis csapata belépett a City Bank ajtaján.

A szőke, kék szemű, kifejezéstelen tekintetű férfi egy alacsony asztalka mellett ült, kitöltetlen blankettákkal és csivitelő apácákkal körülvéve. Warmwater idegesen szívta a fogát.

– A pasas tényleg feltűnően nyugodt. Nem lehetne ezt a rengeteg apácát elriasztani valahogy?

– Dehogynem – vigyorgott az amerikai. – Felállok ide, az asztal tetejére, és megmutatom nekik. Fogadok, hogy harminc másodperc múlva egy sem lesz idebenn!

– Magának meg nem lesz micsodája – mondta Warmwater. – Azt akarja, hogy elpárologjon?

– És ha tényleg az igazi Hansent fogtuk meg?

– Adná az isten, Bernie!

Warmwater intett a többieknek, hogy maradjanak hátra, és áttörtetve az apácák között, odasétált a pasashoz. Szeme sarkából látta, hogy a pénztárablakok mögül riadt pillantások kísérik az útját.

A felügyelő leült Hansen mellé, és a kezébe vett egy kitöltetlen nyomtatványt. Nézte-forgatta, mintha tanulmányozná, közben azonban Hansenre irányította zsebében szorongatott revolvere csövét.

– Helló!

A másik fölemelte a fejét, és ránézett természetellenesen kék szemével. Leheletnyit megmozdult ugyan az ajka, de nem mondott semmit.

– Ön Mr. Hansen? – kérdezte mosolyogva Warmwater.

– Az vagyok.

– Láthatnám a papírjait?

– Maga kicsoda?

– Ellenőr vagyok – hazudta szemrebbenés nélkül Warmwater. – Szeretném látni a papírjait.

– Egyszer már megnézték.

– Még egyszer szükségünk lenne rá, Mr. Hansen.

A kék szemű bólintott, és mintha az igazolványait keresné, belső zsebébe süllyesztette jobb kezét. Warmwaternek óriási szerencséje volt, hogy nem kötötte le teljes figyelmét a mozdulat. Így is az utolsó pillanatban vette csak észre, hogy az isten tudja, mikor felemelt bal kéz mutatóujjából vékony folyadéksugár fröccsen felé.

A főfelügyelő soha nem volt kivételesen gyors vagy szemfüles, ezúttal azonban Fortuna mellészegődött. Ahogy érzékelte a sugarat, hátravetette magát, s bár borzasztóan utált kellemetlen kapcsolatba kerülni a kemény anyafölddel, vagy pláne márványpadlóval, nem tehetett másként. Úgy vágta magát hanyatt székestül, hogy csak úgy csattant.

A folyadéksugár elsuhant felette; lefröccsent a márványra. Warmwater döbbenten látta, hogy szürke párapamacs emelkedik a magasba, s három óriási márványlap úgy eltűnik a semmiben, mintha soha nem is lett volna a helyén.

Warmwater ordított, ahogy a torkán kifért; az apácák visítottak, imádkoztak, fekete tintapacákként elterülve a márványon. Bernie és Jackson előretartott revolverrel száguldott a szőke pasas felé, jobbra-balra taszigálva az apácákat.

A lehúzott pénztárablakok csattogása beleolvadt az apácák sikoltozásába.

Revolver dörrent, aztán még egy.

Warmwater feltápászkodott, és igyekezett túlüvölteni a lármát.

– Élve kell, Jackson. Ne lőjék le!

Egyszerre elcsendesült minden, mintha bomba vágott volna közéjük. Warmwater körbeforgott, Hansent kereste tekintetével, de nem találta. Rátaposott egy apácára, s nekiütközött a mennyezetet bámuló Bernie-nek.

– Hol van?

– Oda nézzen, uram! Warmwater felemelte a fejét.

Hansen feléjük fordította vicsorgó arcát, és mint a légy, a mennyezet felé mászott a függőleges falon. Könnyedén, mintha lépcsőkön járna.

– Hova a francba megy ez?! – ordította a főfelügyelő fülébe Jackson. -Esküszöm, ez nem normális! Mint a Drakula!

Warmwater ekkor már mindent értett. Hansen rájött, hogy csapdába sétált. Megértette, hogy hiába próbálkozna elmenekülni akár a bejárati ajtón, akár egy ablakon át, az odakinn várakozók karjába futna. Kiszúrta hát magának a légkondicionáló aknáját. Ki az ördög gondolta volna, hogy képes lesz csak úgy felsétálni a falon?

Hansen kinyújtotta a mutatóujját, és a légkondicionáló rácsára irányította.

Apró, kékes párafelhő – és a rács eltűnt a semmiben.

Az apácák izgatottan mutogattak a testét a kondicionáló alagútjába begyömöszölni készülő Hansen felé. Warmwater biztos volt benne: meg vannak győződve arról, hogy csoda történt.

Ami azt illeti, maga is hasonlóra gondolt.

Hansen bedugta a fejét az alagútba. Előrenyújtotta a karját, és kitapogatta, hogy tovább tud-e mászni benne. Vizsgálódásának eredménye kielégítethette, mert sebesen megindult előre. Berántotta az egyik lábát, és a másikat is húzta volna, hogy végérvényesen eltűnjön a szemük elől, amikor felugatott Jackson pisztolya.

Warmwater lemondóan legyinteni akart, de félbeszakadt a mozdulata.

Hansen lába megvonaglott, mintha kettétört volna. Ingerült és erőteljes remegések futottak végig rajta. Mintha valami rettenetes erő arra kényszerítette volna, hogy húzódjon be a légkondicionáló alagútjába, a szerencsétlen, kívül rekedt láb azonban nem volt képes engedelmeskedni a parancsnak.

Warmwater célzott és tüzelt. Vakolatpor borította be a termet, vészcsengők vijjogtak, az apácák ismét felszabadult sikongatásba kezdtek, s Warmwater újra tüzelt.

Hansen abbahagyta a kétségbeesett küzdelmet, kidugta a fejét és a kezét, nem törődve a körülötte csapkodó golyókkal. Megragadta a bokáját, s megpróbálta berángatni sérült lábát az alagútba.

Jackson bal karjára fektette rövid csövű 38-asát, gondosan célzott és lőtt.

A golyó oldalról vágódott be Hansen fejébe. A szőke férfi felnézett a mennyezetre, és mintha mosolygott volna.

– Ne! – ordított Warmwater Jacksonra. – Ne a fejét! Élve kell elkapni! Hansen mosolygott, miközben a másik lába is kicsúszott az alagútból. Mondani akart valamit, de csak összefüggéstelen hangzavar ömlött ki a száján.

– Ka. ka. ku. kuk.

Jackson fittyet hányva Warmwater ordítására, másodszor is lőtt. Warmwater nem látta, hova, de Hansen teste megrándult a becsapódó golyóktól. Kétségbeesetten kapaszkodott az alagút szélébe, miközben folyni kezdett a rettegett folyadék a mutatóujja végéből. A főfelügyelő iszonyodva látta, hogy a szőke dán teste körül egyre nagyobb faldarabok válnak semmivé megfordult, és Jacksonhoz ugrott, hogy kikapja a revolvert a kezéből. Mielőtt azonban megtehette volna, az amerikai fegyvere harmadszor is felugatott, s Hansen kilyukasztott teste lezuhant a márványpadlóra.

Warmwater zsebre vágta a fegyverét, s a dánhoz futott. Jó kétlábnyira tőle megállt, és az éledező apácákra ordított:

– Hátra! Mindenki hátra! Veszélyes méreg van nála. Hansen teste mellett légneművé vált néhány márványkocka.

A szőke dán a főfelügyelő felé fordította a fejét, és kinyitotta a száját. Csúnyán tátogott, mint a szárazra vetett hal.

– Ka. ka. ku. kuk. Jackson csípőre tette a kezét, és vidáman felrikkantott:

– Látjátok, lányok, a jó kurva anyját?! Hát nem lelőttem egy kakukkos órát?

Warmwater a tenyerébe hajtotta a fejét, és gondolkodott. A többiek halkan szuszogtak; Cooley már percek óta nem mert megmozdulni, hogy megigazítsa feneke alatt a széket.

Jackson a fegyverét piszkálta; egyáltalán nem látszott rajta, hogy lelkére vette volna a korábbi lebaltázást. Elvégre neki köszönhetik, hogy elkapták Hansent. Ha belemászik a légkondicionálóba, bottal üthetik a nyomát!

A főfelügyelő csak akkor emelte fel a fejét, amikor egy csinos rendőrnő behozta a paksamétát.

Warmwater elvette, és intett a hölgynek, hogy foglaljon helyet.

– Átvizsgáltak mindent, őrmester?

– Igen, uram.

– Mi a jelentenivalója?

A csinos, vörös hajú nő kutatva Cooleyra nézett, mintha megpróbálna visszaemlékezni rá, hol látta már.

– Hát. az iratok valódiak, uram.

– Ernest Hansen iratai?

– Igen, uram.

– Ujjlenyomatok?

– Nincsenek rajtuk, uram.

– Egyéb?

– Semmi, uram.

– Elmehet, őrmester. A rendőrlány elment.

Warmwater felcihelődött, és zsebre vágta a papírokat.

– Akinek jó a gyomra, velem jöhet.

– Hova megyünk? – kérdezte Cooley, elszakítva szemét az ajtóról, amely mögött eltűnt a csinos rendőrlány.

– A boncterembe – mondta tömören Warmwater, és fejébe vágta a kalapját.

Ronald Cooley még igen jól emlékezett arra a darabra, amelyben a digót kellett játszania, akinek a rokonát kinyírta a maffia. A rendező úgy oldotta meg a dolgot, hogy egy öltöztetők által használt próbababát tett a boncasztalra. Neki időről időre föléje kellett hajolnia és elrebegni: „Igenis, uram... Ő az, uram... Felismerem, uram..." Akkor jó és kellemesen borzongató játéknak tűnt az egész. Ami azonban most állt előtte, az maga volt a szörnyű, gyomrot kavaró világ.

Ernest Hansen az acélasztalon feküdt feltrancsírozva. Cooleyt a frász, a guta és a hányinger kerülgette, méghozzá egyszerre.

Úgy látszott, az alacsony, tömény rumszagot árasztó boncmestert is.

A vékony, sápadt képű férfi, kezében egy bonckéssel, fenyegetően közeledett Warmwater felé.

– Ez valami vicc akar lenni, főfelügyelő?

– Amennyiben? – kérdezte szelíden Warmwater.

– Amennyiben ideküldték nekem ezt az izét. Miért nem valami roncstelepre küldték? Vagy holnaptól kezdve a lerobbant rendőrségi autókat is idehozzák, hogy én boncoljam fel őket?

– Ne kapja fel a vizet, Frank – mondta Warmwater békülékenyen. -Nagy kakában vagyunk, és csak maga tud segíteni rajtunk.

A boncmester megenyhült.

– Mi a fene? Ki vele, főfelügyelő!

– Erről az izéről van szó – mutatott Warmwater az asztalra. -Szeretnénk tudni, hogy micsoda.

– Mi a fene lenne? Játék! Mint a gépmikulások december elején! Warmwater komor képpel csóválta meg a fejét.

– Csakhogy ez nem játék, Frank. Ez az izé. akár embernek is nevezhetjük, pokolian erős, és gátlástalanul öl, ha úgy szottyan kedve! Szeretném tudni, miből van.

A boncmester is elkomorodott.

– Meg fog lepődni, főfelügyelő. Nem tudom. Próbálom kitalálni, de nem tudom. Alighanem szerves anyag és műanyag keverékéből. Épp az előbb kíséreltem meg elvágni egy izmát. Nem megy. Mintha acélból lenne.

– Agya van?

– Nincs. Valami töltőanyag van a fejében, de nem agyvelő.

– Képes információk tárolására? A boncmester felrántotta a vállát.

– Honnan tudjam? Ehhez alaposabb vizsgálatra lenne szükségem.

– Tudja, hogy mi irányítja?

A boncmester egy kis szekrénykéhez lépett, és egy összevissza lapított gyufaskatulya nagyságú dobozkát ejtett a főfelügyelő tenyerébe.

– Ez.

– Ez micsoda?

– Az agya és a szíve együtt. Az egész rendszer központja. Én

úgy nevezném a fickót, hogy *biorobot.* Még soha nem láttam ilyet, és nem is tudom, hogy mire képes.

– És. mi van ebben az izében?

– Hát. egyszerűen úgy tudnám megfogalmazni, hogy egy óriási teljesítményű, apró számítógép. Bár én csak boncmester vagyok, és nem sokat értek a számítástechnikához.

– Azt sem tudja persze, hogy hol gyártanak ilyesmiket.

– Fogalmam sincs róla, főfelügyelő.

– Mi okozta az izé. halálát?

– Egy golyó.

Warmwater meghökkent.

– Azt mondja, hogy ezt az izé. biorobotot agyon lehet lőni?

– Óriási szerencsével, főfelügyelő. Mint amilyen maguknak is volt. Ha pontosan eltalálják ezt a dobozkát – ahogy maguk eltalálták –, és a golyó összeroncsolja az irányítószerkezetet, kész a pasas.

– Mitől bénult meg a lába?

– Ez volt a maguk másik szerencséje. Amikor rálőttek, és eltrafálták a combját, a golyó belefúródott a „húsába".

– Húsába?

– Hát ebbe a szerves műanyag valamibe. Aztán továbbhaladt, és beakadt két acélszilárdságú ín közé. Ezeket ugyan nem sértette meg, mert gyakorlatilag sérthetetlenek, a láb összehúzódását azonban megakadályozta. A maga embere megbénult az egyik lábára, főfelügyelő.

– Uramisten! – morogta Cooley. – Mintha álmodnék!

– Akkor *én* mit szóljak? – kérdezte laposakat pislantva a boncmester. -Egész idő alatt életveszélyben forogtam.

Warmwater felkapta a fejét.

– Mikor?

– Amikor a fickót boncoltam.

– A méregre gondol?

Most a boncmesteren volt a csodálkozás sora.

– Milyen méregről beszél?

A főfelügyelő részletesen elmesélte, hogy a biorobotok a mutatóujjukat használták valamiféle méreg vagy csodafolyadék kifecskendezésére. A boncmester összehúzott szemmel bólogatott.

– Legalább tudom, mire szolgálnak azok az üres tartályok a csuklóízülete felett. Sajnos én már nem találtam bennük semmit. A

nyomokból talán még analizálható. Egyébként nem erre gondoltam.

– Hanem?

A boncmester ismét a szekrénykébe nyúlt, és egy cigarettához hasonló, hengeres fémtartályt húzott elő belőle. Óvatosan fogta, jóval óvatosabban, mint az előbbi szerkezetet.

– Tudják mi ez? Warmwater megvonta a vállát.

– Hát így első pillantásra.

– Én sem tudtam. A segédem, aki a tűzszerészeknél szolgált, egy robbanószerkezetet vél felismerni benne. Azt mondja, látott már valahol ehhez hasonlót. És hogy ne tévesszen meg a mérete, mert egy családi házat is a levegőbe tudna nyomni.

– Önmegsemmisítő – morogta Bernie.

– Úgy valahogy. Az a véleményen, hogy a fickónak adott esetben öngyilkosságot kellett volna elkövetnie. Például, ha kilátástalanul belezuhan egy csapdába, és megítélése szerint semmi esélye a menekülésre. Talán csak rá kellett volna ütnie a teste egy pontjára, és ez a halál-Marlboro felrobbant volna. Azt is el tudom képzelni persze, hogy a detonátort valaki más kezelte. Esetleg távolról. De hát ez a szakember dolga,

főfelügyelő!

Warmwater elgondolkozva nézegette az apró bombát, bár óvakodott megérinteni. Egyetlen szót sem szólt, amikor a boncmester visszazárta a szekrénybe.

– Hol helyezkedett el ez a robbanótöltet?

– Nagyjából a dereka táján. A teste közepén.

– És a szív?

– Nem ott, ahol a szívnek lennie kellene. Közvetlenül a nyak és a váll találkozásánál.

– Tud még valamit mondani nekünk, Frank?

– Hát, ha ez magának nem elég! Egyelőre elég volt.

Warmwater a küszöbről a fogasra hajította a kalapját, s egy pillanatig úgy látszott, hogy ott is marad, kecsesen himbálózva, de az utolsó pillanatban meggondolta magát, és leesett. Az amerikai lehajolt érte, felvette, feldobta a levegőbe, s kinyújtott mutatóujját ráfogva, hangosan csettintett.

Bernie behunyta a szemét, de várakozása ellenére a főfelügyelő nem csinált balhét. Egyszerűen kivette a kalapot az FBI-ember kezéből, és felakasztotta a helyére.

Cooley a körmét piszkálva bámult a levegőbe. Reggel óta szorongó érzés bujkált a mellkasában, mintha erőteljes szellemkéz ki akarná préselni belőle a levegőt. Kifejezetten nehezen vette a lélegzetet, s legkisebb mozdulatára is kiverte a veríték.

Éppen azon töprengett, hogy elmeséljen-e egy régi történetet a főfelügyelőnek, amikor Warmwater megszólalt:

– Alighanem itt az ideje, hogy végre gondolkodni kezdjünk – mondta. -Ez valamennyiünkre vonatkozik: önre is, Mr. Cooley. Eddig az volt a bánatunk, hogy nem történik semmi, most viszont attól tartok, hogy elsodor bennünket az események áradata. Ideje, hogy egy-két dologgal tisztába jönnünk.

Az amerikai bólintott s előhúzta a pisztolyát. Bernie a bajuszát vakargatta, várakozóan nézett a főfelügyelőre.

– Itt az ideje, hogy összefoglaljuk, amit tudunk. Az előzményeket aligha kell megismételnem. Kétség sem férhet hozzá, hogy az a szőke fickó, aki ugyanazon időpontban a világ három különböző pontjáról elrabolt három embert, android volt, vagyis biorobot, mint Hansen.

– Ez megmagyaráz egy sor eddig megmagyarázhatatlan jelenséget -szólt közbe Bernie. – Frank doki szerint olyanok az inai és az izmai, mint a drótkötél. Gondoljanak a fűtőtestre...

– Hansen is a mutatóujjából lőtt, akárcsak a többiek – mondta erőt véve rosszullétén Cooley. – Ez a legfélelmetesebb, leghatásosabb fegyver. Még elveszíteni sem lehet.

– Legfeljebb elfogy a muníciója – mondta Jackson.

– Mindebből szervesen következik, hogy nem egy biorobot létezik, hanem... hát, legalábbis, több. Olyanok, mint az egypetéjű ikrek. Világos, hogy nem ugyanaz a robot rabolta el az eltűnteket, hanem.

– Nagy ötlet – mondta Jackson. – Kár, hogy nem én találtam ki.

– A kérdés az, bár tulajdonképpen nem is kérdés, hogy van-e összefüggés az atomkutatók eltűnése, szőke „kollégájuk" felbukkanása és például Cooley felügyelő elrablása között?

– Nyilván, hogy van – mondta Bernie határozottan. – Naná, hogy van!

– Micsoda?

– Konkrétan nem tudom. De vegye csak figyelembe a következőket, uram. Hansen és Elisabeth Abrams elindulnak, hogy egy titokzatos intézet munkatársai legyenek; Kanadában, Ausztráliában vagy valahol másutt. Aztán egyszerre csak megjelenik családjuknál egy kollégájuk, korábbi képmagnó-felvételeikért. Amikor magára hagyják, ellop néhány

levelezőlapot, amit Hansen és Elisabeth Abrams küldött új munkahelyéről.

Tudja, miért, uram?

– Mondja.

– Talán hamis volt rajta a bélyeg vagy a postai pecsét vagy valami más. Ha nyomozás indul, ne lehessen felhasználni.

– Hm.

– A szőke kolléga áldásos tevékenysége nyomán még az a cédula is megsemmisült, amivel igazolta magát. Aztán a kolléga eltűnik a zsákmánnyal. Majd hirdetésünkre felbukkan Hansen, akiről kiderül, hogy nem is Hansen, hanem egy biorobot Hansen papírjaival. Véleményem tehát a következő: ugyanaz a szervezet rabolta el Mr. Cooleyt, Miss Maxwellt és azt a spanyol fickót, továbbá Ashe őrmestert és valami amerikai bűnözőt, amely ismeretlen helyre csalta, vagy ha nevén nevezzük a gyereket, elraboltatta Elisabeth Abramst, a vőlegényét, Hansent, és még ki tudja, kit nem. Az összefüggés nyilvánvaló.

– Miért? – kérdezte Cooley. – Miért? Mi közös lehet néhány atomkutató, a testvérem, egy detektívfelügyelő, Ashe őrmester.

– Álljon csak meg, Mr. Cooley – mondta töprengve Warmwater. -Nekik *önre* lett volna szükségük. Nekik színész kellett. Ashe őrmestert nyugodtan leírhatja, mert ő csak véletlenül tartózkodott a környéken. Őrá nem vadásztak.

– Jó, akkor maradnak az atomfizikusok, egy színész, egy pszichológus, egy bűnöző.

– Azt is kihagyhatja – mondta Bernie. – Az is csak véletlen, hogy éppen ott volt.

– Kezdjük elölről! – sóhajtott megadóan Cooley. – Atomfizikusok, színész, pszichológus, hamiskártyás. Kész. Mi az összefüggés?

Az amerikai kezében megállt a pisztoly csövét simogató zsebkendő.

– A szomorú nagynénikéjét! – rikkantotta. – Hát nem látják?

– Mit kéne látnunk? – kérdezte nyugodtan Warmwater. – Mi az isten csodáját?

Az amerikai eltette a zsebkendőt, és hadonászni kezdett a stukkerjával.

– Az atomfizikusokat lökjék félre. Az más tészta. Vagyis ezeket a műanyagból összetákolt erőművészeket. Emberek csinálják őket, vagy mi a fene, nem? Megcsinálják őket, beletömik a szívüket, feltöltik a fejüket moslékkal, telepumpálják a kezüket savval, aztán? He? Ettől még nem emberek a fickók! Meg kell tanulniuk emberként viselkedni. S ki tudja erre a legjobban megtanítani őket, ha nem egy pszichológus és egy színész?

Valamennyien eltátották a szájuk, még Warmwater is.

– Nem hiszik, he? Pedig nagyon is elképzelhető. Egy színész ért a mozgáshoz, beszédhez, de ezt maga nálam jobban tudja, Hamletkém. A csaj pedig feltölti a fejüket mindennel, ami egy emberben magától megvan. Na?

– És a kártyás? – kérdezte sötét képpel Bernie. Az amerikai felvonta a vállát.

– Hát, több eset lehetséges. Vagy ő is tévedés áldozata, vagy zsugázni tanítja őket. Végül is, aki nem tud pókerezni, nem kultúrember, igaz?

Warmwater nagyot nyelt, de nem tehetett mást, igazat kellett adnia Jacksonnak. Legalábbis néhány kérdésben. Előhúzta zsebéből a pipáját, és csak úgy üresen megszortyogtatta.

– Lehet benne valami, amit mond, Mr. Jackson. Én látok bizonyos összefüggést az atomfizikusok és a biorobotok között.

Bernie kíváncsian előrehajolt.

– Micsodát, főfelügyelő úr?

– Tegyük fel, hogy egy atomkutató intézetben veszélyes kísérletsorozatba kezdenek. Olyannyira veszélyes a dolog, hogy emberek nem is maradhatnak a közelben. Tegyük fel, hogy elhatározzák, kifejlesztenek egy olyan robottípust, amely megfelelő módon képes pótolni az embert.

– Ugyanakkor nem kell félnie, hogy belehal a sugárfertőzésbe – bökte közbe Cooley.

– Úgy van.

– Nem értem, hogy miért kellett ezeket a kísérleti robotokat *ennyire* hasonlatossá tenni az emberhez – tűnődött Cooley.

– Hát ez valóban kérdés – mondta a főfelügyelő. – Mindenesetre előreléptünk, nem is vitás. Eszerint keresnünk kell valahol egy kísérleti telepet vagy intézetet, ahol nukleáris kutatómunka folyik, s ahol egyúttal robottechnikával is foglalkoznak.

– Hol?

– A Déli-sarktól az Északiig.

– És amelyik gazdasági nehézségekkel küzd – tette hozzá Jackson.

– Ezt meg honnan veszi? – kerekedett ki Bernie szeme. Az amerikai csattintott a pisztolyával.

– Ne feledje a csapdánkat! Ha egy jól menő cég tüntette volna el Hansent, eszébe sem jutott volna ekkora kockázatot vállalni. Legalább ötven százalék volt rá az esély, hogy a hirdetés csapda. S ők mégis hajlandók voltak kockáztatni. Ez pedig nem jelent mást, mint hogy nagyon kellett nekik a pénz.

– Gondolja?

– Nézzék, ha én egy jól menő atomcég vagyok, nem megyek bele ilyen buliba. Összeütnek egy kis bombát, piacra dobom, és máris húszmillióm van, nem öt. Higgyék el, rettenetesen szükségük volt a pénzre!

– Lehet, hogy minden, ami történik, erre vezethető vissza? – töprengett Hangosan Warmwater.

Jackson belefújt pisztolya csövébe.

– Szent meggyőződésem, uram, hogy az emberiség valamennyi problémája Ádámtól és Évától egészen a mai napig a pénzhiányra vezethető vissza!

Warmwater tenyerébe hajtotta a fejét.

– Mi történhet egy atomkutatóban?

– Felrobban például – kottyant közbe Bernie. Warmwater sápadtan emelte föl a fejét.

– Megőrült, Bernie? Ha valami történik. akkor azt nem lehet eltitkolni. Legalábbis hosszú ideig nem. Emlékszik Csernobilra és a többire?

– Azok nagy balhék voltak, uram. A jóval kisebbeket nem verték nagydobra.

Warmwater akkorát vágott az asztalra, hogy az amerikai ijedten ráfogta a revolverét.

– Kik mérik a radioaktivitást, Bernie?

– Hát. nem tudom. A környezetvédők, biztosan.

– Tudja meg, Bernie!. Aztán keressen kapcsolatot a környezetvédőkkel!

– Hol, uram?

– A Déli-sarktól az Északiig. Nyomás! Bernie gondterhelten meghúzgálta a bajuszát.

– Meglesz, uram.

A hajón

Cooley a korlát fölé hajolt, és a vizet nézte. Arra gondolt, jó lenne hallá változni, és eltűnni a tenger fenekén. Persze a többiekkel együtt. Igazából az lenne a legjobb, ha valamennyien hallá változhatnának.

Róka odakönyökölt mellé.

– Valami baj van, Róka?

A vörös képű elvigyorodott.

– Valami? Hiszen amióta a lábamat rátették erre az elátkozott hajóra, más sincs, mint baj. Hanem valamit mondani szeretnék, Hegedű.

– Ki vele!

Róka arcáról lekerült a kényszeredett vigyor, és feloszlott a semmiben.

– Nézd, Hegedű. Igazán nem vagyok az az ember, aki örül, ha a haverja gázba kerül, de jelen helyzetünkben. Nem is tudom.

Cooley eleresztette a korlátot, és szembefordult Rókával. Ahogy a képtolvaj szemébe nézett, érezte, baj van, méghozzá nem is kicsi.

– Miről van szó? – kérdezte rekedten.

Róka félrenézett, mintha a vágtató hullámoknál semmi nem érdekelné jobban a világon.

– Beszélj! – sürgette Cooley, és legszívesebben megragadta volna a nyakát, hogy addig rázza, amíg ki nem rázza belőle a mondanivalóját.

– Tudod, hogy én megérzem a csapdákat, a varázsszemeket, a riasztókat. Különleges érzékem van hozzá. Ha csak megközelítek egyet, zsibongani kezd a fejem, és feláll a szőr a hátamon. Nem tudom, miért, de így van.

– Na és? – kérdezte türelmetlenül Cooley. – Tudom, hiszen meggyőződhettem róla!

Róka megcsóválta a fejét.

– Hogy is mondjam? Már korábban is szólnom kellett volna. csak néha nem vagyok biztos a dolgomban. Vaklármát meg miért verni? Nem igaz?

– Igaz – bólintott Cooley sötéten.

– Nos, megfigyeltem. már tegnap is, és ma különösképpen. Ha közel jövök hozzád, Hegedű. zsibongás támad a fejemben, és érzem, hogy libabőrös lesz a hátam. Érted? Lenyelem, amit tudok, és nem mondom el senkinek, de. az a helyzet, hogy nagyjából biztos vagyok benne.

– Miben? – kérdezte remegő hangon Cooley, és érezte, annyira elgyengül, hogy citerázni kezd a térde.

– Hogy. beléd telepítették a robbanószerkezetet, Hegedű. Nagyon sajnálom, de ezt érzem.

Ahogy egyedül maradt, megpróbálta összeszedni magát. Hátha nem is igaz; hátha Róka csak találgat; esetleg rájött, kicsoda, és bosszút akar állni rajta. Esetleg rosszul érzi, amit érez, hiszen az intuíció is tévedhet.

Aztán megrázta a fejét, és igyekezett elhessegetni magától a félelmet. Róka tegnap is megérezte az érzékelőket. Akkor miért éppen vele kapcsolatban csalnának a megérzései. Tehát belé telepítették a bombát.

Bizonyossá vált, ami eddig csak feltevés volt. Végül is mennyiben változtat a lényegen?

Gondolkodott, aztán arra lyukadt ki, lehet, hogy nagyon is sokat. Ha a többiek megsejtik az igazságot, a legelső alkalommal megpucolnak, hiszen úgyis *ő robban fel helyettük*.

Nemo kapitány kezében van a sorsa. Ha megnyomja a detonátor gombját, mindennek vége. Ha megnyomja.

Mi lenne, ha megpróbálná elkapni a fickót? Elvenné tőle a detonátort… Vagy belökné a tengerbe, mint a szőke androidot?

Megrázta a fejét, és elhessegette magától a gondolatot. Látta azokat a kezeket a fedélzeten. Bármi történne is a kapitánnyal, még ha le is vágná a fejét, ép kezének elég ideje marad lenyomni a gombot.

Ömlött a veríték a homlokáról, amíg gondolkodott.

Hogy is mondta a kapitány. Mikrosebészeti eljárással, aminek nem marad nyoma… Hm. Nem marad *látható* nyoma. De érzékelhető nyoma? És mi van akkor, ha.

Tovább gondolkodott, hiszen nem volt miért sietnie. A hajó haladt a maga ismeretlen útján, a legénység közül pedig senki sem mutatkozott.

Azt kívánta, bárcsak feljönne a fedélzetre Espinoza, bárcsak.

A feljáró felé fordult, és meg sem lepődött, amikor a nyílásban feltűnt a spanyol feje.

Barátságosan intett neki, mire Espinoza odaballagott hozzá. Közben a fedélzetnek arra a helyére nézett, ahol nem is olyan régen a szőke fickó letépett karjai ugráltak, mint megvadult polipok.

– Gondolja, hogy nem veszik észre?

Cooleyt egyelőre nem érdekelte, észreveszik-e a szőke hiányát, vagy sem. Egyelőre saját maga érdekelte.

Óvatosan közelítette meg a dolgot, nehogy a spanyol megriadjon.

– Mr. Espinoza, ön valóban hamiskártyás?

Túl hivatalos és udvarias volt a kérdése, de Espinoza szerencsére nem érzékelte. Elégedetten elvigyorodott, és a korlátra ütött.

– Meghiszem azt! Ha lenne kártyánk, megtaníthatnám egy-két trükkre. Mit gondol, adnának, ha kérnék tőlük?

– Megismeri a lapokat hátulról?

– Az a legprimitívebb dolog – legyintett Espinoza. – Vannak pancserok vagy egészen kezdők, akik körmükkel karcolják meg a zsugát. Tudja, egészen apró karcolást ejtenek rajta, amit a magafajta ujja képtelen érzékelni. Én azonban azonnal rájövök, és a saját maga ásta verembe csalom a disznót.

Gyakorlat kérdése az egész. Arra persze születni kell, hogy olyan finom legyen az ujja hegye, akár egy műszer. Az enyém szerencsére olyan.

– Valóban?

– Sajnálom, hogy nem próbálhatjuk ki.

– Kipróbálhatjuk – mondta Cooley. Espinoza meghökkent.

– Senor, maga csórt valahonnan egy pakli zsugát?

Cooley sóhajtott, és végérvényesen úgy döntött, hogy kipakol. Úgysincs különösebb veszítenivalója. Egyelőre nem hagyhatják cserben sem őt, sem a hajót.

– Nem zsugáról van szó – mondta. – Bombáról. Espinoza kapkodva szedte a levegőt a meglepetéstől.

– Ez valami vicc?

– Róka szerint bennem van a bomba. Amiről Nemo kapitány beszélt.

– Mi a fene?!

A spanyol önkéntelenül tett néhány lépést hátrafele.

– Ne ijedjen meg, csak akkor robbanok, ha Nemo kapitány megnyomja a detonátor gombját.

– Miért. olyan biztos. benne?

Cooley szenvtelen hangon elismételte, mit mondott neki Róka. Márpedig Róka menő a szakmában, kétség sem férhet hozzá.

– És. most mi. lesz? – dadogta Espinoza, le nem véve a szemét Cooleyról. – Csak. nem akar. valamit.?

– Egyelőre semmit. Egyelőre csak szeretnék meggyőződni róla, már amennyire meggyőződhet róla az ember, hogy tényleg. Ugye, érti?

A spanyol nagyot nyelt, s ezzel mintha hirtelen támadt félelmét is lenyelte volna. Gyengéden megfogta Cooley karját.

– Ha tudnék, segítenék. Csakhogy. Cooley felemelte a mutatóujját.

– Éppen erre szeretném kérni.

– De hát én nem érzem a bombát!

– Nemo kapitány azt mondta, hogy valami újfajta eljárással dolgozik, és hogy gyakorlatilag nem marad nyoma. *Szemmel látható* nyoma nem. De kézzel érzékelhető nyoma talán igen!

Espinoza hirtelen megértette, mit kíván tőle Cooley.

– Azt akarja, hogy.?

– Persze. Menjünk a kabinomba.

Cooley látta, hogy a spanyol arcán árnyék fut át, de aztán megrántotta a vállát, és elindult a lejáró felé.

– Gyerünk! Ha csak akkora heg is maradt a bőrén, mint a légyszar századrésze, nyugodt lehet, hogy megtalálom. De hogyan tovább?

Erre Cooley sem tudott válaszolni.

Ashe őrmester az ajtó előtt dekkolt, mintha éppen azon töprengene, hogy felmenjen-e a fedélzetre, vagy a hűvös folyosón sétálgasson tovább. Judy Maxwell visszahúzódott a kabinjába, akárcsak Róka. Cooley kibújt a ruhájából, és hasra feküdt az ágyán.

– Van egy olyan érzésem, hogy a hátamba dugták.

– Honnan veszi? – kérdezte Espinoza. – Magának is megérzései támadtak, mint Rókának?

– Ha nekem kellene valakibe beoperálnom egy ilyen mütyürt, én is a hátába raknám. Tudja, miért?

– Nem én – mondta Espinoza. – Talán mert. úgy nagyobb kárt csinál. Már. úgy értem, ha felrobban.

Cooley lerúgta a cipőjét, és megrázta a fejét.

– Nem azért. Arról van szó, hogy csak ott van teljes

biztonságban a töltet, ahova nem ér el a páciens keze. Nem tudja kitapogatni. Persze ha elég mélyre süllyesztették.

Espinoza összeborzongott.

– Hol kezdjem?

– Gondolom a fejem tetején. Az sem lehetetlen, hogy az agyamban van.

Bár.

– Jézus Mária és Szűzanyám! – fohászkodott a spanyol. – Jó lenne, ha befogná a száját. És csak arra válaszoljon, amit kérdezek, oké?

– Kezdje, mert beesteledik!

Espinoza résnyire szűkítette a szemét, miközben végigfutott Cooley fején. Gyorsan végigszaladt rajta, beletúrt a hajába, s a nyaka tövénél megállapodott. Hümmögött valamit, aztán elölről kezdte a kutatást. Most már lassan járt a keze; ujjai, mint áldozatukat kereső kígyók, befurakodtak a hajcsomók alá, s milliméterről millimétere birtokukba vették a terepet.

– Egyszer valaki jól fejbe vágta magát – csóválta meg a fejét Espinoza.

– A testvérem. Egy szeneslapáttal. Nem tudtunk megegyezni, melyikünk fűtse be a kazánt.

– Aha. Ez meg itt egy. bokszer nyoma! Mi a fészkes fenét csináltak magával?

– Összejöttem valakivel – mondta lakonikusan Cooley.

– Olyan a feje, mint egy térkép. Nem könnyű eligazodni rajta. Itt meg a Grand Canyon. Vasbot?

– Oké, menjen tovább!

Espinoza fürge ujjai végigfutottak Cooley testén. Nem hagyta ki a talpát sem. Cooley vicsorgott, és a könnyeit nyelte, ahogy a hamiskártyás a lábujjai között kotorászott.

Espinoza megállt, fújtatott, letörölte a verejtéket a

homlokáról, aztán még egyszer megismételte az egészet.

A jobb váll és a nyak találkozásánál megtorpant, behunyta a szemét, és végighúzta mutató– és gyűrűsujját Cooley bőrén.

– Alighanem megtaláltam. Cooley megrezzent.

– Hol?

– Nem szívesen nyomogatom, senor. Volt valaha sérülése a jobb válla környékén?

– Tudtommal nem.

– Pedig van itt egy apró sebhely. Feleakkora, mint egy inggomb. És. valóban láthatatlan. Szemmel nem lehet észrevenni. Talán még műszer sem tudná kimutatni – tette hozzá büszkén.

Cooley megfordult, és felült az ágyon.

– Egészen biztos benne?

– Mérget vehet rá.

– Milyen mélyen lehet?

Espinoza sajnálkozva rázta meg a fejét.

– Azt tapogatással aligha tudnám megállapítani. Mit akar csinálni? Cooley lehuppant az ágyról, és felkapta magára a ruháját.

– Egyelőre semmit. Megkérhetném, hogy Miss Maxwellnek ne szóljon róla?

– Én tudom tartani a számat, senor. Csak az a kérdés, hogy mi lesz a haszna a nagy titkolózásból?

Ezt egyelőre Cooley sem tudta.

Röviddel ebéd után a harangszó leparancsolta őket a fedélzetről. Meghökkenve néztek egymásra, hiszen még nem fordult elő, hogy napközben rendelték volna le őket a kabinjaikba.

Ahogy lefelé bandukoltak a lépcsőn, Cooley megállította

őket.

– A szőke pasast egyikünk se látta! Hadd higgyék csak, hogy bedilizett, és magától belesétált a tengerbe.

Végigsiettek a folyosón, s éppen be akartak vonulni kabinjaikba, amikor valaki kilépett az árnyékból, és eléjük toppant. A szőke fickó volt.

Judy Maxwell felkiáltott, és szája elé kapta a kezét. Espinoza köhécselt, Róka hátrébb húzódott, Ashe védekezően kinyújtotta a karját. Egyedül Cooley őrizte meg a hidegvérét. Úgy fordult a szőkéhez, mintha semmi nem történt volna a fedélzeten.

– Remélem, meg van elégedve az engedelmességünkkel? A szőke biccentett.

– A kapitány bizonyára értékelni fogja. Kérem, jöjjenek velem a nagyterembe.

Megfordult, és megindult előttük a folyosón.

Cooley is megfordult, és Rókára nézett. A hamiskártyás alig észrevehetően megrázta a fejét.

– Jézusom! – motyogta Judy. – Hogy lehet az, hogy... Ashe megszorította a kezét, erre elhallgatott.

Az étkező– és klubteremben Nemo kapitány fogadta őket. Friss és tiszta volt, mint mindig. Mintha skatulyából húzták volna ki. Vagy koporsóból.

Fogvatartójuk némán helyet mutatott nekik. Ő maga kisebbfajta asztal mögött állt, mint egy ünnepi gyűlés egyszemélyes elnöksége. Csak a kancsó víz és a cserép virág hiányzott az asztalkáról.

Nemo elmosolyodott – Cooley meg volt győződve róla, hogy programozott mosollyal –, és az asztalkára támaszkodott.

Lágy és barátságos volt a hangja, ahogy megszólalt:

– Üdvözlöm önöket. Engedjék meg, hogy elégedettségemet

fejezzem ki, amiért ennyire okosan viselkednek. Nem is tudják, mennyi kellemetlenséget takaríthatunk meg azzal, ha ilyen szépen együttműködünk. Bár. valójában csak most lépünk együttműködésünk igazán gyümölcsöző szakaszába. Szeretném tudatni önökkel, hogy rövidesen megkezdjük a közös munkát.

– Mikor? – kérdezte Cooley.

– Hamarosan. Lehetséges, hogy. órákon belül.

Némi bizonytalanság bujkált a hangjában, ami gondolkodásra késztette a felügyelőt. Éppen azon töprengett, hogy tovább üsse-e a vasat, további kérdésekkel bombázza-e a kapitányt, amikor Judy felállt, és ingerült hangon rátámadt:

– Lehet, hogy önnek tetszik az együttműködés, de nekem nem. Egyáltalán nem! És nem is fogok semmit csinálni, amíg.

Judy messze volt, Cooley nem érhette el, hogy figyelmeztesse. Meghökkenve hajolt előre, hogy elkapja a lány pillantását. Mi az ördög ütött belé? Hiszen megbeszélték, hogy egyelőre a tökéletes lojalitás látszatát keltik.

Nemo kapitány félrehajtotta a fejét.

– Amíg? Történt valami, Miss Maxwell?

– Történt – mondta a lány keményen. – Miss Howard eltűnt. Amíg nem kerül elő, nem vagyok hajlandó együttműködni önökkel. Még abban az esetben sem, ha tudom, hogy. amit önök akarnak, végeredményben az emberiség javát szolgálja.

Bravó – gondolta Cooley, és elégedetten hátradőlt. – Judy tudja, mit beszél.

Nemo kapitány mintha megkönnyebbült volna.

Vigye el az ördög – dühöngött Cooley –, úgy gondolok rá, mint emberre. Tud egy gép megkönnyebbülni?

– Sajnos, Miss Maxwell. Miss Howarddal valóban van egy kis problémának. Nem tudtuk, honnan is tudhattuk volna, hogy nem szabad tengerre szállnia. A legkisebb hullámzás is

allergiához hasonló tüneteket vált ki belőle. Több ízben kapott már infúziót, és.

– Maguk megölik! Nemo kapitány elsápadt.

– Dehogy öljük! Mi nem vagyunk gyilkosok, Miss Maxwell. Azok a gyilkosok, akik ezzel a szeméttel és még sok ezer hasonló szeméttárolóval az emberiség jövőjét fenyegetik. Mis Howard nincs életveszélyben. Sajnos nem tud részt venni a programunkban, mert állandó orvosi felügyeletre szorul, és nem hagyhatja el az ágyát. de.

– Hazudik!

– No de kedves Miss Maxwell!

– Látni akarom! Biztos vagyok benne, hogy megölték, és a tengerbe dobták!

Cooley feszülten figyelt. Előbb Judyt, aztán már csak Nemo kapitányt. Fogalma sem volt róla, mennyire tudatos, amit Judy csinál, de remekül csinálja, meg kell hagyni.

Nemo kapitány hápogott, motyogott, toporgott; tanácstalanul széttárta a karját, majd egyszerre csak megadta a helyes választ. Cooleyt egy készületlen színészre emlékeztette, aki nem tudja a szerepét, s kizárólag a súgóra támaszkodik.

– Kedves Miss Maxwell, elismerem, hogy némiképpen jogos a felháborodása. Miss Howard őszintén szólva bennünket is meglepett. Ha tudtuk volna, hogy ennyire nem bírja a hajózást, biztos lehet benne, nem hozzuk magunkkal. Az a valaki, aki kiválasztotta, súlyos hibát követett el.

– Szabadon kell engedniük!

– Ön is tudja, hogy ez lehetetlen. Csak akkor tehetjük meg, ha az akció véget ért. Addig, fájdalom, bármennyi kellemetlenséget okozunk is vele, itt kell tartanunk a hajón. Gondoljon azok szenvedésére, akik ott élnek az elátkozott hulladéktároló környékén! Gondoljon a jövendő nemzedékek szenvedésére.

– Látni akarom! Különben nem működök együtt senkivel! Esküszöm! Felmegyek a fedélzetre, és a vízbe vetem magam. Ha akarják, fel is robbanthatnak!

Egészen jól fejlett hisztéria bujkált a hangjában. Cooley összerezzent. Ismét elöntötte a rémület, hogy Judy talán nem is játszik, hanem valóban az idegösszeomlás szélén áll.

Nemo kapitány félrehajtotta a fejét, motyogott, toporgott, tétovázott. Aztán egyszerre csak kisimult az arca, okos fény költözött a tekintetétbe.

– Ha csak ez a problémája, Miss Maxwell, természetesen láthatja Miss Howardot.

– Hol van?

– A betegszobában. Óhajtja, hogy odavezessem?

– Természetesen.

– Rendben van. Addig az urak lesznek szívesek... Judy Cooleyra mutatott.

– Ő is velem jön.

– No de.

Judy csak állt, Cooleyra szegezve az ujját, annyi határozottsággal az arcán, hogy Nemo kapitány ismét megzavarodott. Motyogott, félrehajtotta a fejét, hogy néhány másodperc múlva megismétlődjék arcának metamorfózisa.

– Természetesen Mr. Cooley is jöhet – mondta könnyedén, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne. – Más is kíváncsi Miss Howardra?

Róka nemet intett, Espinoza malmozott az ujjával, egyedül Ashe mutatott némi érdeklődést, de Cooley ránézett, mire az őrmester unott képpel félrefordította a fejét.

Nemo kapitány ellépett az asztaltól.

– Jöjjenek velem, kérem.

A szőke fickó mozdulatlanul, karját a mellén összefonva, az

ajtónál maradt.

Nemo kapitány vezette a menetet. Csoszogva, kicsit himbálózva lépegetett, mint az igazi tengeri medvék.

Amikor elérték a második szintre vezető lépcsőt, megtorpant.

– Természetesen csak kivételes eset, hogy lejöhetnek ide. Engedély nélkül eszükbe ne jusson meglátogatni Miss Howardot!

Cooley szántszándékkal nem nézett az ajtófélfa felé, ahol a varázsszemek rejtőztek. Szándékosan lassan húzta át a lábát a nyaláson, de nem hallotta, hogy bárhol is megszálalt volna egy riasztó.

Nemo kapitány megálljt intett egy kajüt előtt, amelynek ajtaján cipősdoboz nagyságú vöröskeresztes tábla lógott.

– Tessék. Megérkeztünk.

Judynak és Cooleynak összeakadt a tekintete. Hiszen tegnap este ezt a szobát is átkutatták, és nem találtak benne senkit. A tábla sem lógott az ajtón.

– Mikor hozták ide Miss Howardot? – kérdezte Judy.

– Amikor igazán beteg lett – mondta kitérően Nemo kapitány. Az ajtóhoz értette a kezét és halkan kopogtatott.

– Tessék – mondta belülről egy hűvös női hang.

Nemo kapitány megfogta a kilincset, és kinyitotta az ajtót.

Miss Howard az ágyban feküdt, abban a szobában, amelyben az elmúlt éjszaka még nem volt ágy. Lábánál lázlap, mellette egy asztalkán infúziós állvány, gyógyszerek, ágytál.

S egy ápolónő, aki éppen könyvet olvasott. A fehér fityulás nővér kedvetlenül emelte fel a fejét, mintha könyve legizgalmasabb részénél szakították volna félbe.

– Hogy van a beteg, Lucy?

– Megfelelően, kapitány úr – mondta tartózkodó

udvariassággal, és kincstári mosolyt erőltetett az arcára.

Judy lecsüccsent Miss Howard ágya szélére.

– Hogy vagy, Cathy?

A lány sápadt volt és gyűrött. Vékony fehér bőrén áttűntek a kék erek.

– Köszönöm, Judy. A körülményekhez képest... És ti? Cooley az ágy fölé hajolt.

– Remekül, Cathy, remekül. Csak azért jöttünk, hogy megnézzük magát. – Aztán két váratlan ugrással az ápolónő mellett termett. – Téged hogy hívnak, gyönyörűm?

Megborzongott, amikor a jegesen kék szempár belefúródott az övébe. Cooley mély lélegzetet vett, kinyújtotta a kezét, és belecsípett az ápolónő fenekébe.

Bármennyire figyelt is, nem tudta követni az égszínkék szempár tulajdonosának mozdulatát. Mire felocsúdott, vasabroncsban érezte a csuklóját, s iszonyú erő szorította a föld felé. A lány föléje magasodott; egészen az agyáig hatolt a jeges, rosszindulatú szempár villogása.

Feljajdult, és a földre esett. Érezte, hogy egy szempillantás alatt eltörik mindkét csuklója. A feltörő kiáltásokat már csak a fájdalom ködén át hallotta.

– Lucy!

Ketten kiáltottak, rémülten és fenyegetően. Nemo kapitány és Miss Howard.

Nemo kapitány a lányhoz ugrott, ellökte Cooleytól. A lány megtántorodott, és a falnak penderült. Alaposan beüthette a fejét, mert amikor feléjük fordult, homályos volt a tekintete. Melle hullámzott, s csak szaggatott szótöredékek hagyták el az ajkát.

– Ka. ka. ku. kukk.

Nemo kapitány megragadta Cooley karját.

– Gyerünk!

– Csak nem hagyhatjuk egyedül ezzel. – kapaszkodott Judy az ágyba. – Én nem.

Nemo kapitány elkapta, és egyetlen mozdulattal eltépte az ágytól. -Nem lesz semmi baja – sziszegte. – Lucy rosszul lett. azonnal jön egy. másik.

Cathy váratlanul megszólalt bátor, erős hangon.

– Ne féljetek, Judy... *én* csak megleszek valahogy. Inkább vigyázzatok *magatokra! Magatokra* vigyázzatok!

Még akkor is kiáltozott, amikor Nemo kapitány becsapta mögöttük az ajtót.

Nemo kapitány a harmadik szintre vezette őket. Róka Cooleyra pillantott, miközben elhaladtak az érzékelők előtt. Cooley felhúzta a szemöldökét. Espinoza az ajkába harapott.

A szőke, hideg tekintetű férfi közvetlenül Judy mögött lépdelt. Cooley kérdő tekintetére Róka alig észrevehetően megrázta a fejét.

A kapitány a harmadik szint után tovább vezette őket lefelé. Cooley úgy gondolta, hogy éppen az alatt a terem alatt lehetnek, amelyből az elmúlt éjszaka a fájdalomtól elgyötört hangok folyama áradt feléjük, amikor Nemo kapitány megállt, és az előttük tornyosuló óriási vasajtóra mutatott.

– Itt lesz a munkahelyük. Az ajtó kitárult előttük.

Mintha egy hollywoodi álomgyár szinkronstúdiójába vonultak volna be. Az egyik falat majdnem teljes egészében óriási vetítővászon foglalta el. A

sarkokban magnetofonok, hangkeverő berendezések, elektronikus készülékek álltak. A vetítővászonnal szemben körülbelül két méter széles és ugyanilyen hosszú emelvényt helyzetek el. A vászon és az emelvény közötti szabad térségben tíz-tizenöt szék hevert festői összevisszaságban.

Nemo kapitány leült, és intett nekik is, hogy foglaljanak

helyet. A szőke fickó összefonta mellén a karját, és közvetlenül az ajtó mellett a falnak dőlt.

Mielőtt a kapitány megszólalt volna, Cooley szemrevételezte a terepet. A teremnek nem volt ablaka, amiből arra következtetett, hogy alighanem a tenger szintje alatt lehetnek. A mennyezetről rácsokkal fedett neoncsövek szórták a fényt. A vászonnal szembeni falban apró, egymás mellett húzódó nyílásokat látott.

– Amint látják, Miss Maxwell és uraim, a falon egy vetítővászon található. Mielőtt bármiféle felvilágosítást adnék önöknek, tekintsenek meg, kérem, egy filmet. Nem fog sokáig tartani, és azt hiszem, tanulsággal szolgál valamennyiük számára.

A láthatatlan gépész, mintha csak olvasott volna Nemo gondolataiban, eloltotta a világítást. Fekete éjszaka hullott rájuk. Néhány másodperc múlva azonban kivilágosodott a vászon. Cooley hátrafordította a fejét. Az egyik kis ablakból kiindulva erős fénysugár küzdötte át magát a sötétségen, s a vászonra varázsolta az első filmkockákat.

A felvételt repülőgépről vagy helikopterről készítették: néhány száz méter magasságból pásztázta a környéket. Amerre csak fordult, gazdagon pompázó őserdő hullámzott alatta. Pálmafák kecses törzsét hajlítgatta a szél, s egy bokros, magas fűvel benőtt, szavannaszerű síkságon elefánt csorda ballagott a közeli folyó felé.

– Amit látnak, Maharaswar környéke – mondta a kapitány. – Levegőből vettük fel. Az erdő és az elefántok azért kerültek rá, mert csak úgy kaptuk meg az engedélyt a felszálláshoz, hogy az elefántokról szóló kisfilm készítőinek adtuk ki magunkat. Végül nem is baj, hogy így történt. Legalább látják, hogy milyen gazdag a természet Maharaswar környékén.

– Merrefelé van ez a Maharaswar? – kérdezte Cooley.

A következő képek már egy városka főutcáját mutatták. Gyerekek bámészkodtak a kamera előtt: rongyosak voltak és

piszkosak, mégis vidáman csillogott a szemük; egyikük játékosan szamárfület mutatott a másik feje felett.

Látszott, ahogy az utcán sietők férfiak és nők óvatosan kikerülik a filmeseket. Egy sem volt köztük, aki barátságos mosoly nélkül ment volna tovább. Egy hosszú szakállú, valószínűleg szikh férfi megsimogatta a szakállát, és hófehér fogait kivillantva belenevetett a kamerába.

– Vidámak és szeretetre méltóak – mondta Nemo kapitány. – Nem tudják, hogy mi vár rájuk. Nem tudják, hogy a pokolgép ott ketyeg alattuk, és bármelyik pillanatban felrobbanhat.

Akárcsak én, hogy a fene egye meg! – gondolta leverten Cooley, miközben figyelmesen nézte a felvételeket. A kamera végigfutott az utcákon, egy-egy távolban elsuhanó gépkocsit is célba vett, nem mutatott azonban egyetlenegy feliratot sem; sem boltét, sem hirdetőoszlopét. Mintha nem is ismerték volna a betűket ebben a városkában.

Egy jól sikerült vágással a városon kívül találták magukat.

– Most figyeljenek jól! – emelte fel a hangját Nemo kapitány. – Amit látni fognak, az a bizonyos méregtároló.

A következő pillanatban hegyekkel vagy inkább magas dombokkal közrefogott, jó néhány kilométer hosszú folyóvölgyet mutatott a felvétel.

– Valamikor a harmadkorban alakulhatott ki ez a ma már száraz folyóvölgy – mondta a kapitány. Legalábbis a tudósok ezt gyanítják. Legalul, néhány száz méter mélységben vastag agyagréteg húzódik, amely közismerten jó vízelzáró tulajdonságokkal rendelkezik.

Cooley a völgy felé közelítő kamera irányítójának a helyébe képzelte magát. Hol az ördögben kellett állnia ahhoz, hogy ilyen magasról befoghassa a környéket?

A kamera most már a völgyben kóborolt. Imbolygásából ítélve nem volt rögzítve. Egyszerre csak megmerevedett, s egy döglött egéren vagy ahhoz hasonló állatkán pihent meg. A kis

szürke rágcsáló, farkát két hátulsó lába közé húzva, éles fogait kivicsorítva, döglötten hevert egy tüskés bokor tövében. Aztán még egy egeret mutatott a felvétel, aztán még egyet, végül már több százat. Mintha egértemető lett volna a folyóvölgyben.

– Ezzel kezdődött a dolog – hallották Nemo kapitány hangját. – Előbb csak az apró rágcsálók hullottak el. Aztán.

A kapitány elhallgatott, s a bokrok között feltűnt egy döglött tigris. Nagyfejű bengáli macska volt, sehogy sem illett a bokrok és szavannabokrok közé.

– Valószínűleg nem tudják, hogy a tigrisek néha arra fanyalodnak, hogy elfogyasszák az apró dögöket is, ha éppen éhesek. A táplálkozási lánc során a méreg továbbvándorol. Tigrist ugyan nem eszik az ember, de az egeret megeszik a disznók is.

– Tudtommal az indiaiak nem esznek disznót – mondta Ashe.

– Azok nem is. De a növények is felszívják a mérget. Nézze csak a következő felvételeket!

A kamera elhagyta a völgyet, és egy falu főutcáját mutatta. Itt már nem fogták közre nevető gyerekek a felvétel készítőjét; fáradtan feküdtek a pálmák árnyékában, legyek borították az arcukat, s a kiálló bordájú kis roncsoknak annyi erejük sem volt, hogy elűzzék őket. Óriási fekete szemük vádlón pillantott az optikába. Miért hagyjátok ezt, emberek?

Cooley dermedten nézte a felvételeket. Egészen addig, amíg fel nem tűnt egy teve. Nyálát csorgatva ballagott végig az utcán, púpja mellé piszkos zsák volt kötve.

A felügyelő a tevére meredt, aztán hangtalanul, megkönnyebbülten felnevetett.

Rájött, hogy a felvétel elejétől a végéig hamisítvány.

Amikor a villany felgyulladt, Nemo kapitány fürkészve

jártatta végig rajtuk a tekintetét. Aligha elégítette ki, amit látott, mert mentegetőzve tárta szét a karját.

– A méregtemetőt szigorúan őrzik. Akit megcsípnek ott, megölik. Nem könnyű belopózni egy kamerával. De nem is ez a dolog lényege. Ezeket a felvételeket azért mutattam be maguknak, hogy aláhúzzam, amit eddig elmondtam. A legnagyobb bűnt követik el Maharaswarban az emberiség ellen, amit valaha is elkövettek az őskor óta. A mi dolgunk ez, hogy véget vessünk neki. Most pedig egy vallomással tartozom önöknek.

Megvakarta a feje búbját, mintha nehezére esne a beszéd.

– Amikor először beszélgettünk az önök feladatáról, azt mondtam, hogy a barátaimat, hm... bizonyos viselkedési módokra kell megtanítaniuk. Így volt?

Judy Maxwell bizonytalanul bólintott.

– Nos, be kell vallanom, hogy akkor nem mondtam el önöknek a teljes igazságot. Azt akartam, hogy szokták meg a hajót, mielőtt megismerkednek jövendő feladatukkal.

– Madonna, mi jöhet még ezután? – fohászkodott Espinoza.

– Nem kell aggódniuk – mosolyodott el a kapitány – Semmi olyasmit nem hallgattam el önök elől, ami a lényegen változtatna. Csupán arról van szó, hogy a barátaimmal.

– Vannak ilyenek? – kérdezte merő rosszindulattal a hangjában Róka.

– Persze hogy vannak – védekezett a kapitány, és látszott rajta, meg sem kísérli megérteni a Róka szavaiban rejlő iróniát. – Az a helyzet ugyanis, hogy. a barátaimnak nem a viselkedésén van javítanivaló.

– Hanem? – kérdezte gyanakodva Cooley.

– Előbb hadd mesélek még valamit – emelte fel a fejét Nemo –, ami sajnos, vagy inkább szerencsére, nem tudok felvételekkel illusztrálni. Valahol Európában alakult egy

környezetvédő bizottság, amely. megbízta néhány tagját, utazzék Indiába, és próbáljon meg beférkőzni a méregtároló színhelyére. Próbáljon meg dokumentumokat gyűjteni, fényképezni, filmezni, bizonyítékot találni, amelyek a nemzetközi összeesküvést bizonyítanák. Akadt is harminc vállalkozó: fiatal nők és férfiak, akik több csoportra szakadva Maharaswarba utaztak. Nem akarom a részletekkel untatni önöket, de valamennyien megérkeztek a méregtároló környékére, és munkához is láttak. Aztán csapdába estek.

– Elkapták őket? – kérdezte Espinoza.

– Nem. A *méregtó* csapdájába estek. Miközben életüket kockáztatva belopóztak a szigorúan lezárt területre, és olyan munkába kezdtek, amelyre őszintén szólva mi, a nemzetközi bizottság nem adtunk engedélyt.

– Hm. Kezd érdekessé válni a dolog – morogta Cooley.

– Arra gondoltak, hogy megcsapolják a méregtárolót. Felvételeket készítenek nemcsak a méreg hatásáról, hanem magáról a méregről is. Fogalmuk sem volt róla, milyen veszélyes vállalkozásba fogtak. Ráadásul minden védőfelszerelés nélkül. Hiszen nem volt más náluk, mint néhány lapát.

Róka Cooleyra nézett és kacsintott.

– Aztán. mielőtt még a méregtavat elérték volna, valamennyien megbetegedtek. Volt köztük valaki, akit kevésbé viselt meg a méreg kigőzölgése, mint a többieket, s az ő segítségével sikerült elérniük Maharaswart. Mi, a bizottság akkor már gyanakodtunk, hogy csoportunk alighanem önálló, nem engedélyezett akcióba kezdett, és bajba jutott. Ezért... Indiába siettünk. Szerencsére a hatóságok nem szagolták meg a dolgot, mivel éppen agyhártyagyulladás-járvány dühöngött azon a környéken. Mindenki úgy tudta, hogy a külföldi turistákat elkapta a járvány. Nem minden nehézség nélkül sikerült őket kicsempészni az országból.

– Hála istennek! – mondta Judy. Nemo kapitány a földre

sütötte a szemét.

– Mindenki boldog volt, én is. Mert mondanom sem kell, hogy a mentésből magam is kivettem a részem. Aztán egyszerre csak, hogy úgy mondjam, árnyék borult a boldogságunkra.

Nemo felemelte a fejét, és szembenézett Cooleyval.

– Amikor felszedtük őket, kiderült, hogy valamennyien súlyos egészségkárosodást szenvedtek. Ráadásul, úgy tűnik, maradandót. Bármennyire igyekeztünk is meggyógyítani őket, nem sikerült. Egyelőre nincs orvosság, amely meg tudná oldani a problémájukat. Ez az ok, amiért. idehozattam magukat.

– Tehát amit eddig elmondott, mind hazugság? – tudakolta Róka.

– A világért sem! – tiltakozott a kapitány. Ha maguk rendbe hozzák őket, ők lesznek azok, akik a kormányokkal és a különböző nemzetközi gazdasági szervezetekkel tárgyalnak majd. Önöknek kell betanítani őket, hogyan viselkedjenek az ilyesfajta tárgyalásokon, ahogy arról már beszéltünk.

Cooley összehúzta a szemét.

– Ha jól értem önt, kapitány, az ön. hm. társai betegek.

– Úgy van.

– Csakhogy Miss Maxwell az egyedüli orvos köztünk, bár ő is pszichológus doktor, és nem hiszem, hogy el tudna végezni egy agyműtétet.

Nemo kapitány elmosolyodott.

– Nem is arról van szó. A szakorvosok már mindent megpróbáltak.

– És?

– Lemondtak róluk.

– Meghalnak? – suttogta kellő rémülettel a lány.

– Nem halnak meg. Élnek, és élni is fognak. Csakhogy maradandó agykárosodást szenvedtek. S az agysejtek, amint tudják, nem regenerálódnak. Agyuk egy része elhalt.

– Úristen! – mondta Cooley. – Miben nyilvánul meg a betegségük?

– Részleges, de inkább teljes amnéziában. Nem tudják, kik, nem tudják, kik voltak, nem tudják, mi végre vannak a világon. Az egyedüli, amit elértünk, az, hogy valamennyien élni akarnak.

– Tiszta szerencse – mondta róka, és a sorban fekvő, bejegelt koporsókra gondolt.

– És. nem csak élni akarnak, hanem vissza akarják nyerni korábbi énjüket. Ne feledje, legtöbbjük hozzátartozókat hagyott otthon: férjet, feleséget, gyermekeket, szülőket. Azt akarják, hogy *azok* semmit ne vegyenek észre abból, ami történt velük. Továbbra is szerető hitvesek, gyerekek, munkatársak szeretnének maradni. – Elhallgatott, tartott egy kis hatásszünetet, majd folytatta. – Az önök feladata, hogy agyuk fehérre mosott lapjait ismét megtöltsék betűkkel. Teleírják információval.

Cooley csaknem elnevette magát.

– De hát ez lehetetlen, kapitány! Hiszen soha nem ismertük őket! A kapitány ismét elmosolyodott.

– Várja ki a végét, Mr. Cooley! A regeneráló munkát nem önök kezdték. Önökre csak a finomítás vár. Az információk átadása megtörtént. Az amnéziában szenvedők mindegyike tudja már, kicsoda, tökéletesen tisztában van korábbi szokásaival, kapcsolataival, sőt szeretteinek szokásaival is. Talán idegen ügynökökhöz hasonlíthatnám őket, akiknek az a feladatuk, hogy eltűnt személyek helyébe lépjenek. Hosszú ideig gyűjtögették az ehhez szükséges információkat. a finom munka azonban még hátra van. Önöknek igen jó a szemük, és finomak az érzékeik. Hála istennek, hogy Mr. Rókát és Mr. Ashe-t akaratunk ellenére is közénk vezérelte a sors!

– Nekem egészen más a véleményem! – morogta Róka.

– A feladat világos, kapitány. Csakhogy teljességgel megvalósíthatatlan.

– Miért lenne az, Mr. Cooley?

– Azért, kapitány, mert *mi soha nem ismertük őket*. Hogyan tudnánk azokkal a tulajdonságokkal, szokásokkal felruházni őket, amelyekkel valaha rendelkeztek ugyan, de mi nem tudunk róluk. Másképpen mondva, ismeretlen tulajdonságokat kellene rájuk aggatnunk. Hát ez nemigen fog menni, kapitány!

Nemo a vetítővászon felé fordult.

– Korábbi tulajdonságaik nem egészen ismeretlenek, Mr. Cooley. A maguk dolga csak az ellenőrzés lesz, hogy. tökéletesen sikerült-e a másolás, és hol követtek el hibát. Kérem, figyeljék a vásznat!

A villany kialudt, a vetítővászon kivilágosodott.

Az előző képekkel ellentétben ez a film Európában vagy Amerikában készülhetett: erre utaltak a zöld kertben álló s a gyenge szellőben lengedező ezüstfenyők és tuják. A pirosra festett nyaralószerű házacska kertjében vékony, szőke lány nevetett a kamera felé, s olyasféle mozdulatokat tett a kezével, mintha el akarná kergetni a filmezőt. Fekete, nagy fülű kiskutya vágódott ki egy ajtón, és a kamera felé iramodott. A kép megbillent, amiből arra lehetett következtetni, hogy a kiskutya a felvétel készítőjének ugrott. A lány nevetett, és a kutya felé kiáltott valamit.

Egy kocka hirtelen kimerevedett.

– Jól megfigyelték a felvételt? – hallották Nemo kapitány hangját. -Kérem, nézzék meg alaposan!

Cooley, mivel óriási gyakorlata volt eltűnt személyek képeinek tanulmányozásában, pillanatok alatt az agyába véste a lány minden vonását.

A villany felgyulladt.

Nemo kapitány felállt, és az ajtó felé fordult.

A vasajtó zajtalanul elfordult, s a nyíláson feltűnt az előbbi lány. A lány a vetítővászonról.

Mosolyogva ment el mellettük, s az emelvényhez érve fellépett rá, majd feléjük fordulva kedvesen elmosolyodott.

– Elisabeth Abrams vagyok. Önök mindent tudnak rólam. Kérem, nagyon kérem, segítsenek rajtam!

Judynak, bármennyire igyekezett is, csak félig sikerült elnyomnia feltörni készülő sikolyát.

A lány ugyanis az elmúlt éjjel még ott pihent az egyik koporsóban; jégbe zárva, holtan.

A játszma véget ér

Birmingham, Június 11.

Warmwater idegesen szívta a pipáját, és azon töprengett, utált-e már valaha is annyira valakit, mint ezt az amerikait itt vele szemben. Fújt egy elegáns karikát, keresztülnézett rajta, miközben erősödött benne a meggyőződés, hogy nem. Még istenben boldogult anyósát is jobban el tudta viselni.

Pedig Michael Jackson mindent megtett, hogy megszerettesse magát. Félrefordította a fegyver csövét, ha tisztította – márpedig megállás nélkül pucolta a nap szinte minden percében –, s a rágógumiját sem ragasztotta a falra – kivéve, ha megfeledkezett róla, hogy csupa jól nevelt angol úriemberrel van körülvéve.

Mindazonáltal el kellett ismerni, hogy Jacksonnak voltak épkézláb gondolata, mint például a hirdetésbuli. Persze más kérdés, hogy végül is mennek-e vele valamire.

Warmwater éppen ott tartott, hogy pipázás helyett kipróbálja a rágógumit, megrágja, és Jackson pisztolya csövébe dugja. Vajon mivel nyomja ki belőle? Az ujjával?

Nyílott az ajtó, és Cooley nyomakodott be rajta. Megállt a főfelügyelővel szemben, aztán csak szomorúan legyintett.

– Már éppen meg akartam kérdezni, hogy van-e valami újság. Esteledett, a kigyulladó neonfények harsány színei betolakodtak az ablakon. Sűrű, kellemetlen eső verte az üveget, a kikötő felől harsány hajókürtök hangját hozta a szél.

Jackson érdeklődve pillantott fel a revolvertisztításból.

– Mi a fene? – kérdezte. – Megint esik? Maguknál mindig esik? Warmwater sóhajtott, és azon tűnődött, vajon mennyit kaphatna érte, ha elvenné tőle a pisztolyát, és lelőné vele.

– Közepesen jó este volt – mondta Cooley, és felakasztotta vizes felsőkabátját az akasztóra. – Csak az a kár, hogy nincs

valami nagy szerepem.

Az amerikai felemelte a fejét.

– Mit játszik?

– Én vagyok az első nemes.

– Az valami krimi? Még nem láttam.

– Shakespeare. A *VIII. Henrik*. „Irtóztató! Én rettegek, uram / Sok átok száll majd mindazok fejére, / Kik ezt kieszelték." Hogy tetszik?

– Megjárja. Ha jól értem, mégiscsak valami krimi.

– Hát, bizonyos értelemben kétségkívül az – engedett Cooley. – Van valami újság?

Warmwater megszívta a pipáját. Ha még egyszer megkérdezi valaki, hogy van-e valami újság, feláll, odaballag hozzá, és könnyedén, minden különösebb erőlködés nélkül, mosolyogva kinyomja a szemét. Aztán megtörli a kezét a zsebkendőjében, és ő kérdezi meg tőle, hogy.

Nyílott az ajtó, Bernie dugta be rajta a fejét.

– Van valami újság, uram?

Warmwater szeme elfelhősödött, zsebébe nyúlt megtapogatni, hogy helyén van-e a zsebkendője, amiben majd a kezét kell megtörölnie, letette a pipáját, és éppen fel akart állni, hogy tegyen néhány tétova lépést Bernie felé, amikor az őrmester elvigyorodott.

– Nekem van, uram. Ne lepődjék meg, ha telefonon keresik, és.

A telefon türelmetlenül felcsengett. Warmwater főfelügyelő eleresztette a zsebkendőjét, és bágyadtan a füléhez emelte a kagylót.

Hallgatta néhány másodpercig, aztán elfehéredve Jacksonra nézett.

– Igen, itt van. Tájékoztatom, uram. Nem mozdulunk a

telefontól. Természetesen, uram. Azonnali értesítést kérünk.

Bernie lehuppant egy székre, miközben elégedett mosoly hullámzott végig az arcán.

– Megtaláltam őket, uram. Pontosabban *ők* találták meg. Az amerikai környezetvédők.

Mivel mindhárom szempár kíváncsian nézett rá, Bernie boldogan simogatta meg a bajuszát.

– Kapcsolatba léptem szinte valamennyi ország környezetvédő központjával, ahol van, minisztériumával, no és természetesen az Interpollal is.

– Jézusom! – törölte meg a homlokát Warmwater. – Ki engedte ezt meg magának, Bernie?

– De hiszen ön mondta, uram, hogy az Északitól a Déli-sarkig…

– Az csak szólásmondás, Bernie!

– Szólásmondásokkal, uram, nem lehet verebet fogni! Warmwater behunyta a szemét.

– Meséljen, őrmester.

– Blackstone jelentkezett, uram.

– Az ki?

– Az egy város, uram. Az Egyesült Államokban, a nyugati parton, a kanadai határ közelében. Tizennégyezer lakos, a gépkocsik száma.

– A gépkocsik és a kutyák momentán nem érdekelnek. Inkább azt mondja meg: *mire jelentkezett* ez a Blackstone?

– Az úgy van, uram, hogy az amerikai környezetvédő csoportok állandó összeköttetésben állnak egymással egy központi komputer segítségével. Ha valamelyik csoport anomáliát észlel.

– Mit?

– Szennyeződést. Ha valahol megsértik a környezetvédelmi szabályokat, azonnal jelenti a rendőrségnek és a központi komputernek. A számítógép évekre visszamenőleg nyilvántart minden bejelentést.

– Eszerint maga, Bernie, kapcsolatba lépett ezzel a központi számítógéppel?

– Így van, uram. Természetesen ügyosztályunk költségére. A komputer megadott egy csomó adatot. Többek között Blackstone-t is.

– Erre maga?

– Válogattam, uram.

– Aha. És mi a fene történt *Blackstone*-ban?

– Senki sem tudja pontosan, uram. Mindenesetre van ott egy közepes méretű nukleáris erőmű, amely egy magáncég tulajdona. Természetesen a Nemzetközi Atomerőmű Ügynökség felügyelete alatt működik. Arra nem tudtam rájönni, kik üzemeltetetik, de ha beigazolódik.

– Tovább!

– Néhány hónappal ezelőtt abban a patakban, amelybe a blackstone-i erőmű hűtővize folyik, megnövekedett a radioaktivitás. A környezetvédők azonnal észlelték és jelentették a központjuknak. Washingtonból ki is akart szállni valami vizsgálóbizottság, de mire elindult volna, a radioaktivitás mértéke a normális szintre esett vissza.

– Tehát?

– Az erőmű igazgatósága írásban közölte Washingtonnal és az ügynökséggel, hogy emberi hanyagság következtében emelkedett meg a víz radioaktivitása. Valami szűrő kilyukadt, vagy mi a fene. Nem értek hozzá, uram.

– Erre ők?

– Helyrehozták a hibát. Befoltozták a szűrőt. Különben is az értékek nem voltak nagyon vészesek. Magasak voltak, de nem

nagyon. Nem kellett külön intézkedéseket foganatosítani.

– A környezetvédők?

– Megnyugodtak. Tárgyaltak az igazgatóval, aki ígéretet tett, hogy a jövőben nem fordul elő ilyesmi. Igaz, beszélni szerettek volna azzal az emberrel is, aki a hibát elkövette; mármint azt, hogy hagyta kilyukadni a szűrőt vagy mit. Csakhogy nem sikerült, uram.

– Stop – mondta Warmwater. – Miért akartak beszélni vele?

– Hogy megnyugodjanak. Az igazgató ugyanis nem tudta pontosan, mi történt. legalábbis nem tudta szakszerűen elmagyarázni. Mivel a környezetvédő csoportban nukleáris kutatással foglalkozó mérnökök is tevékenykednek, szerettek volna egy szakemberrel is szót váltani. Csakhogy.

Az amerikai a pisztolya csövébe fújt, és feszülten figyelte Bernie szavait.

– Csakhogy a mérnök, bizonyos Carpenter, öngyilkos lett. Méghozzá igen látványosan.

– Ezt hogy érti?

– Felment valami kémény tetejére, jó magasra, és leugrott cirka ötven méterről, egy sereg ember szeme láttára.

– Nafene! – mondta Warmwater, és megtömte a pipáját. Megszokott, kellemes érzés hullámzott át rajta, mint a kutyán, amely látja a nadrágszárat, amibe bele fog kapaszkodni.

– A pasas, mint mondtam, uram, leugrott a kéményről. Meghalt. Mivel magányos ember volt, a cég temette el. Aztán egyszerre csak híre terjedt, hogy Carpentert megölték. Nem öngyilkos lett, ahogy hitték, hanem lelökte valaki odafentről. A környezetvédők szerint ugyanis Carpentert akarták megtenni bűnbaknak a történtekért, akinek viszont eszében sem volt vállalni a felelősséget.

– Hát ez így elég zavaros – szögezte le Cooley.

– Kétségkívül. De mondom tovább. A környezetvédők

makacs emberek, nem hagyták annyiban a dolgot. Abba már nem kapaszkodhattak bele, hogy magasak a hűtővíz értékei, mert közben visszaállt a normális szintre, és a környezet nem károsodott, azt kezdték hát feszegetni helyette, hogy az igazgatóság halálba kergeti mindazokat, akik nem akarnak beleegyezni az üzemi balesetek eltussolásába. Meg kell jegyeznem, uram, a vita a kapukon kívül folyt, hiszen az üzem területére nem tehette be a lábát senki. És most figyeljenek, uraim! A környezetvédők megszerezték a

helyi seriff engedélyét, hogy exhumáltathassák Carpenter mérnök holttestét.

– Jézusom! – mondta Warmwater. – Mibe keveredett, Bernie?

– Az exhumálás megtörtént. és most kapaszkodjon meg, uram!

– Kapaszkodok!

– A sírban nem volt semmi.

– Hogyhogy semmi?

– Nem volt benne Carpenter holtteste.

– Hova a szentségbe lett?

– Hát ez az, uram! Senki nem tudja. Ugyanis, ahogy a seriff kiadta az engedélyt az exhumálásra, még azon az éjszakán huligánok garázdálkodtak a temetőben. Feltörtek néhány sírt, és összecserélgették a holttesteket. Nem ritkaság arrafelé az olyasmi. A környezetvédők éppen ezért kötelezővé akarják tenni a hamvasztást, csak hát az a vidék erősen katolikus, uram, és.

– A lényegre, Bernie, a lényegre!

– Szóval eltűnt a holttest. Csak a koporsót találták meg. És, uram. Bernie nagyot nyelt, csak úgy csattant az ádámcsutkája.

– Mondja már, az ég szerelmére, ne kelljen minden szót kihúzni magából!

– Hát, uram, a koporsó csak úgy sugárzott a radioaktivitástól. Kattogtak a műszerek, mint törött sín felett a mozdonykerék.

Döbbenten meredtek egymásra. Megpróbálták összerakni az információt, de egyelőre nem akart sikerülni a dolog.

– A koporsót megsemmisítették. Aztán az ügy el is aludta volna, ha nem tűnik fel a városban egy ámokfutó.

Warmwater megtörölgette izzadó homlokát.

– Ámokfutó?

– Az, uram.

– És. mit csinált, Bernie?

– Futott. Összevissza. Berohant a boltokba, megfordult, kirohant, összetört ezt-azt, de emberhez nem nyúlt. Aztán. összetört egy autót is.

– Úgy érti, hogy ellopta?

– Nem, uram. Egy benzinkútnál történt az eset. Ekkor már körözés alatt állt a fickó, és a fél város kergette. Beszorították egy benzinkúthoz, ő pedig felemelt egy töltésre váró bogárhátú VW-t, és a kúthoz vágta. Csak az isten óvta meg a környéket, hogy nem robbant fel az egész.

Jackson letátotta a száját.

– A hapsi felemelt egy autót?

– És a kúthoz vágta – ismételte Bernie.

– Azután?

– Elmenekült. Soha nem látták többé. Miután eltűnt a város szeme elől, felmérték a kárt, amit okozott. A seriff és az emberei nem akartak hinni a szemüknek. Útelzáró láncokat tépett szét játszi könnyedséggel, egy bolt raktárában kitépett a falból egy vasajtót, amit talán csak teherautóval lehetett volna kihúzatni, ilyesmi.

Cooley felpattant, és a főfelügyelőre bökött.

– Ez a mi emberünk, főfelügyelő!

Warmwater pipázott, és gondolkozott. Mivel nem szólt semmit, Bernie folytatta:

– A városban elterjedt a hír, hogy az ámokfutó nem is ember, hanem...

– Hanem?

– Frankenstein fia. Egy modern szörnyeteg.

– Őszintén szólva ez már az én fejemben is megfordult – mondta Cooley.

– A környezetvédők szerint a kísérleti reaktor vagy intézet kapcsolatban áll egy másik üzemmel, amelyben ipari robotokat gyártanak, atomerőművek számára. Manipulátorokat, takarító robotokat, satöbbi. A környezetvédők szerint a két véget ugyanaz a felügyelőbizottság irányítja. Ez pedig annyit jelent, uram, hogy bár látszólag két üzemről van szó, mégis ugyanaz a tőkéscsoport a tulajdonosa mindegyiknek.

– Tovább!

– Hát. tulajdonképpen itt meg is feneklett az ügy, uram. A nukleáris üzemben az értékek visszaálltak a normálisra, a környezetszennyezés megszűnt, a koporsót megsemmisítették, a hullát nem találták meg; lehet, hogy valaki másnak a sírjába dugták. Az egész temetőt nem lehet felforgatni egy eltűnt holttest miatt. Ami pedig az ámokfutót illeti, eltűnt, mint a kámfor. A környezetvédőknek mégis az a meggyőződése, hogy történt valami abban az erőműben. Valami disznóság. Mégpedig nagy disznóság.

– Álljon csak meg egy pillanatra, Bernie – vágott közbe Cooley. – Mit tudtak meg a környezetvédők a robotüzemről?

– Nem többet, mint amennyit elmondtam. Gyanítják, hogy az Államok veszélyes üzemei számára készítenek ipari robotokat. Azt is rebesgetik, hogy az itt dolgozó mérnököknek

sikerült kifejleszteniük egy olyan robotot – androidot –, amely megtévesztésig hasonlít az emberre. És hogy az ámokfutó is ilyen robot lett volna. Talán elveszítették fölötte az ellenőrzést.

– Kik dolgoznak ez erőműben vagy kutatóintézetben, a fene egye meg, végül is jó lenne tisztázni, hogy micsoda, szóval kik dolgoznak ott, Bernie?

– Meg fog lepődni, uram. Egytől egyig külföldiek.

– Tehát ide szerződtették az eltűnt atomfizikusokat – morogta Cooley. -Nem Kanadába és nem Ausztráliába.

– Erről hamarosan meggyőződhetünk – mondta Warmwater. – A Bevándorlási Hivatal éppen most ellenőrzi a belépéseket. Sikerült valakinek beszélnie velük?

– Nem, uram. Az üzem jelenleg nem működik.

– Hogyhogy? – dőlt előre Warmwater.

– A kétévenként szükséges kötelező nagyjavítást végzik benne. Különben előrehozták egy évvel, éppen a miatt a kilyukadt szűrő miatt. Az alkalmazottak egytől egyig szabadságot kaptak.

– Az ördögbe is. Mennyi időre?

– Hat hónapra, uram. A cég fizeti a szabadságukat.

– Kik dolgoznak jelenleg az erőműben?

– Karbantartók. Nem állandó alkalmazottak. Éppen a tegnapi napon tekinthették meg a környezetvédők az üzemet. Minden tökéletesen rendben levőnek látszik, a radioaktivitás sehol sem haladja meg a megengedett mértéket. Minden a legokébb oké, uram.

– És a másik üzem? Ahol a robotokat gyártják?

– Oda nem mehet be senki. Amíg az ügyészség nem állít ki házkutatási parancsot, senki be nem teheti a lábát. Csak mert egy ámokfutó összetört egy benzinkútnál parkoló autót? A cég

persze letagadta, hogy bármi köze lett volna is a fickóhoz. Ennyi, uram.

Warmwater hallgatott, és a pipáját piszkálta.

– Közelebb kerültünk a megoldáshoz, uram? – kérdezte Cooley. A főfelügyelő bólintott.

– Az hétszentség! Csak még azt nem tudom, hogy milyen közel.

– És. a testvérem?

Warmwater szánakozó pillantást vetve a színészre, felállt.

– Isten legyen irgalmas hozzá, Cooley. Alighanem már csak ő segíthet rajta.

A hajón, Június 11.

A fedélzeten álltak, a korlátnak dőlve. Úgy szívták a friss levegőt mintha narkósok lettek volna, s hosszú kényszerszünet után először ízlelték volna meg az ópiumpipa édeskés füstjét.

– Mennyivel jobb itt, mint odalent! – sóhajtotta Judy. – Sohasem hittem volna, hogy egyszer ennyire vágyódom majd a szabad levegő után.

Cooley gyengéden átkarolta, nem törődve vele, hogy a többiek észreveszik-e vagy sem. Természetesen valamennyien észrevették. Espinoza arca rezzenéstelen maradt, mintha játszana, Róka nem sokat törődött a dologgal, egyedül Ashe dörzsölte össze elégedetten a tenyerét.

Róka megvárta, míg Cooley elereszti a lány derekát.

– Ide figyelj, Hege, azaz... nem tudom, észrevette-e, Mr. Cooley, hogy azok a felvételek, hogy is mondjam csak.

– Hamisítványok – vágta rá Espinoza kapásból. Róka meghökkent.

– Épp maga mondja? Honnan a fenéből.

– Az a völgy. ahol azokat a felvételeket készítették, ide a bökőt, hogy Spanyolországban van!

– Spanyolországban?

A hamiskártyás felvonta a vállát.

– Egyszer gyermekkoromban kísértem egy fickót, aki növényeket gyűjtött. Három hónapig jártam vele az országot. Sok mindent megtudtam a növényekről. Például azt is, hogy van egy kis kék virág, amely kizárólag az Ibériai-félszigeten honos, sehol másutt a világon. Ezt a virágot láttam én a döglött pockok között.

– És azok az izék?

– Közönséges pockok. Millió van belőlük. Nem nehéz megölni néhány százat, és azt a látszatot kelteni, hogy attól a méregtárolótól nyiffantak ki, ami állítólag a völgy alatt van.

– Mondja, tigrisek is kószálnak Spanyolországban? Kék virágok között? Espinoza megvakarta a fejét.

– Hát azok éppen nem. De akinek pénze van, Spanyolországban is szerezhet tigrist. Élve vagy döglötten, egyre megy.

– Magának mi a véleménye, Mr. Cooley?

– Hát. az első felvételek Indiát mutatják, az kétségtelen. Bár furcsa, hogy nem látni egyetlen feliratot sem. Bárhol készülhetett, nemcsak Maharaswarban.

– Egyáltalán hol van ez a Maharaswar? – kérdezte Judy Maxwell.

– Mintha a kapitány azt mondta volna, hogy India közepén. A lány elgondolkodva ingatta a fejét.

– Elég jól ismerem Indiát. Többször is megfordultam Delhiben, Kalkuttában, Bombayben, de erről a városról még nem hallottam.

– Nem bizonyít semmit – vélekedett Espinoza. – Én is ismerem Spanyolországot, mint a tenyeremet, mégis előfordul, hogy néha olyan falvakra bukkanok, amelyek talán még a térképen sincsenek rajta.

Cooley elvigyorodott.

– Tegyük fel, hogy létezik Maharaswar. Vagy egy akármilyen kisváros, amely alatt ott hullámzik a méregtó. Tegyük fel. Bár azok a felvételek, amelyek a nyomorék, éhező gyerekek között készültek, aligha indiaiak.

– Ezt hogy érti, uram? – kérdezte Ashe.

– Először is megfigyelték az arcokat? Egyáltalán nem indiai arcok.

– Indiában sokféle arc van – mondta Judy.

– Ez igaz. *De teve csak egyféle.* Már ahol egyáltalán van.

– Hogyhogy teve? – hökkent meg Róka.

– Megfigyelte a tevét?

– Őszintén szólva nem. Persze emlékszem rá, hogy volt ott egy teve. Mi érdekes van rajta?

– Vissza tud emlékezni rá?

– Homályosan.

– Hány púpja volt? Róka behunyta a szemét.

– Hát. egy.

– Egypúpú teve volt – csatlakozott Rókához Espinoza. – Dromedár, vagy hogy a fenébe hívják.

– Hát ez az – mondta Cooley. – Ez a probléma. Ázsiában ugyanis csak kétpúpú teve van.

Rókának lefittyedt a szája.

– Biztos ebben?

– Teljesen biztos vagyok. Valamint abban is, hogy ezt a filmet különböző részekből vágták össze.

– Nem vitás – bólintott Róka. – Érzékeltem is a minőségi különbséget az egyes részek között. Nem ugyanarra a típusú filmre vették fel az egészet. Most, ahogy mondja, biztos

vagyok benne, hogy például az a rész, ahol a döglött pockok heverésztek, másféle nyersanyagra készült, mint amelyen a tevét és azokat a szerencsétlen gyerekeket láttuk.

– Ezt hogy érti? – kérdezte Ashe.

– Ahogy mondom. Az egyiket mondjuk Agfa-anyagra forgatták, a másikat Fuji-colorra.

– Hogy a fenébe tudja észrevenni az ilyesmit? – csóválta a fejét elismerően az őrmester.

– Születni kell rá – mondta szerényen Róka.

A lány idegesen a korlátra csapott.

– Tehát átvertek bennünket! Nincs méregtároló, és valószínűleg Maharaswar sincs. Van viszont ez a hajó, vannak androidok, és vagyunk mi. Már meg sem merem kérdezni, hogy mit akarnak tőlünk.

– Pedig egyszerű – mondta Cooley. – Az a feladatunk, hogy egyéniséget adjunk a bábuiknak. Ha tudunk.

– Jó, jó, de miért?

– Fel akarják használni őket.

– Fenébe is, ezt én is tudom!

– Egyelőre ennyiben lehetünk biztosak. És abban, hogy óriási erejük és a mindent elpárologtató méregfegyverük ellenére sem sebezhetetlenek. Több példáját is láttuk, hogy hajlamosak a tropára menésre. A szőke fickót sem keresték, akit eltüntettünk.

– Inkább csináltak helyette egy újat – bólintott Róka. – azt hitték, bedilizett, és a vízbe veszett.

– Úristen! – sóhajtott fel Judy. – Mint egy rémregényben. Végül is. lehet, hogy ezek *azután* meg akarnak ölni bennünket?

A vízre néztek, mintha nem is hallották volna a kérdést. Pedig jól hallották, nagyon is jól.

– Lehet, hogy terroristák? – töprengett Espinoza. – Mert én

nagyon is el tudom képzelni. Felállítanak ilyen félelmetes fickókból egy kommandót, és betörnek az Angol Bankba. Vagy foglyul ejtik az USA elnökét.

Cooley erősen koncentrált: megpróbálta összegezni, amit összehordtak. S ahogy visszapergette az eseményeket, a beszélgetéseket, Nemo kapitány szavait, érezte, hogy hideg futkos a hátán, mintha fagylaltot dugtak volna az inge mögé. Lehet, hogy az évszázad nagy bűnügyébe keveredtek? Ha így van, annyi az esélyük az életben maradásra, mint a kukacos almának, hogy a faágon vészelje át a telet.

– Hallgassanak ide, az istenért! – rimánkodott a lány. – Figyeljenek ide! Képzeljék el, hogy van egy gengszterbanda, amely szert tesz ilyen figurákra. Nyilván úgy lopták őket, vagy. mit tudom én. – Talán valami őrült tudós kísérletezte ki nekik. Szóval megszerzik a fickókat, majd kiötölnek egy bűntényt. Mondjuk. hogy el akarják rabolni az USA vagy a Manhattan Bank elnökét. Arra a zseniális tervre építenek, hogy az elrablandó személyiség környezetét lassan kicserélik. Előbb csak az egyik alkalmazottját cserélik ki androidra, aztán a másikat és így tovább. A végén a szerencsétlen áldozat körül nem lesz más, csak android. Ezután már azt tehetnek vele, amit akarnak. Olyan döntések meghozatalára kényszeríthetik, amelyeket egyébként esze ágában sem lenne meghozni.

Cooley elgondolkozva bólogatott.

– Magam is ilyesmire gondolok. Bár azt hiszem, még mindig nem jöttünk rá az igazságra. Körülötte toporgunk, de nincs még a kulcs a kezünkben, amivel kinyithatnánk a titkok zárát. Van egy-két dolog, amit nem tudunk megmagyarázni.

– Például? – kérdezte Róka.

– Például a koporsóba zárt halottakat. Tegyük fel, hogy olyasmi történt, mint amire Miss Maxwell gondol. Elrabolták valakinek a környezetét, férfiakat és nőket vegyesen, megölték őket. és itt nem stimmel a dolog. Ha ez történt, vajon kik helyettesítik őket most? Kiképzetlen androidok? Hiszen éppen

azért gyűjtöttek össze bennünket, hogy elvégezzük ezt a munkát. A kiképzetlen, tudatlan androidok azonnal lebuknának. Az az érzésem, hogy az igazi akció még csak ezután következik.

– No de akkor kicsodák a halottak?

– Nem tudom. Talán egy kórházból rabolták el őket. Hallották, ahogy panaszkodtak. hogy nagyon fáj, Anya!. Azt hiszem, kísérleteztek rajtuk. Megpróbálták kielemezni az emlékeiket. Öntudatlan vagy félig öntudatlan állapotukban kérdéseket tett fel nekik, amelyekre a szerencsétlenek kénytelenek voltak válaszolni. Talán valami kábítószerrel vagy narkotikummal késztették őket az együttműködésre. Talán megfenyegették őket, hogy csak abban az esetben kapnak fájdalomcsillapítót, ha együttműködnek velük.

– De hát ez borzalmas!

– Hát. erre mit mondjak? Néhány ezer kérdéssel feltérképezték egész egyéniségüket, múltjukat, jelenüket, hogy később betáplálják egy-egy android fejébe.

– Két dolgot nem értek. – kérdezte Róka.

– Csak kettőt? – vágott közbe Ashe. – Jó magának.

– Az egyik – folytatta zavartalanul Róka –, hogy amikor abból a bizonyos szobából a jajgatást és a kérdezz-felelek játékot hallottuk, ön szerint ott kellett volna lenniük az áldozatoknak. Csakhogy nem lehettek ott, hiszen valamennyien holtan feküdtek a koporsóikban.

– Ez egyáltalán nem olyan biztos – mondta Cooley –, hiszen nem néztük végig valamennyi koporsót. Éppen a műszer kattogása miatt.

– A radioaktivitás – szisszent fel a lány.

– Lehettek ott koporsók, amelyek üresek voltak. Ez az egyik lehetőség. A másik, hogy lehet még több helyiség is, amelyben koporsókat tárolnak.

– Aligha – mondta a lány.

– Hogyhogy?

– Emlékezzék, hogy a halottak és az androidok egy *közös helyiségben* fekszenek. Ha lenne több ilyen speciális helyiségük, alighanem külön szobába tették volna az androidokat.

– Lehetséges – vonta meg a vállát Cooley. – Ámbár ezek részletkérdések. Azt hiszem, hogy amikor a jajgatást hallottuk, abban a szobában nem volt senki, csak egy számítógép, amely az éjszakai órákban rendszerezte és elraktározta a begyűjtött információkat.

– Rendben van – biccentett Róka. – Csak még egyet mondjon meg, Mr. Cooley. Mindannyiszor oda lyukadunk ki, hogy *valakik* kitalálták ezt az eszeveszett és szörnyű tervet, *valakik* el akarják rabolni az USA elnökét vagy a Manhattan Bank vezérigazgatóját, *valakik* parancsolnak az androidoknak, valakik kiszedik a halottakból az információkat, *valakik* felhasználnak bennünket... *Valakik, valakik, valakik*... Tudja, hogy kik?

– Természetesen – mondta Cooley. – Helyesebben mondva sejtem.

– Mit sejt? – döbbent meg Judy.

– Hogy ki az, aki a hajón az igazi parancsnok. Aki az akciót irányítja.

– Ne röhögtessen – nyögte Róka, de egyáltalán nem olyan a képe, mint aki röhögni készül. – Maga. valóban tudja?

– Valóban tudom – bólintott Cooley.

Birmingham, Június 11.

A hangulat feszült volt és várakozó, mintha egy puskaport szállító hajó fedélzetén üldögéltek volna. Jackson éppen harmadszor beszélt az amerikai központtal, s Warmwater attól tartott, hogy valamennyi beszélgetéssel az ügyosztály számláját fogják majd megterhelni. Nem tehetett róla, még

mindig nem tudta szívébe zárni az amerikait. Pedig igyekvő, segítőkész ember.

Arra riadt álmodozásából, hogy Jackson, miközben telefonált, óriásit durrantott egy felfújt rágógumival.

Vigye el az ördög? – dühöngött Warmwater. – Mire kezdeném megszeretni, mindig csinál valamit, ami sztornózza az egészet.

Michael Jackson letette a telefont, és megvakarta az állát.

– Dolgoznak a fiúk odaát, nem vakarják az izéjüket. A főnökök rászabadították őket a bankokra. Tudják, mennyi pénz van a blackstone-i nukleáris erőmű folyószámláján?

– Mennyi? – kérdezte Cooley.

– Tíz dollár.

– Az istenit, uram – szisszent fel büszkén Bernie, és kihúzta magát. -Megint beletrafáltunk a közepébe!

– És a játék– vagy androidgyárén mennyi?

– Sokkal több. Húsz dollár – mondta Jackson.

– Az magának sokkal több?

– Persze – vigyorgott. – A húsz dollár a tíz dollárhoz képest sokkal több.

– Egyem a humorát – sóhajtott Warmwater, de nem játszhatta meg a morcos seriffet. Hiszen az, amik végül is egészen rendesen dolgoznak.

Jackson tarkójára tolta a kalapját.

– A fiúk odaát azt is kiderítették, hogy az utolsó összegeket másfél hónappal ezelőtt emelték le a folyószámlákról. Nagyjából akkor, amikor az alkalmazottak szabadságra mentek. Valószínűleg a szabadságpénzüket fizették ki belőle.

– Tökéletes csőd – bólintott Warmwater. – Most már csak az a kérdés, hogy kik a gazdái az üzemeknek.

– Nemzetközi konzorciumok, uram. Warmwater dühösen az asztalra vágott.

– Hát csak van valaki azokban a rohadt épületekben, akinek neve is van? Ne mondja nekem, hogy csupa névtelen kísértet irányította a gyárakat, tervezte a robotokat.

– Hova gondol, főnök? Megvan az igazgató.

– Ki?

– Bizonyos Nora Braun.

– Egy nő?! Kicsoda ez a csaj?

– Senki nem tud róla semmit. Büntetlen előéletű. Soha nem vettek tőle ujjlenyomatot, és gyorshajtásért sem tartóztatták fel.

– Hol van most?

– Ismeretlen helyen. Szabadságon, mint a többiek. Talán a Bahamákon, talán Acapulcóban.

– Uramisten! Mikor jön vissza?

– Jó fél év múlva.

– Ide figyeljen, Jackson. El tudja képzelni, hogy a fél év lejárta előtt senkivel, egyetlen lélekkel sem tudnak beszélni a maga haverjai? Hogy mind a száz-nemtudomhány ember fél évre úgy felszívódjon, mint egy üveg whisky a garden partyn?

– Nagyon is lehetséges, uram.

– Maguk meg addig ölbe tett kézzel ülnek és várnak, mi?

– Dehogyis, főnök! Az emberek kaptak egy listát, és szétrajzottak a szélrózsa minden irányába. Hátha be tudnak gyűjteni valakit.

– Van egy nagy ötletem, Jackson – mondta Warmwater. – Isten bizony én jöttem rá. Mi lenne, ha feladnánk egy hirdetést a New York Timesban? Hogy jelentkezzenek a blackstone-i erőmű alkalmazottai. Méghozzá sürgősen.

Jackson bólintott.

– Már megtettem uram Csak nem biztos, hogy sikerre vezet.

– Miért, Jackson?

– Mert van egy olyan érzésem, még ha el is olvassák a hirdetést, nem fognak tolongani, hogy jelentkezzenek, uram.

A hajón

Róka a levegőbe dugta az orrát, megmozgatta, mint az igazi rókák, aztán megcsóválta a fejét.

– Azt hiszem, körbe járunk. Valamennyien egyszerre kapták fel a fejüket.

– Mit beszél?

– Magam sem vagyok biztos benne – dünnyögte Róka. – Inkább csak megérzés. Tegnapelőtt reggel bal kézről kelt fel a nap, a hajó haladási irányát véve alapul. Tegnap jobb kézről, ma egy darabig jobb kézről, s most figyeljék. jobb kézről nyugszik. Tehát holnap bal kézről fog felkelni. Nem sokat értek a navigációhoz, de piszokul az az érzésem, hogy körbe-körbe járunk.

– Tehát. nem tartunk sehova? – suttogta Judy.

– Ki tudja? Lehet, hogy várunk valakire. Nem lennék meglepve, ha egyszerre felbukkanna mellettünk egy tengeralattjáró, és fény derülne mindenre. Kizárt dolognak tartom, hogy.

A harang kongani kezdett; idegesen, határozottan: leparancsolva őket a fedélzetről.

Éppen elérték a levezető lépcsőt, amikor a harang utolsót kondult. A legfelső lépcsőfokon a szőke, jeges szemű fickó várta őket karba tett kézzel.

Az ebédlőteremben érezni lehetett a reggeli rántotta szagát. Az asztalokról eltakarították ugyan a maradékot, Cooley mégis biztos volt benne, hogy a piszkos edények ott vannak valahol

nem messzire tőlük, halomba rakva.

Nemo kapitány nem látszott idegesnek, de mintha keményebben pattogott volna a hangja, mint máskor.

– Köszönöm, hogy idefáradtak – mondta minden teketória nélkül. -Kérem, figyeljenek rám, mert nagyon kevés az időnk. Hivatkozhatnék a lojalitásukra, hogy vegyék tekintetbe: az emberiség nagy ügyét szolgálják, de nem teszem. Nem vagyok meggyőződve róla, valamennyien átérzik-e ennek a cselekedetnek a nagyszerűségét.

Akkor érezném át teljes szívemből – gondolta Cooley –, ha a pofádba mászhatnék. Vagy belelökhetnélek a tengerbe, mint a haverodat.

– Néhány perccel ezelőtt rádiójelzést kaptam. Cirka félóra múlva egy amerikai romboló érkezik hozzánk, átkutatják a hajót, vagy legjobb esetben csak átvizsgálják a papírokat. Mivel *ez* a *hajó* is amerikai tulajdon, van esélyünk rá, hogy felületes vizsgálat után továbbengednek bennünket. Csak legvégső esetben nyúlok ahhoz a fegyverhez, hogy megfenyegetem őket rakományom tengerbe eresztésével. Ami miatt idekérettem önöket, az a következő. Először is figyelmeztetni szerettem volna valamennyiüket, hogy mi várható a következő percekben, másodszor pedig megkérni önöket, hogy segítsenek nekem.

– *Mi?* – bukott ki Róka száján a meglepett kérdés.

– Kapnak megfelelő ruhát, vödröt és tisztítóeszközöket. Felmennek a fedélzetre, és amíg én az ellenőrzést lebonyolító tisztekkel tárgyalok, önök a fedélzetet mossák. Azt a látszatot kell keltenünk, hogy a legénység tagjai. Miss Maxwell lesz szíves majd feltenni egy parókát, hogy férfinak lássék. Továbbá arra is szeretném figyelmeztetni önöket, hogy. a maguk ismerőse – és a szőke fickó felé intett – ott lesz maguk között, és mások is. Sajnos rá vagyok kényszerítve, hogy figyeltessem minden mozdulatukat. Ha bármelyikük is a legkisebb jellel, ismétlem, a *legkisebb jellel,* bármilyen módon

kapcsolatba kívánna lépni a fedélzetre jött tengerészekkel. nos, barátaim, az én zsebemben is ott van egy detonátor. Az első gyanús jelre a levegőbe repül valamelyikük. Hogy ki, azt természetesen önök nem tudhatják; robbanásig az én titkom marad. Ha kedvük van hősködni, csak tegyék! Én nem sokat veszítek vele, hiszen módomban áll a hadihajóra kényszeríteni az akaratomat. Remélem megértették? Barátom ellátja önöket ruhával és szerszámokkal. Menjenek fel a fedélzetre, és tegyék a dolgukat. Ha megszólítják önöket, amit mellesleg nem hiszek, hiszen a haditengerészet tisztjei nem szoktak egy olajtanker fedélzetet mosó matrózaival beszélgetni, de ha ennek ellenére mégis megtörténne, tegyenek úgy, mintha nem értenének angolul. Ne feledjék, minden szavukat hallgatjuk. Gondoljanak a macskacápára. Nem volt valami szép látvány.

Tíz perc múlva valamennyien a fedélzetet mosták. Nemo kapitány „barátai" közül három is ott szorgoskodott körülöttük.

Cooley, miközben a vödrök között válogatott, a hamiskártyáshoz sündörgött.

– Ide figyeljen, Espinoza. A maga kezében van a sorsunk. A spanyol elsápadt.

– Mit kell csinálnom?

– Először is ne nézzen rám feltűnően. Hajtsa le a fejét! Oké! Itt van a vödrömben valami. Oda tudná adni valamelyik tengerésznek, aki feljön a hajóra, úgy, hogy *ezek* ne vegyék észre?

– Mekkora?

– Nézzen bele!

Espinoza, mintha másik vödröt keresne ahelyett, amit a kezében tartott, belebámult Cooley vödrébe.

– Mérget vehet rá.

Vigyázzon, ha kiszúrják, megnyomhatja valamelyikük a

gombot, és én.

– Nyugalom. Nem fogják kiszúrni.

Letette a vödrét, megtörülte a homlokát, megvárta, amíg Cooley is leteszi az övét, aztán, mint aki megunta a semmittevést, felvette Cooley vödrét, és elindult vele a korlát felé.

Amikor a látóhatár szélén feltűnt a romboló, a gépházban leálltak a gépek. Hallották, hogy a morgás elhal a talpuk alatt.

Cooley a söprűjére támaszkodva körbelesett, és még idejében észrevett egy tengerészruhába öltöztetett androidot, amint látszólag a közeledő hajót figyelte, de Cooley esküdni mert volna rá, hogy időről időre olyan sebességgel, amit emberi szem nem tud követni, feléjük fordítja a fejét.

Róka végigöntött egy vödör vizet a fedélzeten, és összerázkódott.

– Brrr! A sittet juttatja az eszembe. Volt egyszer egy eszelős foglár, ha jól emlékszem, valamelyik börtönszigeten, aki éjjel-nappal a folyosókat mosatta velem.

Cooley megemelte a vödrét, s mögé rejtve a fejét. Róka felé suttogta:

– Ha feljönnek a fedélzetre, maguk leléphetnek. Egyszerűen a tengerbe vetik magukat.

Róka biccentett.

– Már én is gondoltam rá.

– És?

– Zsákutca.

– Miért lenne az?

– Először is *magát felrobbantják*.

– Mit törődik maga azzal? Mit törődsz vele. Róka? Róka csak nevetett.

– Ne játszd meg magad, Hegedű! A régi bandádból vajon ki hagyta volna cserben a másikat, mi? Próbára akarsz tenni, öreg? Bennem megbízhatsz. Melletted maradok, amíg ki nem csináljuk őket.

Cooley legszívesebben elkapta volna, hogy jól megrázza, de nem tehette a figyelő android miatt.

– Ide figyelj, Róka. Ha segítesz Judynak. ha segítesz neki lelépni innen. teszek egy vallomást.

– Oké? Mennyi, és hol van elásva?

– Nincs semennyi és sehol.

– Akkor miben van? Csomagmegőrzőben, bankban talán folyószámlán?

– Értsd meg, Róka, rendőrtiszt vagyok, és.

– Értem én, Hegedű. Rendőrtiszt. A hasadon a forradás a kitüntetésed, mi? Vagy talán rangjelzés? Ne is igyekezz, nem szállok ki a buliból. Rólam ne mondhassák, hogy cserbenhagytam egy fiút a régi időkből.

– De...

– Aztán meg nem is menne a dolog, Hegedű. Téged feldurrantanak. engem meg kicsinálnak a haverjaid, és a lányt is. Ha egyáltalán élve eljutnék arra a szép hajóra, ami ott jön, ni! Ha beugrok a vízbe, vagy a cápák zabálnak fel, vagy utánam jön egy fickó, és mielőtt még felhúznának a rombolóra, kimentésem ürügyén szépen kitörné a nyakam. Nem, Hegedű, kösz a figyelmességet, de inkább maradok. És a lány is marad. Tudja, hogy benned van a bomba.

– Ki mondta meg neki?

– Én.

– Te? Megtiltottam.

– Nem tilthatsz meg semmit. *Valamennyiünk* bőréről van szó. Jobb, ha mindannyian tisztában vagyunk mindennel. És azt is

tudtam, hogy meg akarod menteni a kiscsibét. Azt hiszed, hülye vagyok, Hegedű? Látom én az ájlávjut, de ez a ti dolgotok. Viszont nem tetszik nekem, ha kemény dolgokba belekeverednek az érzelmek; csak bonyolítja a bulit, és soha sincs jó vége. Tapasztalatból mondom, nekem elhiheted.

– Akkor viszont.

– Nyugi, figyel a fickó. Majd meglátjuk.

Amikor Róka véggöntötte a vizet a padlón, Ashe tűnt fel Cooley mellett.

– Készül valamire, uram?

– Tanácstalan vagyok, Ashe.

– Hátha rájönnek valamire a szép fiúk a rombolóról.

– Ezen töprengek én is. És nem vagyok biztos benne, hogy vajon jó lenne-e nekünk. Akármi történik is, Ashe, túl sokat tudunk ahhoz, hogy lemondjanak rólunk.

Ashe továbboldalgott, amikor az android-tengerész ellépett korláttól, és odasétált a közelükbe. Rájuk szegezte vizenyős szemét, és akkor sem fordította el, amikor abbahagyták a beszélgetést.

Cooley odament a vízcsaphoz, teletöltötte a vödrét, és úgy fordult, hogy visszaútján Judyval találkozzék.

Judy Maxwellre talán a szülőanyja sem ismert volna rá, ha szembetalálkozik vele a phoenixi főutcán. Hosszú szőke parókája félig eltakarta az arcát, s a többiekkel ellentétben, ormótlan kanárisárga bakancsot viselt a lábán. Vállán egy felmosófával és a rajta fityegő ronggyal a nürnbergi játékmúzeum porosz katonáira emlékeztetett.

– Minden ok? – suttogta Cooley. A lány bólintott.

Cooleynak nehezére esett a beszéd, hiszen valójában nem is igen tudta, mit kellene mondania.

– Judy, én.

– Tudom, Ronald.

Walter Cooley kénytelen volt a bátyjára gondolni. Vajon ő mit csinálna a helyében?

Letette a vödrét, és közelebb lépett a lányhoz. Aztán amikor úgy látta, hogy az androidot túlságosan is lefoglalja a romboló látványa, átkarolta, és megcsókolta.

– Mi ez. Ronald. istenem!

– Alighanem beléd szerettem.

Judy Maxwell nevetni kezdett hangos, csengő nevetéssel. Az android hátrafordult, de nem látott okot a beavatkozásra. Judy Cooley vállára hajtotta a fejét.

– Mi van ezen röhögnivaló? – kérdezte Cooley sértődötten. – Ez egy forró szerelmi vallomás volt.

– Nem azon röhögök – mondta a lány könnyes szemmel.

– Hát akkor min?

– Magamon. Nézz végig rajtam. És te szerelmet vallasz nekem. Cooley végigpillantott a lányon, aztán saját magán. Térdig tűrt, kopott jeansén, meztelen lába szárán.

– Úgy látszik, ma nincs szerencsém. Akárkinek javasolok valamit, tuti, hogy nemet mond.

A lány kinyújtotta a kezét, és megfogta Cooleyét.

– Én nem mondtam nemet.

– Nem?

– Nem hát. Csak röhögtem. A boldogságtól.

Cooley átölelte és megcsókolta. A lány visszacsókolta, a szemét meresztő android pedig nem értett semmit az egészből.

Cooley maradéktalanul boldog volt. Azt sem érezte, hogy a feje felett lógó felmosórongyból megállás nélkül csöpög a víz a fejére.

A hajó tisztes távolságra horgonyzott le tőlük: mintha

szégyellné szürke, barátságtalan testét. Cooley tudta, hogy rádiója utasításokat diktál Nemo kapitánynak.

Néhány percnyi látszólagos csend után a lejárati nyílásból a fedélzetre özönlött öt android. Cooley megpróbálta megkülönböztetni őket egymástól. Annyit tudott csak megállapítani, hogy a szőke fickó is tengerészruhát öltött.

Nemo kapitány csak akkor ballagott fel a fedélzetre, amikor a romboló mögül kikanyarodott egy megtermett motorcsónak, és feléjük igyekezett.

A kapitány utoljára végignézett a fedélzeten, tengerészein, a foglyain, aztán magához intette Cooleyt.

– Remélem, tartják magukat a parancsaimhoz? Bármilyen engedetlenség súlyos tragédiát vonhat maga után. Viselkedjenek természetesen, és nem lesz semmi baj.

A motorcsónak tett egy kört a hajó körül: az ügyeletes tiszt nyilván kíváncsi volt a hajótestre, mielőtt felment volna a tankerre. Láthatóan nem tapasztalt semmi gyanúsat, mert barátságos volt a képe, ahogy három tengerésze kíséretében a fedélzetre lépett.

Nemo tisztelgett, majd előrenyújtotta a kezét.

– Kingsley kapitány. Üdvözlöm, hadnagy.

A hadnagy hanyagul a sapkájához lökte a kezét.

– Harrison hadnagy. Malloney kapitány sajnálkozását fejezi ki, uram, hogy meg kellett állítanunk, de a közeli napok eseményei.

Nemo csípőre tette a kezét.

– Egyáltalán mi történt, hadnagy úr? Ezen az úszó szigeten csak vázlatosan értesülünk a világ eseményeiről. Többnyire olyan nyelveken zagyválnak a rádióban, amiket nemigen értünk.

– Azt a parancsot kaptuk, hogy kutassuk át azokat a hajókat, amelyek átlépnek egy bizonyos szélességi fokot. Nem hallottak

a nagy venezuelai balhéról?

– Az meg mi az ördög?

– Elraboltak egy milliomoscsaládot a Karib-tengeren. Az a gyanúnk, hogy egy hajón tartják fogva őket. Biztos valami magánbárkán.

Nemo elmosolyodott és körbemutatott.

– Hát csak kutasson át mindent, hadnagy! Harrison hadnagy mosolygott, és megrázta a fejét.

– Aligha lesz szükség rá, kapitány úr. Az önök hajója minden gyanú felett áll. Különben is amerikai tulajdon. Értesüléseim szerint kizárt, hogy amerikai hajón lennének a túszok. A papírokat is csak a formaság kedvéért kérem.

Cooley, aki csodálatosan kiismerte magát az emberi hangok zűrzavarában, pontosan érzékelte, hogy a hadnagy szigorú parancsot teljesít. Sejtette, hogy minden hajó kapitányának, aki az útjába akad, ugyanezt a szöveget nyomja. Harrison hadnagy már akkor tudta, mit fog mondani, amikor látszólag oktalanul megkerülte a hajót.

Cooley biztos volt benne, hogy a hadnagy nem gyanakszik semmire, sőt lehetetlennek tartja, hogy a tankernek bármiféle köze legyen a túszszedéshez. A hajó sebességét figyelembe véve aligha képzelhető el, hogy a közeli napokban megjárta volna a venezuelai partokat. A papírokat is csak a látszat kedvéért kéri; az ördög nem alszik, hátha kiderül belőlük valami egyéb disznóság

Nemo kapitány, Harrison hadnagy és három matróz levonultak a kabinokhoz vezető lépcsőn.

Ahogy Nemo megjósolta, még csak rá sem pillantottak a fedélzeten szorgoskodókra.

A nap delelőn állt, pokoli meleg volt, mintha egy olvasztókohó közelében álldogáltak volna. Az androidok fittyet hánytak a tűző napra, talán egy hűtőberendezés

enyhítette bennük a meleget. A hátrahagyott zászlós és a mögötte álló fegyveres tengerész viszont szenvedő képpel nézték az ismét felbukkanó repülőhalakat. Érezhetően mindketten ugyanarra gondoltak: szerették volna, ha ők lubickolhatnának a hullámok között, s a halak állnának őrséget talpig fegyverben ennek a hülye olajtankernek a fedélzetén.

Cooley nem mert Espinozára nézni. A hamiskártyásnak magának kell döntenie. Nem akarta, hogy kérdő pillantását biztatásnak véve, meggondolatlan lépésre szánja el magát.

A fekete katona elvigyorodott. Cooley felnézett s látta, hogy a bakancsot viselő, hosszú, szőke parókás Judy lehajol, és kicsavar egy vizes rongyot. Bár amúgy férfinak nézett ki, kerek feneke, dús csípője egészen másról árulkodott. A haditengerész meg lehetett győződve róla, hogy a szőke, bakancsos matróz homokos, s minden bizonnyal ő a „lány" a hajón.

Cooley felsóhajtott, amikor Harrison hadnagy és a tengerészek feltűntek a fedélzeten. Nemo nem is titkolt elégedettséggel lépkedett mögöttük. Szemmel láthatóan meg volt elégedve a vizsgálat eredményével.

Harrison tisztelgett, és most ő nyújtott kezet

– Köszönöm, kapitány, és még egyszer elnézését kérem az alkalmatlankodásért. Gyerünk, fiúk!

Cooley lehajtotta a fejét. Ezt a menetet elveszítette. Hogy a fenébe is gondolhatta, hogy a figyelő szemek kereszttüzében Espinozának módjában lesz bármit is csinálni.

Harrison hadnagy megfordult, és katonásan kilépett. Ebben a pillanatban felbukkant a vakító ragyogásban egy hosszú fanyél, egy mosogatófának a nyele, s a hadnagy lába közé szorult. Harrison a levegőbe kapott, és ha Nemo meg nem fogja, belezuhan a tengerbe.

Judy Maxwell a fa után rohant.

– Bocsásson meg, uram. Ezer bocsánat.

Mély, dörmögő, rum marta hangja volt, mint egy öreg tengeri rókának. Nagy igyekezetében, hogy jóvátegye hibáját, feldöntött egy vödröt, amely tele volt vízzel. A szürke, mosószerektől habos lé végigvágtatott a fedélzeten, rátapadt a tengerészek cipőjére, néhány puffadt buborék felszállt a levegőbe, és eltűnt a lágyan sikló szellő hátán.

A tengerészek a lábukat kapkodták, egyikük röhögött, a többi inkább bosszankodott.

– A Jézusát neki, nem tudtok vigyázni! – dühöngött Nemo, eltaszítva a lányt Harrison közeléből. Szerencsétlen módon éppen neki Espinozának, s végigvágódott volna a fedélzeten, ha nem kapaszkodik Harrisonba.

Harrison döbbent képpel nézett rá, de még mielőtt szóra nyitotta volna a száját, Espinoza eltűnt a többiek mögött.

– Bocsánat, uraim – tördelte a kezét Nemo. – Sajnos egy ilyen tankerre olyan legénységet tudunk csak szerződtetni, amilyen akad.

– Ugyan már, kapitány – mondta kényszeredetten Hamson, és legeslegutoljára a sapkájához érintette a kezét. – Legalább tiszta lesz a hajója. Némelyik olajszállító olyan, hogy undorodik az ember a fedélzetre lépni. Isten áldja, kapitány!

Nemo a fedélzeten állt egészen addig, amíg a romboló el nem tűnt a horizonton.

Cooley el volt készülve a legrosszabbra. Nem volt kétsége afelől, hogy Nemo és a szőke fickó szigorúan felelősségre vonják, netalán még meg is büntetik őket a történtekért.

Óriási meglepetésére azonban Nemo nem vette a szívére a dolgot. Sőt, még mintha örült volna is neki.

– Nagy balfácánok maguk – mondta elégedetten. – De hát nem tengerészek, az igaz. Szép kis kalamajkát csináltak nekem. Ezzel együtt, vagy talán éppen ezért, alighanem sikerült a gyanú árnyékát is eloszlatni rólunk. Ahol ilyen. hm. ügyetlenül mossák a fedélzetet, ott aligha lehet rejtegetnivaló

a hajón. – Elmosolyodott, és megtörölte a homlokát, pedig a rohasztó meleg ellenére sem ütött ki rajta verejték. – Ebéd után pihenjenek, kérem. Pihenő után folytassák a munkát. Barátom majd önökért megy. Később újabb utasításokat fognak kapni.

– Dögölj meg! – morogta Róka, amikor a kapitány megfordult, és lesietett a lépcsőn.

Espinoza nem szólt, csak felemelte két ujját. A győzelem jelét mutatta feléjük.

Birmingham, Június 11.

Warmwaternek most sem sikerült rádobnia a fogasra a kalapját. Melléesett, amiből a főfelügyelő arra a következtetésre jutott, hogy még mindig nem sikerült áttörést elérniük az ügyben.

Pedig Jackson kellemes meglepetéssel várta. Már az is meglepte a felügyelőt, hogy nem volt rágógumi a szájában. Amit pedig mondott, egyenesen boldog örömmel töltötte el a főfelügyelő szívét.

– Sikerült fognunk egy tagot – kezdte Jackson. – Most szóltak a fiúk, az előbb.

– Kicsodát?

– Valami Fishert. Felügyelőbizottsági tag. Tudja, akik részvényesei a két üzemnek, azok közül való.

– Na és?

– A fickó nem tud semmit, és nem ismer senkit. Egyszer volt a robotüzemben, a nukleáris kutatóban pedig egyszer sem. Azt hiszem, jó pénzt kap a felügyelőbizottsági tagságért, bár ilyen kérdést nem lehet neki feltenni.

– Nem?

– Feltenni lehet, de nem fog rá válaszolni. Ehhez joga van. Warmwater előredőlt.

– Mit mond még?

– Hát, szerinte mindenki szabadságon van. Ő úgy tudja a karbantartók nyomatékosan kérték, hogy senki ne maradjon az üzemben, mert az egészet kifordítják, leporolják és visszafordítják.

– Mit csinálnak?

– Ő mondta így.

– Van egyáltalán valaki, aki felvilágosítást tudna adni nekünk, hogy mi folyik azokon a lepratelepeken? Miért mentek tönkre, hol vannak a munkatársak satöbbi? Van ilyen, Jackson?

– Hogyne, uram. Ezt a kérdést is feltettük Mr. Fishernek. Úgy tudja, hogy Mrs. Nora Braun a felelős mindenért, ő szokta a jelentéseit a felügyelőbizottság elé terjeszteni.

– Azt pedig, hogy hol az ördögben tartózkodik ez a Mrs. Braun, senki nem tudta, igaz?

– Így igaz, uram.

A hajón

A szép, üres szemű fiatal lány leült velük szemben egy székre, és keresztbe tette formás lábát. Cooley az arcát figyelte. A lány néhány pillanat múlva észrevette, hogy figyelik, s Cooleyra, nézett. Nem volt más a tekintetében, csak várakozó, végtelen ürességg.

A vetítővászon kivilágosodott; megjelent rajta a már egyszer látott ház, a kert, a hinta s a szőke lány, aki ott volt mellettük a széken.

A kép hangtalanul futott. A lány a képre szegezte a tekintetét, és furcsa, hozzá nem illő, életteli hangon beszélni kezdett:

– Elisabeth Abrams vagyok. Ez itt az apám. Szeretem az apámat. Mindig is szerettem. Amikor kicsi voltam, egyszer magával vitt a.

A hang elúszott a semmibe, Cooley gondolataiba merült.

Akkor riadt csak fel, amikor a lány abbahagyta a beszédet, és lehorgasztotta a fejét. Egész testében remegett, mint aki nagy fizikai erőfeszítésen ment át.

Nemo kapitány csípőre tette a kezét.

– Nos?

– Nem természetes – mondta Cooley. – Sokat felejtett

– Ez az amnézia egyenes következménye – sóhajtotta a kapitány. -Mennyi idő kell hozzá, hogy tökéletes legyen?

Cooley nagyot nyelt.

– Egy hónap. Legalább.

– Annyi nincs. Összesen egy hetük van. És nemcsak őt kell megtanítaniuk, hanem huszonhetet!

Cooley elnevette magát.

– Maga viccel, kapitány?

Nemo még csak el sem húzta a száját.

– Távol álljon tőlem. Huszonheten várnak rá, hogy kigyógyítsák őket. Cooleynak majd kicsúszott a száján, hogy odalent sokkal több koporsót láttak, de még idejében féket tett a nyelvére.

– Vannak igen nehéz esetek is – mondta elgondolkozva a kapitány. -Ezeket hagyjuk utoljára. Ha kifutunk az időből... lehet, hogy róluk végérvényesen le kell mondanunk. Meg tudná határozni, kérem, mi az alapvető eltérés Miss Abrams *mostani* és *akkori* viselkedése között?

Cooley összeráncolta a homlokát, és úgy tett, mintha erősen gondolkodna.

– Nem éli át kellőképpen a szerepét – mondta végül. – Nem azonosul a figurával, akit meg kell személyesítenie.

A lány mereven bámul a levegőbe, mintha nem is róla lett

volna szó.

– Maga. el tudná érni, hogy azonosuljon? Cooley széttárta a karját.

– Erre mit mondjak? Döntő szerepük van az akarati tényezőknek. Ha valaki akar valamit, csodákra képes. Ha nem érzi át a feladat nagyszerűségét, sohasem lesz belőle nagy alakítás. Így tanítják a főiskolán.

– Akkor hát mit tegyünk? – Nemo kapitány hangja érezhetően tanácstalanul csengett.

– Én mindent megpróbálok – biztosította Cooley. – Megpróbálom rádöbbenteni, hogy kicsoda. Ashe.

Az őrmester megvakarta a fejét.

– Hát. én csak a ruhákhoz értek, uram. Talán az lenne a legjobb, ha ugyanazokba a ruhákba öltöztetnénk, amelyeket a videofelvételek idején hordott. A ruha segíthet az azonosulásban. Van ennek valami akadálya? Nemo nemet intett.

– Mindenre felkészültünk. A megfelelő ruhák rövidesen a rendelkezésükre állnak. Mind a huszonhét.

Cooley Rókára bökött.

– Róka?

A képtolvaj vette a lapot.

– Merev a mozgása. Hiányzik belőle az a könnyedség, ami az ilyen korú fiatal hölgyekre jellemző. Mintha évszázadok terhe nyomná a vállát.

– Az arca is túl merev – mondta kéretlenül Espinoza. – a merev, mozdulatlan arc bizalmatlanságot ébreszt. Játszani vele, mint... – kereste a megfelelő angol szót, de nem találta.

– Lélektanilag túlságosan kiegyensúlyozott – mondta Judy Maxwell. -Mintha nem lennének irracionális érzelmei. A racionális érzelmi töltés ugyanakkor behatárolja a cselekvési

területet.

Nemo kapitány lassan, de biztosan kezdte elveszíteni a fonalat. Látszott rajta, már jó másfél perce fogalma sincs róla, miről beszélnek. Félrehajtotta a fejét azzal a furcsa mozdulattal, amit már korábban is megfigyeltek nála, hallgatott egy kicsit, mintha információkat dolgozna fel, majd megkönnyebbülve biccentett.

– Teljesen világos. Önök tudják, mi a feladatuk, én pedig biztosítom a feltételeket. A cél az, hogy egy hét múlva, kérem, jegyezzék meg jól a dátumot, órára és percre, mostantól számított egy hét múlva huszonhét tökéletesen tárgyalóképes, filmfelvételekkel hajszálig azonos. férfival és nővel kell rendelkeznünk. Megértették?

Cooley felvonta a vállát.

– Van más választásunk?

– Attól tartok, nincs.

Nemo biccentett, és az ajtó mellett szobrozó szőke fickóra mutatott.

– Ő lesz a koordinátoruk. Minden kérésükkel, problémájukkal Forduljanak hozzá. Mostantól fogva bármikor felmehetnek a fedélzetre, a figyelmeztető jelre azonban le kell jönniük. Szeretném, ha idejük nagy részét munkával töltenék. Nem szólok, bele a munkabeosztásukba, de. az eredmény önmagáért fog beszélni.

– És mi lesz akkor – kérdezte lassan Cooley –, ha mégis kudarcot vallunk? Ha bármennyire igyekszünk is, mégsem. Hiszen érti.

Nemo bólintott.

– Ez a lehetőség valóban Fennáll. Lehet, hogy nem tudnak megbirkózni a feladattal, lehet, hogy nem is akarnak. Eredményét tekintve egyre megy.

Nos, gondolják csak el, ott, milliók életéről van szó, mit

számít négy-öt ember.

Cooley bólintott.

– Köszönöm, kapitány. Remélem, elhiszi, hogy igyekezni fogunk. Nemo kapitány megfordult, és kiment a teremből.

Birmingham, Június 12.

Warmwater éppen a szemétkosár Fölé hajolva a pipáját piszkálta, amikor felcsengett a telefon. Mivel Jackson volt hozzá legközelebb, sóhajtva letette a stukkerját az asztalra, és felemelte a kagylót.

Warmwater nagyot ütött pipája fejével a kosár szélére. Utálta, ha más szedi fel a telefonjait.

– Nyugi – mondta nyájasan Jackson –, úgyis a fiúk odaátról.

A telefon kattogott, valaki beleszólt, Jackson pedig csak mosolygott, rágta a gumiját, és időről időre olyan hangokat lökött ki magából, mintha szúnyog szállt volna a torkába.

Egyszerre csak megállt a gumi a szájában, és jéghideg tekintettel Warmwaterre bámult, akinek éppen sikerült kiverni a pipafejből a hamu maradékát.

– Egy romboló?

Olyan gyorsan tette le a kagylót, hogy Warmwaternek nem maradt ideje tiltakozni. Mindannyian érezték, hogy történt valami, pedig nem is elhanyagolható apróság.

Jackson rágott néhányat, azután letelepedett az asztal szélére. Cooley úgy érezte, elveszítette eddigi magabiztosságát.

Warmwater visszaült a székébe, és határozott mozdulattal lesöpörte az amerikait az asztaláról.

– Lenne szíves.

Jackson felállt, és úgy is maradt. Warmwater atyai türelemmel nézett rá, Bernie azonban érzékelte, hogy tövéig égett a gyújtózsinórja, s pillanatokon belül robbanni fog.

– Mi a helyzet, Jackson? – vetette közbe magát.

Az amerikai megrázkódott, és nyelt egyet, mintha lenyelte volna a rágógumiját.

– A központ értesített bennünket... különben magával akartak beszélni.

– Sajnos házon kívül voltam – mondta szelíden Warmwater.

– Megszakadt a vonal – mentegetőzött Jackson.

– Akkor ki vele, mit üzennek nekem!

– Hát. a haditengerészet közölt velük egy érdekes dolgot. illetve nem is velük, csak hozzájuk csorgott le a híranyag.

– Eddig világos – mondta Warmwater. – Csak így tovább! Jackson megpróbálta összeszedni magát.

– Arról van szó, uram, hogy egy romboló megállított egy olajszállító hajót, egy tankert a Karib-tengeren. Megnézték okmányait, mert valami terrorista-buli miatt riadót vertek Caracasban. A venezuelaiak kérték az USA haditengerészetét, segítsen átvizsgálni az arra kószáló hajókat, mert bizonyos feltételezések szerint a túszokat egy hajóra vitték.

Warmwater megszortyogtatta a pipáját.

– Hm. Erre nem is gondoltunk.

– Nos, uram, a rombolóról néhány ember átszállt a tankhajóra.

– Mi a neve?

– A tankernek? *Vulcanus.* A rombolónak...

– Az momentán nem érdekel. Tovább!

– Harrison hadnagy vezetésével átment néhány ember és. meglehetősen felületesen átvizsgálták a hajó papírjait.

– Jellemző – biccentett a főfelügyelő. – Felületesen.

– A tanker, irányát és koordinátáit tekintve, minden gyanú felett állt. Kizárt dolog, hogy bármi köze lett volna a caracasi túszszedéshez.

– Akkor miért állították meg?

– Mert ezer százalékig azért nem lehettek biztosak benne, hogy nem sáros-e. Elképzelhető, hogy a fickókat elcsórták Caracasból, feltették egy helikopterre, elrepültek vele a tankerig letették őket rá, és a hapsik most ott csücsülnek, tökig olajban. Túl bonyolult ugyan, és túl hihetetlen, de nem lehetetlen.

– Hm – morogta Warmwater. – És mit találtak a *Vulcanuson?*

– Kezdetben semmit – mondta Jackson. – Éppen távozni akartak a hajóról, amikor. történt egy kis baleset. Néhányan a fedélzetet mosták, mikor. Harrison hadnagy lába közé akadt egy partvisnyél vagy micsoda.

– Mosófa – bólintott Warmwater.

– Ja. Harrison nem tudja, hogyan került oda. Aztán meg az egyik fickó a lábára öntött valami mosólét.

– Amerika-ellenes tüntetés – mondta kárörvendő képpel Warmwater. -Mi a fene közünk van mindehhez?

– Harrison hadnagy addig kapkodta a lábát – folytatta zavartalanul Jackson –, amíg majdnem belezuhant a mosólébe.

– Szegény ördög – dörmögte kajánul a főfelügyelő.

– Az egyik ember, aki a fedélzetet mosta, elkapta, és. amíg vigyázott rá, hogy el ne essék, villámgyorsan és mindenki számára láthatatlanul a kezébe csempészett valamit. Csak Harrison hadnagy óriási lélekjelenlétének köszönhető, hogy nem kérdezte meg tőle, micsoda.

Warmwater a levegőbe szimatolt. Csalhatatlan biztonsággal megérezte, hogy abba kell hagyni a hülyéskedést és az amerikai ugratását, mert komolyra fordult a dolog.

– Na és?

– Harrison elköszönt, és visszament a rombolóra. Amikor látótávolságon kívülre kerültek, megnézte, mi van a kezében. Tudja, mi volt?

– Gőzöm sincs róla – mondta az igazságnak megfelelően a főfelügyelő.

– Egy aranylánc. A láncon egy kinyitható aranyszív. A szívbe vésve egy felirat.

– Cooley I. – mondta rekedten a színész.

Jackson bólintott, Warmwater eltátotta a száját, aztán nagy zörgéssel becsukta.

– Honnan. tudja?

Ronald Cooley az inge alá nyúlt, és előhúzott egy vékony aranyláncot. Felpattintotta a láncon fityegő szívet, és Warmwater felé mutatta.

– Cooley II. Én vagyok ugyanis a fiatalabb. Anyánktól kaptuk, amikor megszülettünk.

Warmwater akkorát csapott az asztalra, hogy a telefonkészülék csak jó húszcentis repülés után esett vissza.

– Megvannak! Végre megvannak! Bernie felállt, és meghúzogatta a bajuszát.

– Most mi lesz, uram?

– Lehozzuk őket arról az elátkozott hajóról, Bernie. Mérget vehet rá, hogy lehozzuk őket!

A vonal túlsó végén Bowie tengernagy köhécselt, a tengerészeti elhárítás szürke eminenciása. Már vagy öt perce figyelmesen hallgatta Warmwatert, anélkül, hogy félbeszakította volna.

– Miért nem kísérelték meg kiszabadítani őket? – kérdezte Warmwater. – Volt valami különleges okuk az óvatosságra?

– Bekapcsoltam, főfelügyelő, Harrison hadnagyot a rombolóról. Hangosan beszéljen, mert nem a legkedvezőbbek a légköri viszonyok.

Recsegés, csattogás, aztán váratlanul tisztán felhangzott Harrison hangja.

– Mindent hallottam, főfelügyelő úr. Arra gondoltam, nem ártana megvizsgálni a körülményeket, mielőtt támadásra szánnánk el magunkat.

– Hm. És mi indokolja az óvatosságot azonkívül, hogy a foglyoknak bajuk eshet?

Harrison habozott. A főfelügyelő sejtette, hogy a hadnagy megérzéseire támaszkodik, amit helyesléssel fogadott. Egy tengerész a tengeren támaszkodjék csak a megérzéseire!

– Nézze, főfelügyelő úr, azok az emberek egészen szabadon mozogtak a fedélzeten. Nem láttam sem fegyvereket, se fegyveres őröket. Tudták, hogy a hajó mellett ott áll a motorcsónakunk, az orrában géppuskával. Ha keresztülvetik magukat a korláton, kihúzhattuk volna őket. Ők azonban nem tették. Sőt meg sem kísérelték felhívni magukra a figyelmet.

– Ön szerint miért?

– Elrablóik nyilván olyan ütőkártyával rendelkeznek, ami engedelmességre kényszeríti őket.

– Hm. Vajon mi lehet az?

– Nem tudom, uram. Általában az a szabály, hogy meg kell várni, amíg követelésekkel lépnek fel. A követelés és a fenyegetés mikéntjéből sok mindenre lehet következtetni.

– Ön tengerész, hadnagy?

– Majdnem. A tengerészeti elhárítás tisztje vagyok.

– Gondoltam. Tehát hogyan tovább?

– Egyelőre látótávolságon kívül vagyunk, és lapulunk a nagy csendben. Várjuk az utasításokat.

– Értem. Le tudná írni azokat az embereket, akik ott sündörögtek maga körül?

– Összegyűjtöttem a személyleírásokat, uram. Van köztük egy hosszú, szőke hajú férfi. furcsa, nőies és. egyik emberem szerint homokos, uram.

– Honnan tudja az embere? Hiszen csak tíz percig voltak a hajón, nem?

– Az emberem szerint, uram, hm. nőiesen kerek a feneke és a csípője is.

– Mások?

– Őszintén szólva nem figyeltük meg őket. Az a pasas azonban, aki majdnem leöntötte a lábam mosogatólével, latin-amerikai volt, nem is vitás. Spanyolul gagyogott, angol szavakkal keverve. És pokolian gyors volt a keze.

Warmwater elmosolyodott.

– Köszönöm, hadnagy. Rövidesen látogatókat kapnak.

– Legyen szerencsénk, uram.

A főfelügyelő elbúcsúzott a tengernagytól is, aztán megszortyogtatta a pipáját.

– Mit szólnának egy kis karibi kéjutazáshoz, uraim?

– Jó lenne – mondta Cooley ökölbe szorított kézzel. – Remélem, hogy kitaposhatom a belét annak a rohadéknak, aki.

Warmwater biccentett.

– Megteheti. Van egy tervem, Cooley. Maga lesz benne a főszereplő.

A hajón

A munka megkezdésének másnapján Cooley kihallgatást kért Nemótól. Hosszas töprengés után szánta rá magát anélkül, hogy a többiekkel előre megbeszélte volna. Bár bízott benne, hogy az az amerikai tengerésztiszt, akinek végül is sikerült az utolsó pillanatban kezébe nyomni a nyakláncát, talán eljuttatja megfelelő helyre, mégsem lehetett egészen biztos benne.

Mindenesetre olybá vette a dolgot, ha sikerül, jó, de ha nem, arra is számítani kell. Egyetlen álmatlan éjszakán kidolgozta a haditervét.

Nemo kapitány mintha fáradtabb és dekoncentráltabb lett

volna, mint egyébként.

Cooley lassan, körülményesen beszámolt előrehaladásukról, hogy Elisabeth Abrams már majdnem tökéletes mása a felvételen villogó lánynak.

A kapitány enerváltan intett.

– Mindent tudok. Pontosan tudom, hol tartanak.

– A szőke fickó – gondolta Cooley – ott áll az ajtó mellett, karba tett kézzel, és figyel. Aztán mindent jelent a kapitánynak.

Bólintott, és kirakta a csapdát.

– Akkor bizonyára azt is jól tudja, kapitány, hogy ha ebben az ütemben haladunk, nem leszünk kész a munkával. A megadott időre semmiképpen.

– Kész kell lenniük! Mindenáron! Különben. Cooley biccentett.

– Különben kinyiffantanak. Tudom. De csak úgy képzelhető el, kapitány, ha éjszaka is dolgozunk. Méghozzá felváltva. Egyszerre ugyanis nincs szükség valamennyiünkre.

– Nem!

Keményen, határozottan koppant a hangja. Cooley Felvonta a vállát.

– Ez már a maga dolga, kapitány. Fizikai képtelenség, amit kívánnak tőlünk. Még ha meghalunk, sem tudjuk teljesíteni ezt a lehetetlen feladatot. Ha meggondolta magát, szóljon.

Bár majd szétpattant az idegességtől és a félelemtől, úgy ment ki a kabinból, hogy nem fordult hátra.

Késő délután volt, amikor a szőke meghozta a hírt, hogy Nemo kapitány meggondolta magát. Engedélyezi az éjszakai műszakot.

Éjfélre járhatott az idő, amikor a szőke feladta.

– Most. magukra. hagyom. kuk. ka.

Egyre nehezebben és összefüggéstelenebbül beszélt. Mint a nagyon fáradt és álmos gyerek. Kinyitotta az ajtót, és kitántorgott a folyosóra.

– Kukorékolnak a kakasok – morogta Ashe. Drakula bácsi megy aludni. Cooley szájára tette az ujját. Biztosra kell menniük, nem siethetik el a dolgot.

Elisabeth Abrams üres tekintettel meredt maga elé. Reggelig az övék volt; azt csinálnak vele, amit akarnak. Cooley kezébe vette a vetítőgép távirányítóját, amivel a végtelenített szalagot kedve szerint mozgathatta. Remélte, hogy a hajót irányító androidon kívül néhány perc múlva nem lesz éber lélek a hajón.

Félórányi várakozás után megkezdték a munkát.

Amikor a szőke lány felbukkant a képen, Cooley megfogta az android karját.

– Nézz a képre, Elisabeth *Ez* valaha te voltál. Élő ember voltál... volt apád, volt anyád, volt kutyád. Te voltál Elisabeth. Élő ember voltál. Szerettél, Elisabeth. De megöltek. Elvették az életedet. Csak a lelked egy darabja maradt meg, a tested. elveszett. Géppé tettek, Elisabeth. És másokat is géppé akarnak tenni. Meg kell büntetni őket, Elisabeth. *Ok* az ellenségeid. Bosszút kell állnod rajtuk, Elisabeth. Elmondom, kik az ellenségeid. Meg kell jegyezned, kik azok, hogy bosszút állhass rajtuk!

Hajnal felé felmentek a fedélzetre. A csillagok éppen kioltották lámpásaikat, s az eddig alvó hullámok új erőre kaptak. Cooley átkarolta Judyt, és megcsókolta. Ashe vigyorogva Róka füléhez hajolt.

– Éreztem, hogy nagy bajba kerültünk, amikor az a szőke fickó ránk fogta a mutatóujját. De álmomban sem gondoltam volna, hogy ekkorába!

A Hurrican romboló fedélzetén

Bowie tengernagy elgondolkozva nézett Warmwaterre.

– Magának ehhez jobban kell értenie, főfelügyelő. Amire mi képesek vagyunk, az egy jól megtervezett kommandóakció. Van egy rakás kemény fiú a hajón, aki ég a vágytól, hogy produkálhasson. Van helikopterünk, könnyűbúvárunk, sőt ha kell, egy tengeralattjárót is iderendelhetek.

Warmwater elutasította a szivart, amivel az amerikai kínálta.

– Az egyedüli, amiben bizonytalan vagyok – fújta ki a füstöt a tengernagy –, az, hogy nem tudom, mit terveznek. Nem tudom, mi van a hajón. A fényképek folyadékot mutatnak.

– A hajó olajszállító. Nem gondoltak rá, hogy esetleg olaj lehet benne?

– Nem olaj.

– Honnan tudja?

– Leszállt két emberem, és beúszott a hajó alá. Csináltak néhány felvételt egy speciális kamerával. Nem olaj a szállítmányuk.

– Hát akkor mi?

– Víznek tűnik.

– Víznek?

– Bármennyire furcsa is, annak. Csakhogy pontosan nem tudtuk megállapítani. Ez az, ami aggaszt engem főfelügyelő úr.

– Mégis mire gondol?

– Két eset lehetséges – mondta a tengernagy. – Vagy valami olyasmi, amit ha beengednek a tengerbe, nagy baj lehet belőle, vagy robbanóanyag.

– Tizennyolcezer tonna?

– Elismerem, soknak tűnik Csakhogy terroristák is sokan vannak világszerte. Bármelyik variációt fogadjuk is el, rendkívül kockázatos akció. Annak ellenére, hogy a józan ész szerint addig kellene támadnunk, amíg nem sejtik, hogy itt

ólálkodunk a közelükben.

Warmwater utolsót szívott a pipáján, aztán kiverte a hamutartóba.

– Nekem van egy jobb tervem, tengernagy. A katona elvigyorodott.

– Őszintén szólva ebben bíztam. Miben lehetek a segítségére? Warmwater megmondta.

Harrison hadnagy és a tengerészek izzadtak, mint kemény szolgálatban trópusi vizeken.

– Milyen feneke volt annak a. tengerésznek? – tudakolta őszinte kíváncsisággal Bernie a szerencsétlen fekete bőrű tizedestől, aki ártatlan szemét a fedélzetet mosó matrózra vetette.

– Már elmondtam, uram – nyögte a tizedes, és keservesen felsóhajtott. – Szép, kerek, nőies.

– Biztos, hogy nő volt?

– Honnan a fenéből tudnám? Én csak a fenekét figyeltem Azt hittem, homokos, és.

– De nő is lehetett?

– Hát éppen lehetett.

– És a haja?

– Szőke, inkább csomós.

A másik sarokban Warmwater Harrison hadnagyot gyúrta.

– Azt mondja, hogy a lejárat egyenesen a főfolyosóba torkollik. Hány kabint látott a jobb oldali soron?

– Négyet. Mi a harmadikba mentünk be, ahol a papírok voltak.

– Azt mondja, minden papírjuk rendben volt?

– Tökéletesen. Bár csak igen felületesen néztem át őket. A hajó végül is amerikai tulajdon.

– Rendben, hadnagy. Most írja le a kapitányt.

Két napon és két éjjelen át tartottak a kihallgatások.

A harmadik nap éjszakáján gondolt először Harrison hadnagy arra, hogy ha hazamegy Alabamába, szétveri Jimmy bácsi pofáját, aki mindig arra biztatta, hogy a tengerészetet válassza élethivatásul.

Pedig a java még hátravolt.

Warmwater Cooleyra pislantott.

– Biztos, hogy meg tudja kártyázni?

– Van más választásom?

– Választás mindig van, ember!

– De *nekem* nincs!

– Hát. maga tudja. Eszerint megkezdhetjük az akciót?

– Kezdjük.

Warmwater biccentett.

Bowie tengernagy felállt és indult, hogy intézkedjék.

A hajón

Cooley éppen egy alacsony, fekete bajuszos fiatalemberen dolgozott.

– Emil Leroy vagyok – mondta a fickó, és megsimogatta a bajuszát. -Francia származású, gyermekkoromban, Svájcban.

Cooley leintette:

– Elég, Emil! Ezt tudjuk. *Azt mondd, Emil!*

A fekete hajú, kreol legénynek gyűlölet csillant a szemében. Lehajtotta a fejét, és Cooley látta, hogy ökölbe szorul a keze.

– Valaha. ember voltam – zihálta felindultan. – Ember voltam. *ott a képen.* Emil Leroy... Gépet csináltak belőlem az átkozottak! Elvették a testem, csak a lelkem egy darabja. maradt meg. Meg kell ölnöm őket!

– Kik az ellenségeid, Emil?

– Az ellenségeim.

Olyan halkan csúszott félre az ajtó, hogy Cooley észre sem vette. Felfigyelt ugyan Ashe és Róka rémült tekintetére, de arra már nem volt ideje, hogy leállítsa az androidot.

Emil Leroy azonban önmagától leállt. Elmosolyodott, és karba tette a kezét.

– A legfőbb a nyugalom. Én mindig nagyon nyugodt vagyok. Már kiskoromban sem lehetett kihozni a sodromból. Csak az állatkínzás borít ki.

Cooley hátrafordult. A szőke fickó állt az ajtóban, karba tett kézzel.

– Hagyják abba a munkát – mondta tompa, fáradt hangon. – A kapitány kéreti önöket. – Emil Leroyra pillantott, és felemelte a kezét.– Gyerünk!

A bajuszos férfi lehajtott fejjel kikotródott a teremből.

Nemo kapitány sápadt didergéssel fogadta őket. Cooley ujjongani szeretett volna. Nemcsak a szőkén, hanem a kapitányon is érződött a kimerültség. Az éjszakai „munkával" sikerült összekeverni a periódusaikat. A felügyelő biztos volt benne, hogy éjszaka sem pihenhet mindegyikük. A gépészeken kívül kell lenni még néhánynak, akik minden eshetőségre készen ébren vagy félálomban gunnyasztanak valahol.

– Hivatott, kapitány.

Nemo felemelte a kezét, hogy intsen, de még ez a mozdulata is túl fáradtra sikeredett.

Cooley eltűnődött. Lehet, hogy más bajuk is van, nemcsak az, hogy megkeverte őket?

Mély elégedettséget kellett volna éreznie, ehelyett fojtó szorítást érzett a torkán. Tudta, hogy a végkifejlet felé közeledik az ügyük, csakhogy. robbanószerkezet van a bőre alatt és tizennyolcezer tonna méreg a hajóban.

Nemo kapitány félrehajtotta a fejét, mintha valakinek az utasításait

hallgatná.

– Még egyszer végig kell játszaniuk, amit egy héttel ezelőtt – mondta minden különösebb előkészítés nélkül, meg sem kérdezve, hogy haladnak a munkával.

Róka felütötte a fejét.

– Végigjátszani? Mit?

– Ismét egy hajó van a közelünkben. Tíz perce vettük a jelzéseit.

– Nem tudná elintézni, hogy menjen a Fenébe? Megígérte, hogy amint készen leszünk a munkával, és. tárgyalásokat kezd a méregtengert illetően, szabadon enged bennünket. A *mi munkánk* rövidesen kész. Talán csak órák kérdése. Aztán azt tehet az amnéziás barátaival, amit akar. De azt tudnia kell. Hogy minden zavaró körülmény napokra visszavetheti a munkát. Én pedig el akarok innen menni minél előbb!

Nemo kapitány sajnálkozva tárta szét a karját.

– Higgyék el, nekem legalább olyan bosszantó, mint önöknek. Csakhogy. a hadseregnek igaza van. Mi viselkedünk gyanúsan.

– Hogy az ördögbe? – kérdezte Ashe.

– Bizonyos értelemben ugyanazon az útvonalon járunk. Azaz körbe – gondolta. Cooley -. ahogy megfigyeltük.

– Ugyanaz fog történni, ami egy héttel ezelőtt – mondta kapitány. -Örök felmennek a fedélzetre, és mosni kezdik. Miss Maxwell parókát húz, és kérem, ne menjen túl közel a tengerészekhez, nehogy kiszúrják. Gondoljanak rá, hogy mi mindent látunk. És főleg arra gondoljanak, hogy rövidesen szabad lehetnek! De csak úgy, ha követik az utasításaimat.

– Követjük, kapitány – dörmögte Espinoza. – Mi mást tehetnénk? Öt perc múlva kezeslábasba öltözve mosták a

fedélzetet.

– Csináljak valamit, senor Cooley? – kérdezte Espinoza, miközben belenyomott fél tubus mosószert a vödrébe. – Van valamije, amit egy matróznak a kezébe nyomhatnék?

– Semmi, de nem is fontos.

– Nem kéne valamit mégis?

– Várjon és figyeljen! Legyen résen. Nem tudom, miért, de érzem, hogy történni fog valami.

Espinoza beleszimatolt a levegőbe.

– Nekem is olyan érzésem van, mint egy nagy pókerparti előtt.

– Csak aztán bejöjjön!

– Hát majd segítünk neki – vigyorgott a zsugás, és belenyomta a maradék mosószert is a vödörbe.

A romboló megállt a látóhatár szélén. A szőke fickó a korlátnak dőlve, kidülledt szemmel bámulta a körvonalait. Félrehajtotta a fejét, és mintha bólintott volna.

Bő negyedóra múlva már a motorcsónakot is kivehették, amint iszonyatos sebességgel vágta ketté az orra elé tolakodó hullámokat.

A szőke parancsszavára két tengerészruhás android fedélzetre segítette az érkezőket.

Magas, idősebb, markáns arcú férfi volt, aki elsőnek lépett a tankhajó Fedélzetére. Hanyag mozdulattal tisztelgett az elősiető Nemo felé.

– Bowie.

– Kingsley kapitány. Köszöntöm a fedélzeten. Ugye tudja, hogy ön már a második, akit a hajómon üdvözölhetek?

Enyhe rosszallás bujkált a hangjában.

– Sajnálom, kapitány – biccentett Bowie. – De ha ezen az

útvonalon jár, és olajat szállít Közép-Amerikába, számolnia kell a fokozott ellenőrzéssel.

– Erre – mutatta az utat a kapitány, futó pillantást vetve a Bowie-t kísérő négy tengerészre, akik ekkor kapaszkodtak a fedélzetre. Kicsit később, mint kellett volna.

Nemónak nem volt ideje huzamosabban megbámulni őket, hiszen a tengerésztiszt elindult a mutatott irányba. Nemo üdvözlésfélét dörmögött, aztán Bowie után sietett.

Cooley összehúzott szemmel bámulta a tengerészeket. Kettő eltűnt a kabinokhoz vezető lépcsőfeljáróban, kettő viszont a fedélzeten maradt. Különösen egyikük, egy torzonborz hapsi keltette fel a figyelmét. Nagyjából vele egymagasságú lehetett, arcát azonban, mint a majomét, vastag szőr borította.

A szőrös fickó unatkozva Bowie után bámult, aztán odasétált az egyik androidhoz.

– Adna egy kis tüzet?

A szőke fickó odaugrott hozzá, és felkattintotta az öngyújtót. A szőrös egészen közel hajolt az androidhoz.

– Ember, hol van itt egy vécé? Néhány másodperc, idecsinálok a fedélzetre!

A szőke pasas tüzet adott, aztán kétségbeesetten nézett körül. A másik haditengerész a korlátnak támaszkodva a szorgalmasan sikálókat figyelte. Különösképpen egy szőke, vékony alak csinos, gömbölyű fenekét.

– Én. sajnos. nekem.

A szőrös képű megveregette a szőke fickó vállát.

– Maradjon csak, ha ideállították. Majd odakísértetem magam. Hé, maga ott!

Cooley felemelkedett, és beleejtette a rongyot a vödrébe. A kiáltás minden kétséget kizáróan neki szólt. Lassan odaballagott a szőrös elé.

– Uram?

– Hol itt a kretyó?

A szőke ránézett Cooleyra, és bólintott. Aztán úgy tett két ujjával, mintha megnyomna egy láthatatlan gombot. Cooley beletörölte nedves kezét a nadrágjába.

– Jöjjön!

Elindult előre. A másik ott toporgott mögötte, mintha valósürgős lenne neki a dolog. Ahogy a vécéajtó becsukódott mögöttük, Cooley a szőröshöz fordult.

– Ide figyeljen, ember!

A másik magához ölelte, megveregette a vállát, aztán letép bajuszát, a szakállát és a szőröket a képéről.

– Nincs sok időnk a nyavalygásra... Vetkőzz le, te hülye!

– Úristen! – nyögte a felügyelő. – Szerencséd, hogy... különben úgy rúgnálak tökön.!

– Most nincs erre idő – mondta a másik –, szedd fel a szőröket.

– Szó sem lehet róla! Én nem akarok elmenni innen!

– A kerek fenekű miatt? – vigyorgott a jövevény. – Ez parancs! Gyorsan, mert lebukunk! Majd vigyázok rá. Gyerünk!

Amikor felballagtak a lépcsőn, a szőke nem látott semmi különbséget. Túl fáradt volt ahhoz, hogy gondolkodjék. Érzékelői semmire sem hívták fel a figyelmét.

Röviddel a látogatás lezajlása után Nemo kapitány magához hívatta Cooleyt.

– Mr. Cooley, jelentették, hogy egyedül maradt az egyik tengerésszel. Beszámolna róla, mi történt önök között?

Cooley elvigyorodott.

– Őszintén szólva, kapitány, ha akartam volna, sem lett volna sok időm a kommunikációra. A fickó berontott a

kretyóra, és bumm!

– *Önnek tiszta a lelkiismerete, Mr. Cooley?*

– Ez nem lelkiismeret kérdése, kapitány. Tisztában vagyok azzal, mi lehetne a következménye, ha ostobaságot csinálnék. Tehát nem csinálok.

A kapitány elismerően felhúzta a szemöldökét.

– Bravó, Mr. Cooley! Igazán öröm önnel együtt dolgozni.

Cooley a korlátnál állt, és a napnyugtában gyönyörködött, amikor Róka odasettenkedett hozzá.

– Maga kicsoda? Android? Cooley kérdéssel felelt:

– Maga a Róka?

– Észrevettem, hogy ruhát cseréltek. A vécében csinálták?

– Aha. Jó a megfigyelőképessége, Róka!

– Nekem mondja? De nem válaszolt még rá, hogy *maga* kicsoda.

– Az ikertestvére. Gratulálok, hogy észrevette, pedig tök egyformák vagyunk.

– A világnak lehet, de nem nekem – büszkélkedett Róka. – Tényleg ő a Hegedű?

– Micsoda? – hökkent meg Cooley.

– Sejtettem, hogy átver – dünnyögte Róka. – Kicsoda egyáltalán?

– Detektívfelügyelő. De ez most nem fontos.

– Magának – mondta Róka.

Ebben a pillanatban Ashe is felbukkant mellettük.

– Ó, Ashe! – emelte fel a hangját Ronald Cooley, és megveregette a vigyorgó őrmester vállát. – Örülök, hogy újra látom.

Róka keze remegett, ahogy Ashe felé bökött.

– Ez is. zsaru?

– Ashe őrmester – mondta vidáman Cooley. Róka két tenyere közé szorította a fejét.

– Uramisten! Micsoda bandába keveredtem!

Amikor a szőke fickó elhagyta a lenti terepet, Cooley Rókához hajolt.

– A többieknek még ne szóljon. Mi a végső határidő?

– Holnap este.

– A kapitány mit tud?

– Hogy mind a huszonhetet felkészítettük. Valami vizsgafélét fontolgat.

– Rendben van. Ez ki?

– Miss Parker. A legkitűnőbb alanyunk. Próbálja ki!

– Hogyan?

– Kérdezze meg, kicsoda.

A vörös hajú, enyhén szeplős lány mosolygott, amikor Cooley megszólította:

– Hogy hívnak, kicsikém? A lány szeme elfelhősödött.

– Ne merjen még egyszer így hozzám szólni!

– Nagyon jó – vigyorgott kínosan Cooley. – Tehát. hogy hívják, kisasszony?

– Miss Parker. Cindy Parker.

– Foglalkozása?

– Atomfizikus.

Cooley gondolt egyet, és előrehajolt.

– Mi az élete célja, Cindy?

A lány megremegett, és összeszorította a száját.

– Hogy megöljem azokat, akik engem megöltek!

A hold versenyt Futott a hajóval. Percekig a víz Felszínén szaladt, majd megunva a víztaposást, felemelkedett a levegőbe.

Cooley azon töprengett, hogy használja-e a rádióját, amikor valaki hátulról befogta a szemét.

– Na, ki van itt?

– Nemo kapitány – mondta Cooley vigyorogva. Judy a fejére ütött a tenyerével.

– Te piszok! Rám sem néztél odalent. Mintha nem is léteztem volna, csak az a lány.

– Pedig többször is rád néztem – erősködött Cooley. – Különben milyen lányról beszélsz?

– A szerencsétlen Cindy Parkerről. Néha az az érzésem, hogy... Zavartan elhallgatott, és a hold felé Fordította a fejét.

– Micsoda?

– Tetszik neked az a lány?

– Egy android?

– Nem tudom. Ne érts félre, Ronald... nem féltékenységből mondom, de valahogy olyan furcsa.

Ronald Cooleynak viszont az volt a furcsa, ahogy a lány a nevén szólította.

– De hiszen tudod jól, hogy ez ostobaság – mormolta, és azon töprengett, nem kéne-e mégis elmondania a lánynak az igazságot. Már-már a száján volt a vallomás, amikor Judy megragadta a vállát, és maga felé fordította.

– Azt akarom, hogy csókolj meg. Most!

Ronald Cooley nagyot fohászkodott, de nem látott kiutat. Illetve csak azt az egyet, ha bevallja.

– Csókolj meg!

Kínos helyzetben vagyok – állapította meg a színész. – Ha

elkezdek magyarázkodni, ki tudja, mi lesz a vége. Ha Judy megtudja, hogy nem én vagyok én, nem lesz képes ugyanolyan természetesen viselkedni, talán a robotok kiszagolják.

– Csókolj meg, Ron!

Csak egy színpadi csók lesz, kicsikém – biztosította magában a lányt Cooley, aztán megadta magát. A hold egy nagyot ugrott, a még feljebb kapaszkodott az égen.

A színpadi csók kissé hosszabbra sikerült, mint számította. Judy a korlátnak tántorodott, és furcsán nézett rá.

– Ron.

– Tessék, szívem.

– Ugye, nem haragszol, ha mondok valamit?

– Ki vele! Majd elviselem!

– Még soha így. Ilyen furcsán. Nem is tudom, hogy magyarázzam.

– Sehogy -mondta Cooley –, alighanem értem. A lány kinyújtotta a karját, és megfogta a kezét.

– Ron!

– Igen?

– Gyere le velem a kabinomba. Hiszen nem vagyunk már gyerekek. Ronald Cooley előtt megfordult a világ.

– Az a helyzet, Judy.

A lány szeme kerekre tágult.

– Valami baj van, Ron? Cooley sóhajtott.

– Az égvilágon semmi.

A hold még feljebb kapaszkodott a látóhatáron.

A Hurrican romboló fedélzetén

Walter Cooley egy kanapén feküdt és lihegett, mintha percekkel azelőtt húzták volna ki a vízből, amelybe éppen

belefulladni szándékozott.

– A jóistenit neki! El sem tudom hinni, hogy szabadlábon vagyok. Eszerint megkapták az üzenetemet?

Bowie tengernagy elégedetten kacsintott Warmwaterre.

– Maga óriási stratéga, főfelügyelő! Cooley Warmwaterre vigyorgott.

– Egy kis karibi kirándulás, főfelügyelő? Meguntuk a ködös Albiont? Warmwater rágyújtott a pipájára, és ráült egy alacsony sámlira.

– Most aztán beszéljen, Cooley! Cooley felügyelő beszélni kezdett.

Beszéde jó harmadánál tarthatott, amikor Bowie felhördült:

– Robbanószerkezet? A bőre alatt? Hogy az a.!

Felettük a fedélzeten felharsant egy sziréna, lábdobogás hallatszott, az ügyeletes egészségügyi osztag leszáguldott a lépcsőn.

Percekkel később Cooley a rendelőszobában feküdt egy tomográf alagútjába bújtatva. Alacsony, kopaszodó orvostiszt toporgott az ágya előtt, s kétségbeesetten bámult a tengernagyra.

– Azt sem tudom, uram, hogy ráereszthetem-e az ultrahangot.

– Elképzelhető, hogy az ultrahangtól felrobbanok? – kérdezte Cooley. Az orvostiszt megvakarta a fejét.

– Hát én ilyen szar helyzetben még nem voltam. Nem akarom megijeszteni, uram, de minden elképzelhető. Mit mondott, hol a bomba?

– A nyakamnál.

– Forduljon meg.

A tiszt óvatosan megmasszírozta a feltételezett szerkezet környékét, aztán sajnálkozva megrázta a fejét.

– Semmit nem érzek. A bőre sima; nincs rajta vágás nyoma.

– Higgye el, mégis ott van.

Warmwater a pipájával szortyogott, Bowie a szemére húzta a sapkáját, Jackson egy rágógumin kérődzött csendes odaadással. Cooley felült az ágyon.

– Száz százalékig biztos vagyok benne, hogy ott van. Espinoza nem téved. Ki kell venniük!

Bowie megcsóválta a fejét.

– Hátha ilyen messziről nem is tudják működésbe hozni?

– Hátha tudják?

– Mi lenne, ha elvinnénk a hajóról, mondjuk Amerikába?

– Egy tapodtat sem mozdulok, amíg a többiek ott vannak? Warmwater az orvostiszt felé intett.

– Vállalná, doktor úr? Az orvos bólintott.

– Természetesen. De csak fedezék mögül. Vagy tökig páncélban.

Tíz perc múlva Cooley egy műtőasztalon feküdt, mellette golyóálló mellényben, nehéz maszkba bújtatott orvosok szorgoskodtak.

Az orvostiszt felemelt egy szikét, és meglengette Cooley orra előtt.

– Legyen büszke, felügyelő! Azt hiszem, maga az első emberi lény, akibe aknát telepítettek. – Még feljebb emelte a szikét, és rohamot vezényelt. – Előre, tűzszerészek!

Félóra elteltével a robbanószerkezet hatástalanítva a tenger mélyén pihent.

Mialatt Cooleyt kötözték, sorba futottak be a jelentések.

– Kár, hogy nem vagyok a maga helyében – mondta a tengernagy. -Legalább bekerülnék a hadtörténetbe. Az ember, akibe aknát telepítettek. Mit szól hozzá?

Cooley válaszolni akart, de nyílott az ajtó, és egy tengerész viharzott be rajta.

– Most vettük, uram.

Bowie széthajtotta a papírt, végigfutott a szeme a sorokon, aztán bólintott.

– Az első ügyes lépést megtettük. Embereink bevonultak nukleáris üzembe és a robotgyárba. Elfogtak vagy kétszáz karbantartót, de szabadon is engedték őket, mert a szakszervezetük országos sztrájkkal fenyegetőzött. Különben nem tudnak semmiről. Most folyik az üzemek tüzetes átkutatása. A karbantartást természetesen felfüggesztették... Továbbá megpróbálnak elkapni valakit a tulajdonosok közül.

Öt perc múlva, egy másik értesítés nyomán már azt is tudták, ki a tulajdonosok egyike. Mr. John Bernarsky, számos atomerőmű és ipari üzem gazdája. Sem neki, sem pedig a főrészvényeseknek fogalmuk sincs róla, mi történt az üzemben, sőt arról se hogy a két gyárban egyszerre féléves karbantartást végeznek. Bernarsky, készséggel együttműködve a nyomozó hatóságokkal elmondta, hogy az egyes üzemek vezetői teljhatalommal végzik munkájukat, csak év végén, a részvényesek közgyűlésén számolnak be, ha éppen szükséges. Ha nem szükséges, akkor sem. Közölte továbbá, hogy körülbelül hetven, atomkutatással foglalkozó objektum résztulajdonosa.

Ami pedig az igazgatónőt, Mrs. Nora Braunt illeti, fogalma sincs róla, hol van, de nem is érdekli különösképpen, nyugtalanságra csak akkor lenne oka, ha Mrs. Braun nem jelenne meg az októberi közgyűlésen.

Bowie tengernagy ledobta tányérsapkáját egy székre

– A kulcsot tehát ez a Mrs. Nora Braun rejtegeti a retiküljében

– És a többiek – mondta Warmwater.

– Milyen többiek?

– Akik eltűntek, és nem akadtunk a nyomukra.

– Ott vannak a koporsóban – mondta Cooley. – Egytől egyig

– Eszerint Maharaswar nem létezik, és a méregtenger sem. Mi van akkor a hajóban?

– Attól tartok, tengervíz – mondta Bowie. – A vizsgálatok legalábbis erre utalnak.

Cooley lelógatta a lábát az ágyról. A minden eshetőségre készen álló orvos felé intett.

– Jól vagyok, doki, és szeretnék felkelni. Azt hiszem, minden világos. Figyeljenek ide.

Rövid tanácskozás után úgy döntöttek, hogy másnap éjfélkor indítják az akciót.

A hajón, Június 17. délután

Nemo kapitány délutánra tűzte ki a vizsgát. Cooley megfigyelte, hogy társai éppen úgy szoronganak, mintha valódi tanárok lennének, és valódi vizsgabizottság előtt kellene bizonyítaniuk pedagógiai rátermettségüket.

A bizottság kéttagú volt: Nemo kapitányból és a szőke androidból állt.

Cooley ásított, és megdörzsölte a szemét. Közben azonban lopva körülnézett. Kíváncsi volt rá, hogy az igazi főnök honnan figyeli az előadást.

A vizsgázókat egy tengerészruhás android vezette be az ajtón.

Legelsőnek Elisabeth Abrams került sorra, majd Cindy Parker. A kérdezés jogát ezúttal átengedték az androidoknak.

Nemo kapitány ajkán fásultan koppantak a szavak. Cooley, ha nem tudta volna, hogy nem ember, pokoli fáradtságot vélt volna kiolvasni a hangjából.

Az is szokatlan volt, hogy gyakran oldalra hajtotta a fejét, s néha hosszú másodpercekre úgy tűnt, mintha elaludt volna.

Cooley a vizsgázókra koncentrált, és azon kapta magát, hogy a színész szemével nézi őket. Némelyikük sikerrel pályázhatott volna akár a főiskolára is.

Nemo kapitányt nem érdekelte a vizsgázók tárgyi tudása. Ezúttal nem kérdezte az életrajzukat, megelégedett azzal, hogy mondtak magukról egykét mondatot. Sokkal behatóbban tanulmányozta a járásukat, mimikájukat, mozgásukat.

Késő este lett, mire mind a huszonhét befejezte a vizsgát.

Nemo kapitány ekkor már alig állt a lábán. A szőke fickó és a tengerészruhás android a kabin falának támaszkodva, nyitott szemmel is aludni látszott.

Nemo nehézkesen felemelkedett, és merev arccal feléjük biccentett.

– Azt hiszem. jó munkát. végeztek. Holnap kiválasztjuk. azokat. akik. ku. kak. kuk.

Hamarosan csend borult a hajóra.

– Azt hiszem, jobb, ha én megyek előre – mondta óvatosan Ashe.

– Én is – dörmögte Cooley. – Majd mutassa, hogy hol vannak az érzékelők.

Judy furcsán nézett rá, de nem volt idő a töprengésre: egy sötét sarok mögül Espinoza és Róka bukkant elő.

Ashe intett, s csendesen elindultak a folyosó vége felé.

– Mikor? – kérdezte Ashe halkan.

– Éjfélkor – mondta Cooley –, pontosan tizenkettőkor.

– Most mennyi van?

Cooley egy apró kis órácskát halászott elő a zsebéből.

– Azonnal tizenegy.

Judy döbbenten meredt az órára.

– Ez. honnan. van?

Cooley kacsintott, és visszacsúsztatta az órát a zsebébe.

– Majd megtudod. Hol a varázsszem?

Baj nélkül átjutottak mindkét kijelzőn. Judy ekkor már csak Cooleyt figyelte. Egyszerűen nem értette, hogyan változott meg ennyire ilyen rövid idő alatt.

Töprengésre azonban nem volt idő. A titokzatos vasajtó mögött most csend honolt: nem hallatszott sem kattogás, sem megkínzott áldozatok jajgatása.

A másik vasajtó megremegett, és becsúszott a falba, ahogy, Róka rátette az ujját a gombra.

Mintha csak tegnap álltak volna utoljára a gőzfürdőben. A koporsók most is a falnál feküdtek, gondosan egymás mellé rakva. Csak mintha az első koporsócsoport és a második között megnőtt volna a távolság.

A koporsók szellőztetőnyílásaiból gőz csapott ki, s halk berregéssel megindult a fejük felett az elszívóberendezés.

Cooley érezte, hogy hideg futkos a hátán. Legrosszabb álmában sem számított ilyenre. Mintha egy rémfilm kellős közepébe csöppent volna.

Irtóztató! Én rettegek, uram,
Sok átok száll majd mindazok fejére,
Kik ezt kieszelték.

– Ezt mintha már hallottam volna valahol – suttogta Ashe.

– Lehet. Csak nem tőlem. Gondolja, hogy a sarokban nem vesznek észre bennünket?

– Néhány percig vakok, és. alighanem öntudatlanok is.

– Nincs valami más megoldás?

– Aligha, uram. Persze megvárhatjuk, míg *ők* ideérnek. Csakhogy nem tudhatjuk biztosan, mi van a fenékben. Ha méreg talán nincs is, de önmegsemmisítő szerkezet lehet. Úgy kell elkapnunk őket, hogy ne tudjanak hozzáférni a

detonátorhoz.

– Tehát előbb a *mieinket* ébresztjük?

– *Mieinket?*

Cooley megvonta a vállát. Erőt véve magán odasétált az első koporsócsoporthoz, és hátulról előrehaladva leszámolt huszonhetet. Az első tizennégyet még a szemével is elkerülte.

– Nos?

Espinoza szótlanul törölgette arcáról az izzadságot, Róka az órát vakargatva, nehezen szedte a levegőt.

Ashe a huszonhetedik koporsó fölé hajolt, és megérintette a mákszem jelzőt az oldalán.

A koporsó feltárult.

Ronald Cooley borzongva nézett Elisabeth Abrams tágra nyitott kék szemébe. A lány a kocsonyás lé alól mintha okos tekintettel figyelte volna őket.

– Úristen! – nyögte Cooley. – Még így is iszonyú, hogy előre felkészítettek rá.

Judy halkan felsikoltott, és elkapta a színész karját.

– Ronald! Istenem... Te... Maga... kicsoda?

– Nyugi – mondta Cooley. – Mindent megmagyarázunk. Nyitogassák fel a többi koporsó tetejét! Gyerünk, Róka, Espinoza!

Hamarosan huszonhét android nézett velük farkasszemet.

– Amikor először bejöttünk – mondta Róka –, még nem voltak felöltöztetve. Feküdtek egymás mellett, mint kirakati próbababák. És. amikor a többiek felkeltek, ők nem keltek fel.

Az androidok moccanatlanul hevertek a lé alatt. A szürke pára és ködfelhő beburkolta őket, mintha eltűntek volna a halál végtelenségében.

– Mi lesz velünk, ha.

Ebben a szempillantásban pislákolni kezdett Elisabeth Abrams koporsója oldalán az apró érzékelő. A lánynak megmoccant a karja, megrebbent a szempillája.

– Alighanem nyertünk – mondta Cooley –, legalábbis az első menetben. A koporsók oldalán hunyorogtak az érzékelők, s az androidok mozgolódni kezdtek. Nem tehettek mást, mint hogy a fal mellé húzódva Figyelték őket, nem lehettek egészen biztosak benne, sikerült-e, amin jó egy hete dolgoztak.

A páraelszívó sivítása üvöltéssé fokozódott, de még így sem bírt az egyre nagyobb felhőkben terjengő párával.

Az első, aki kiszállt a koporsóból, Elisabeth Abrams volt. Lassan mozgott, mintha nem találná az egyensúlyát.

Cooley behunyta a szemét. Mintha Dante pokla elevenedett volna meg a szeme előtt. A halottak, kik ítéletre várnak.

Mire kinyitotta, már többen is a koporsóik mellett álltak: Elisabethen kívül Hansen, Leroy, Cindy Parker Ruhájukról, hajukról, bőrükről vastag felhőket árasztva párolgott a kocsonya.

– Megmutatjuk nekik önmagunkat – mondta Ashe, mielőtt azonban elindulhatott volna feléjük, Judy Elisabeth-hez ugrott.

– Elisabeth! Én vagyok, Judy. Judy Maxwell.

A kocsonya fedte lány feléje fordította a fejét. Darabosan, mint egy bábu.

– Ju. dy Max. well.

Nehezen buktak ki száján a szótagok, de Judy biztos volt benne, hogy percek múlva rendben lesz minden. Óvatosan megfogta Elisabeth kezét, és addig tartotta, amíg valamennyien ott nem álltak a koporsóik mellett. Gőzölögve, mint a szárazjég.

Judy várt néhány percet – Cooley nézte az óráját: pontosan hármat –, aztán Elisabethez fordult.

– Hogy aludtál, Elisabeth?

– Köszönöm jól, Judy.

Judy Maxwell nagyot sóhajtott.

– Eljött a perc, Elisabeth, amiről beszéltünk. Megmutatom, ki voltál. És a többieknek is megmutatjuk. Akarjátok látni?

Elisabeth bólintott.

Cooleynak hideg veríték verte ki a homlokát, amikor monoton, suttogó hangon megszólalt a ködbe burkolt rémalakok kórusa:

– Akarjuk! Akarjuk!

Judy Rókával a nyomában a második csoport legelső koporsójához lépett. Rátette a kezét az érzékelőre, megvárta, amíg felnyílik a koporsó teteje, és hátralépett.

– Ő voltál. Elisabeth!

A tető magasában kattogni kezdett egy műszer.

A ködfelhők mindent beborítottak. Az elszívóberendezés vadul sivított, a számlálóberendezés kattogása csak akkor maradt abba, amikor lezárult Elisabeth Abrams koporsójának a fedele

Az androidok mozdulatlanul, parancsra várva álltak.

Róka és Ashe hasztalan próbálták meg kinyitni fogva tartóik koporsóját, az érzékelők nem működtek.

Cooley az órájára nézett.

– Félóra múlva kezdődik a cirkusz. Addig pedig el kell kapnunk őket! Espinoza felemelte a hüvelykujját, mint a repülők, ha jelzik, hogy készen állnak a startra.

– Oké! Indulok!

Kilépett a nyitva hagyott ajtón, végigfutott a folyosón, fel a lépcsőn, egészen addig, amíg el nem érte az őrsugár érzékelőjét. Kéjesen, szinte szadista örömmel dugta a lábát a fény útjába. Amikor valahol lent, a legalsó kabinsor környékén megszólalt egy izgatott riasztócsengő, elégedetten felnevetett.

Abban a pillanatban, ahogy a folyosón felberregett a csengő, az elszívóberendezés beszüntette működését. A köd sűrű tömbökben tört rájuk. Cooley csak annyit látott, hogy a koporsók oldalán kivörösödik egy-egy eleddig láthatatlan fénycsík, s a tetők megremegnek.

Óvatosan, az ajtóhoz legközelebb eső sarokba húzódtak, magukra hagyva az androidokat. A pára megtalálta az utat a szabadba: hatalmas, szürke felhői végiggomolyogtak a folyosón. Ashe nyugtalanul pillantott a nyitott ajtóra, a folyosón azonban nem közeledtek ismeretlen, támadó kedvű androidok. Csendes volt minden, mintha nem is lett volna rajtuk kívül élő ember a hajón.

A koporsók teteje lassan felnyílt. A ködfelhőket okádó nyílásokból öt android bukkant a felszínre: a szőke fickó és négy tengerész. Merev, üveges szemekkel, lassú, akadozó mozgással másztak ki a bádogládákból, s üres, tompa tekintettel indultak el az ajtó felé.

Cooley tudta, hogy meg kell adnia a jelt, de összeszorult a torka az undortól. Úgy érezte, mintha egy kivégzőosztag gyenge szívű parancsnoka lenne, akire az a kínos feladat vár, hogy tüzet vezényeljen.

Habozott egy kicsit, bár tudta, hogy ez habozás tervük összeomlását jelentheti. Emberfeletti erővel kitátotta a száját, de mielőtt elkiálthatta volna a végzetes szavakat, megszólalt mellette Judy szenvtelen, hűvös hangja:

– Ők a gyilkosaitok, Elisabeth! Ők öltek meg benneteket, Cindy és Emil! Tegyétek velük azt, amit ők tettek volna veletek, ha lejár az időtök!

Cooley még évek múlva is elszörnyedve emlékezett vissza arra a lázálomra, ami ezután következett. A huszonhét átprogramozott android közrefogta a még igazán fel sem ébredt ötöt, és foggal-körömmel darabokra lépre. Mintha mit sem sejtő, védtelen gyerek zuhant volna a vadállatok ketrecébe.

Csendben, hangtalanul folyt a mészárlás. A félig alvó androidok alig védekeztek. Bágyadtan, kezüket felemelve tűrték, hogy darabokra szaggassák őket.

Néhány perc múlva letépett karok, kiszakított lábak, végtag nélküli törzsek borították a terem kőpadlóját.

A szőke Fickó tágra nyitott szemű feje odagurult eléjük, s ahogy észrevette őket, megrándult az ajka.

– Ka. kuk. kuk.

Fehér, csúszós, kocsonyás lé fröcskölte a falakat.

Elisabeth és Cindy Parker átlépve egy Fejetlen tengerészruhás törzsét, odahúzódott mellékük.

– Őket megöltük – mondta kislányosan mosolyogva Cindy. – Hol vannak a többiek?

– Keressétek meg őket – parancsolta Judy –, aztán ha végeztetek, menjetek oda, ahol beszélgetni szoktunk veletek.

Amikor az utolsó android is eltűnt a Folyosón, Cooley Ashehez fordult.

– Hol van Nemo kapitány? Róka a koporsókhoz rohant.

Nemo kapitány fémládája üresen tátongott, akárcsak a többieké.

Pontosan éjfél volt, amikor az első békaemberek elérték a hajót. Tíz perccel később a kommandósok fenn voltak a fedélzeten, további öt perc múlva a gépek beszüntették működésüket.

Cooleyék éppen a folyosó kanyarulatához értek, amikor Harrison hadnagy, géppisztollyal a nyakában, szembefutott velük.

– Uramisten... csakhogy megvannak! Micsoda mészárszék van a gépházban. le tudja csillapítani valaki őket?

– Mi van a fenékben? – kérdezte a színész, és lefelé mutatott. – Valami komoly?

– Tizennyolcezer tonna tengervíz. Sejtettem, hogy csak átverés a méreg.

Judy elhűlve meredt Cooleyra.

– Ti. ismeritek egymást?

Ronald Cooley vidáman a lány fenekére paskolt.

– Majd mindent megmagyarázok, bébi. Gyerünk a titkok ajtajához!

A vasajtó, mely mögül egy héttel ezelőtt sírás-jajgatás szűrődött ki fenyegetően tornyosult előttük. Cooley azonban tudta, hogy már nincs benne semmi fenyegető. Nincs, és nem is lehet.

Harrison és a közben odaérkezett kommandósok előretartott, rövid csövű géppisztollyal az ajtó mellé lapultak, míg Cooley egész egyszerűen megkopogtatta a vaslemezt.

Róka felnyögött, Harrison hadnagy szemére húzta a sapkáját, amikor az ajtószárny halk csikorgással becsúszott előttük a falba. Odabent a hatalmas, bálteremnyi helyiségben félhomály uralkodott. Velük szemben, éppen egy halvány fényt árasztó lámpa alatt, óriási íróasztal terpeszkedett, pasztellszínű, gúlába rakott számítógépektől takarva. Az asztal fölé fahordóba ültetett pálmafa széles levelei borultak.

Az asztal mögött görnyedt, vékony alak ült, tenyerébe támasztott fejjel. Amikor beléptek az ajtón, felemelte a fejét, és feléjük intett.

– Jöjjenek be, kérem!

A kommandósok ráfogták a géppisztolyaikat. A sápadt nő lemondóan legyintett.

– Hagyják, kérem, nem lesz rá szükségük. Judy szája elé kapta a kezét.

– Cathy! Cathy Howard!

Hallották, hogy felettük néhány méterrel helikopter

ereszkedik a fedélzetre.

– Mrs. Nora Braun, kénytelen vagyok letartóztatni – mondta Harrison hadnagy. – Kérem, joga van.

– Semmihez sincs jogom – suttogta az asszony. Nehézkesen, mintha maga is android lenne, odalépkedett hozzájuk. – Már semmihez sincs jogom. Néhány nap múlva. nem élek.

Harrison ugrott volna, hogy egészségügyiekért kiáltson, de az asszony finom mozdulattal megállította.

– Kár az izgalomért, uram.

– Harrison hadnagy.

– Rajtam már nem lehet segíteni. Én is meghalok, mint a többiek. Engem nem teremt senki újjá. Nem készül rólam másolat.

– Talán segíthetnénk, asszonyom. A rombolón.

– Ugyan már, hadnagy! Menthetetlen vagyok, és kész. Akkora dózist kaptam, hogy a maga egész hajójának elég lenne. Különben tudtam, hogy ezt a játszmát elveszítjük. És. őszintén szólva nem is tetszett nekem. Nem volt tisztességes.

Egyre többen furakodtak be. Előbb Warmwater és kis csapata, Bowie, majd egy-két terepszín ruhás férfi.

Walter Cooley áttörve az embergyűrűn, Judyhoz ugrott.

– Judy! Judy!

Átkarolta, és magához szorította.

Ez volt az a pillanat, amikor Judy Maxwell úgy érezte, elveszíti az eszét. Walter karjai közül kilesve ugyanis egy másik, ugyanolyan Cooleyval találkozott a tekintete.

Akkorát visított, hogy megrebbentek a pálmalevelek.

– Segítség! Édes Jézusom. Ők is androidok!

Eszméletlenül hullott egy minden eshetőségre készen álló egészségügyi katona karjai közé.

– Parancsolja őket vissza a koporsóikba! – mondta Bowie az asszonynak. – Borzasztó, hogy mi van a gépházban. Nem akarom szétlövetni őket.

– Már megtettem – mondta Mrs. Braun –, mielőtt önök bejöttek volna. Az androidok visszatérnek a nyugvóhelyükre.

Valamennyien a nehezen beszélő asszonyt figyelték, s csak akkor vették észre Nemo kapitányt, amikor halkan motyogva besétált az ajtón.

– Ka. kuk. Veszély. veszély. támadás. megnyomom a detonátort. megnyomom.

Az asszony villámsebesen a számítógéphez kapott, de hiába nyomogatta a gombokat, Nemo rá sem hederített. Megállt a katonákkal szemben, és sunyi mosollyal jártatta végig rajtuk a szemét.

– Ka. kuk. Veszély. veszély. megnyomni a gombot! Az asszony a számítógéptől a kapitányhoz ugrott.

– Ne! Kingsley, ne! Megtiltom, hogy működésbe hozd a detonátort. Megtiltom!

Az android csodálkozva húzta fel a szemöldökét.

– Veszély! Veszély! Riadó! Kell. Meg kell nyomni a gombot!

– Megtiltom!

Kétségbeesetten a kapitány karjához kapott, de az egyetlen apró mozdulattal a padlóra söpörte.

– Vigyázzanak – mondta egy kommandós, és célba vette géppisztolyával. – Egy sorozattal lekapom a fejét!

– Ne lőjön! – sikította az asszony. – Nem a fejében van a központja. ha megnyomja a detonátort. Mr. Cooley felrobban!

A kommandósok fegyvere felugatott. Két oldalról fogták tűz alá a kapitányt. Az asszony a falhoz hátrált, és hitetlenkedő tekintettel nézte Nemo leszakított kezét, amint egyre vadabb dühvel egy apró szerkezetet nyomogat.

– Ez hogyan. lehetséges?

– Majd mindent megmagyarázunk – mondta Walter Cooley felügyelő, és átkarolta ikertestvére vállát. – Annyi az egész, hogy szorult helyzetemben támadt egy ötletem.

A hajnal első halvány csíkjai belestek a kabinablakon.

A Hurrican romboló fedélzetén, Június 22.

Bowie tengernagy az ágyon fekvő asszonyhoz fordult.

– Kívánja, hogy hozassunk egy ügyvédet? Lehetősége van ugyanis. Mrs. Braun ráejtette tenyerét a tengernagy kezére.

– Nekem már csak egyetlen lehetőségem maradt, tengernagy úr, hogy meghaljak. És hamarosan meg is fogok. Kapcsolja be a magnetofont. El akarok mondani mindent.

Walter Cooley átkarolta Judy vállát. A lány megrezzent, és félénken összehúzta magát. Fogalma sem volt róla, melyikük ölelgeti.

Harrison hadnagy bekapcsolta a magnetofont. A beteg asszony ivott egy pohár vizet, aztán beszélni kezdett:

– Tíz évvel ezelőtt kerültem a céghez. Nevem Nora Braun, férjem Rudolf Braun atomfizikus után. Ő különben már tizenöt évvel ezelőtt meghalt. – Észrevéve a hallgatók csodálkozó tekintetét, elmosolyodott. -Nagy volt köztünk a korkülönbség, majd negyven év. Foglalkozásom atomfizikus, a Stanfordon végeztem, de igen előrehaladott ismereteim vannak a robotikában is. Úgy látszik, azért nem egészen mélyrehatóak - tette hozzá ismét finom mosollyal. – Az egyetemen évfolyamelső voltam, s amikor az Egyesült Kutató Részvénytársaság magához hívott, őszintén szólva nem is csodálkoztam. Úgy éreztem, kijár nekem egy ilyen igazán pompás állás. Letelepedtem Blackstone-ban, és elkezdtem a munkát. Itt ismerkedtem meg a férjemmel, aki akkor már két évtizede dolgozott a vállalat kötelékében.

Mit mondjak a munkámról? Egyaránt érdekelt az atomfizika

és a robotika. Később a kettőt összeegyeztetve olyan kérdésekkel kezdtem foglalkozni, amelyekkel... talán nem kellett volna. Az volt a témám, hogy olyan biorobotokat fejlesszek ki, amelyek bármiféle szükséghelyzetben bevethetők.

– Úgy érti, hogy szerencsétlenségek idején?

– Igen, akkor is. De más esetekben is. Például javításoknál, karbantartásoknál, kisebb meghibásodások kijavításakor. Ha az emberi élet egy icipicit is veszélyben forog. Munkám során ismerkedtem meg James Bradyvel, aki később. de ezt hagyjuk, nincs már semmi értelme. Ő is meg fog halni, ha még nem halt meg. Nos, Bradynek volt egy elmélete, hogy olyan gépeket kell készítenünk, amelyek univerzálisak. Olyanok, mint az ember. Szerinte az ember a világ leguniverzálisabb lénye. Ebből persze az következik, hogy a bioautomatáknak is embert kell formázniuk. Röviden: Brady és még néhányan arra esküdtünk, hogy az atomerőművek biztonsága csak akkor lesz tökéletes, ha nem lesz ember a közelükben, aki elvacakolhatna bennük valamit. Az elmúlt idők nukleáris szerencsétlenségei száz százalékban emberi mulasztásra vezethetők vissza. Meg kell konstruálni a tökéletes, univerzális és ember formájú gépet - androidot –, helyettesíteni kell vele az embert, s az atomerőmű máris tökéletes biztonsággal működik.

Tíz év alatt sikerült kifejlesztenünk azt a modellt, amit itt látnak. Illetve... amelyekkel volt szerencséjük, illetve szerencsétlenségük találkozni. Messze nem tökéletesek, de már valahol középtáján járnak a tökéletes android felé vezető útnak. Nagy hibájuk, hogy érzékenyek, gyakran fel kell tölteni őket, de technikai részletekkel nem untatnám önöket. Ott vannak a koporsókban, megvizsgálhatják őket, továbbá minden dokumentáció a rendelkezésükre áll. Akik utánuk következnek, már könnyebb lesz az útjuk.

Felemelte a poharát, ivott és folytatta:

– Bizonyára tudják, hogy az atomerőmű és az automatikai

kutató ugyanaz alá az adminisztratív irányítás alá tartozik. Öt évvel ezelőtt engem neveztek ki igazgatónak. Ekkor megkísértett ugyan a gondolat, hogy abba kéne hagyni a robotikai kutatásokat, mert talán tudat alatt rosszat sejtettem, de sajnos már nem volt lehetséges. Beleöltünk egy csomó pénzt anélkül, hogy a közgyűlésen a részvényeseket tájékoztattuk volna róla. Annyira Brady hatása alá kerültem, hogy. de hagyjuk. Mindenért vállalom a felelősséget.

Attól a pillanattól kezdve, hogy kineveztek, megerősítettük a robotikai kutatásokat, bár az atomfizikát sem hanyagoltuk el. A világ minden tájáról összeszedtük a legtehetségesebb fiatal kutatókat. Nehogy a konkurencia -mert van belőle bőven – szagot kapjon, még azt sem mondtuk meg új munkatársainknak, hol fognak dolgozni. Csak amikor idehoztuk őket, akkor tudták meg, hogy az Egyesült Államokba kerültek. Akkor már ők maguk is szívesen beleegyeztek a titoktartásba. Kicsit hadiüzem voltunk, de hát a robotok kidolgozásától világsikert reméltünk. Ne nevessenek ki érte, szinte valamennyien Nobel-díjról ábrándoztunk. Aztán egyszerre csak derült égből bevágott a villám. Elfogyott a pénzünk.

Nem tagadom, pánikba estem. Újabb összegeket nem kérhettem a részvénytársaságtól, hiszen még a régiekkel sem számoltam el. Abban bíztam, hogy a tökéletes robotok megjelentetésével dőlni fog hozzánk a dollár. Most azonban szorult helyzetbe kerültünk. Főleg, hogy egy nagy fontosságú kísérletsorozat megkezdése előtt álltunk. Tudniuk kell, hogy ehhez a kísérletsorozathoz szuper biztonsági intézkedéseket kellett volna foganatosítanunk – nem kevés pénzért. Csakhogy, mondom, egy vasunk sem volt. A munkabérek kifizetésével is nehézségeink támadtak. A robotok pedig még nem voltak abban az állapotban, hogy piacra dobhattuk volna őket.

Brady és még néhányan arra gondoltunk, hogy. megspóroljuk a pénzt.

Elgondolásunkat tett követte. Istenhez fohászkodtunk, és

megkezdtük a kísérleteket. Egy hétig minden simán ment, aztán szörnyű tragédia történt. Hiába vigyáztunk, valamennyi munkatársunk olyan erős dózist kapott, hogy néhányan azonnal meghaltak, a többiek csak később. Gyakorlatilag mindenki, akivel évek óta együtt dolgoztunk. Öten maradtunk élve, bár Carpenter később öngyilkos lett – alig tudtuk eltussolni a dolgot. El kellett lopnunk a holttestét a temetőből, nehogy felfedezzék rajta a sugárbetegség nyomait. Különben is sok bajunk volt a környezetvédőkkel. Aztán egy biorobotunk ámokfutást rendezett a városban. Ebből is látszik, hogy nem tökéletesek még.

Elcsuklott a hangja, ivott egy kis vizet, aztán folytatta:

– Ekkor már Brady vette át a parancsnokságot; nekem valahogy kifolytak a kezemből a dolgok. Most, ahogy visszagondolok az elmúlt évekre, látom, s ezzel nem a felelősségemet akarom csökkenteni, hogy tulajdonképpen mindig is Bradyé volt az utolsó szó, bár úgy adminisztrálta, mintha én döntöttem volna.

Brady is rettenetesen megrémült, és Deam is, Thomson is. Világos volt, hogy minden kiderül, és tömeggyilkosságért bíróság elé állítanak bennünket. Hacsak – és ezt már Brady mondta –, hacsak nem próbáljuk menteni a bőrünket. Egy éjszaka alatt kifőzte azt a tervet, amely most szétpattant, mint a szappanbuborék.

Az egészségügyi katona megfogta a pulzusát. Mrs. Braun bágyadtan elmosolyodott.

– Talán lesz még annyi erőm, hogy befejezzem. Nos, Brady és a többiek, én is, összedobtuk minden megtakarított pénzünket. Béreltünk egy használaton kívül helyezett tartályhajót, és berendeztük. Időnk nem volt túl sok, de azért volt, hiszen dolgozóinkat féléves „szabadságra" küldtük.

Arra gondoltunk, hogy a szerencsétlenség apróbb nyomait eltakaríttatjuk a karbantartókkal, persze úgy, hogy ne tudjanak róla, mit takarítanak.

Nem volt túl könnyű, de a hajóra hordattunk mindent, amit itt látnak: halottakat koporsóstul, androidokat, az egész felszerelést, ami az életben tartásukhoz kell. Ha megengedik, nem ecsetelem azt a számtalan nehézséget, amivel szembe találtam magam. Egyedül kellett itt megbirkóznom mindennel. A többiek otthon maradtak, hogy rejtekhelyre hordják azokat a robotokat, amelyek félkész állapotban voltak, és éberen figyeljenek, nehogy kiderüljön valami.

Bradynek nagyon egyszerű, de nagyon nehezen kivitelezhető volt a terve. Tudta, hogy a halottakat nem lehet eltüntetni, hiszen ha egy egész kísérleti üzem összes dolgozójának nyoma vész, játszi könnyedséggel kiderítik, mi történt. Éppen ezért arra gondolt, hogy androidokkal helyettesíti az elhunytakat vagy éppen haldoklókat. mert őket is idehoztuk a hajóra. Megkaptak minden ápolást, de higgyék el, reménytelen volt a helyzetük. Én csak tudom.

Sajnos alig rendelkeztünk öt-hat kiképzett, tökéletesen beprogramozott robottal. A többi félkész áru volt. Sok mindent tudtak, de nem volt egyéniségük. Pedig óriási szükségünk volt rájuk; az volt ugyanis a tervünk, hogy életre keltjük a halottakat.

Bowie megcsóválta a fejét, de nem szólt.

– Arra gondoltunk. Hogy. csak a halottak leplezhetnek le bennünket. Nem tudom, értik-e. nem akarok zavarosan beszélni. Tisztában voltunk vele, hogy ennyi ember halálát nem titkolhatjuk el, hiszen vannak hozzátartozóik, akik keresni fogják őket. Brady és a többiek átnézték a személyzeti anyagot, és kiszűrték azokat, akikről feltételezhető olt, hogy nem hiányoznak a kutyának sem. Ha lenne kedvem társadalomszociológiai fejtegetésekbe bocsátkozni, feltenném a kérdést: sejtik-e, hogy mennyi a magányos ember? Mert a meghaltak több mint felének nem volt senkije.

Talán egy nagynéni vagy unokaöcs egy messzi földrészen. Arra gondoltunk, hogy ezekkel nem kell törődnünk, hiszen egy

hamis felmondólevél mindent elmosna.

A többiek azonban nagyobb problémát jelentettek. Azok, akik népesebb családot hagytak otthon, főleg a nők. Várható volt, hogy előbb-utóbb kerestetni fogják őket. Ezért úgy terveztük, hogy elsősorban őket teremtjük újjá. Brady végezte itt is az aprómunkát. Kiválasztott három tökéletesen kiképzett és beprogramozott androidot, akik tíz-húsz idegen nyelvet beszéltek.

– Felvilágosítana valamiről, asszonyom? – vágott közbe a tengernagy. -Miért voltak egyformák a robotjaik? Miért mindig ugyanaz a szőke fickó?

– Na igen – mosolygott bágyadtan Nora Braun –, ez is a technikai tökéletlenségeink közé tartozott. A szőke hajfesték és általában a szőke, mesterséges pigmentáció volt a legtartósabb.

Terveztünk másmilyen színkeverést is – Nemo kapitány például barna volt –, de nem bizonyult olyan tartósnak, mint a szőke. De ha megengedik, folytatom, mert nincs sok időm hátra. Brady terve nyomán elhatároztuk, hogy újjáteremtjük a halottak egy részét, a veszélyesebbjét, amelyet mirajtunk kereshetnek. Androidjaink kapták a feladatot, hogy menjenek el a hozzátartozókhoz, és különféle ürügyekkel szerezzenek tőlük minél több dokumentációt – elsősorban videofelvételt – amelyek segítségével megteremthetjük a halott pontos mását. Arra is felhívtuk az android figyelmét, hogy igyekezzen megsemmisíteni minden áruló nyomot, amely arra utalhatna, hogy az áldozat nálunk vállalt munkát, Amerikában. Nos, meg kell mondanom, hogy androidjaink tökéletesen teljesítették a feladatot. Aki tovább akarja fejleszteni őket, igazi aranybánya nyílik meg előtte.

– Gyilkolásra is kiképezték az androidokat? – kérdezte Bowie.

– Hát. erre mit mondjak? Brady mindegyiket ellátta egy kegyetlen fegyverrel, a szupersavval, amit ugyancsak mi

fedeztünk fel. Nem, savakkal nem foglalkoztunk, a robotgyártás melléktermékeként, véletlenül bukkantunk rá. Akárcsak ragasztókészítés közben néhány szupergyorsan ható, veszélyes méregre. Az aztán már gyerekjáték volt, hogy megtanítsuk az androidot a méreg használatára. Továbbá az is Brady ötlete volt, hogy építsünk be mindegyikükbe egy önmegsemmisítő szerkezetet, egy kontrollszisztémát, hogy veszély esetén, ha úgy érzi, nincs más kiút, megsemmisíthesse önmagát. A programozás azonban túl jól sikerült. Nem tudom, hogyan, valaki talán majd választ tud adni rá, beléjük került az életösztön is, bármilyen furcsának hangzik a szó egy géppel kapcsolatban.

Mindenesetre eszük ágában sem volt öngyilkosságot elkövetni. Talán csak az az egy viselkedett másképpen, akit a már alighanem haldokló Brady küldött az önök hirdetése nyomán a City Bankba. Szerencsétlen Brady! Nem tudott ellenállni a pénz vonzásának. Pedig éreznie kellett volna, hogy a hirdetés csapda.

De folytatom. Összeszedtünk egy csomó információs anyagot, és nekiláttunk, hogy megteremtsük a tökéletes hasonmásokat.

– Csak egy pillanatra, asszonyom – emelte fel a kezét Bowie, és a magnetofonra nézett. – Valamit még a rend kedvéért. Önök komolyan azt képzelték, hogy ezek az átalakított androidok, akik felveszik a meghaltak alakját, helyettesíteni tudják az eredetit? Az *embert?* Gondolja, hogy az anyák, vagy apák, vagy testvérek nem szúrták volna ki, méghozzá gyorsan, hogy akit leányuknak, testvérüknek hisznek, hát. enyhén szólva nem az?

Az asszony halványan elmosolyodott.

– Brady erre is gondolt. Az első napok miatt nem aggódtunk, hiszen a „kutatók" többévi távollét után kerültek volna vissza családjuk körébe. Természetes, hogy ilyenkor mindenki egy kissé idegennek érzi az érkezettet. Néhány nap múlva aztán...

halálos baleset érte volna az illetőt.

– Hogyan?

– Úgy döntöttünk, hogy megöljük őket. Az egyik eltűnt volna tengeri fürdőzés közben, persze megfelelő nyomokat hátrahagyva, a másikat szakadék nyelte volna el örökre. A fő problémát változatlanul az jelentette, hogy ki tanítsa be az androidokat. Kevesen maradtunk, ráadásul valamennyien alaposan megszórva sugárral. Még én kaptam a legkevesebbet. Abban a hiszemben éltünk, hogy megúszhatjuk. Nos, mivel én voltam a legkevésbé fertőzött, nekem jutott a betanítás feladata. Két hónap alatt tökéletes változatokat kellett volna produkálnom.

Persze azzal is tisztában voltunk, hogy egyedül képtelen lennék megbirkózni a feladattal. Irányítani a hajót, kivédeni az esetleges ellenőrzéseket, egyedül az óceánon, ráadásul a betanítandó androidokkal foglalkozni – meghaladta volna az erőmet. Ezért arra az elhatározásra jutottunk, hogy. néhány olyan személyt kell alkalmaznunk, akik elvégzik helyettem a munkát.

– Bennünket – morogta Walter Cooley.

– Igen, Mr. Cooley. Nyilván kíváncsiak, miért éppen önökre esett a választásunk. Nos, félig a véletlen műve volt. Azzal persze tisztában voltunk, hogy kiket keresünk. Egy pszichológust, egy színészt és valakit, aki ért az arcmimikához. Először egy pantomimművészre gondoltunk, de aztán Mr. Espinoza mellett döntöttünk. Mr. Cooleyt nagyon jól ismertem, hiszen több alkalommal is láttam, amikor az Egyesült Államokban vendégszerepelt. Amellett androidunk már ismerte Birmingham környékét, mivel két családnál is látogatást tett ebben a városban. Miss Judy Maxwellt Brady ajánlotta, Espinozával pedig magam találkoztam tavaly Spanyolországban. Egészen elragadott szemkápráztató trükkjeivel és pókerarcával. Mr. Ashe és Mr. Róka véletlenül kerültek a többiek mellé. Sajnos egyedül voltam, és. nem

bírtam elvégezni a munkát. Ráadásul az androidokra is nagyobb terhet tettünk, mint szabad lett volna. A feltöltés sem működött tökéletesen, emiatt Nemo és Prox I-II. nem engedelmeskedtek úgy, ahogy kellett volna.

– Prox I-II.?

– A szőke robotok. Egy el is tűnt valahová. Nyilván belesétált a tengerbe.

– Igen – nyelt egyet Walter Cooley. – Ha teljesítettük volna a feladatunkat. velünk mi lett volna?

– Most már megmondhatom. Meg kellett volna ölnünk magukat. Az androidok elvégezték volna a munkát. Tudják, ha egyszer piszkos ügybe keveredik az ember, nincs megállás. A mocsár egyre mélyebben szívja magába.

Felemelte a poharát, és remegő kézzel ivott.

– Amikor a Fedélzetre hoztuk magukat, az volt az elképzelésünk, hogy én is maguk között leszek, mintha engem is elraboltak volna, mint Cathy Howardot, egy kozmetikai szalon tulajdonosát. Jobban szemmel tarthattam volna magukat. Sajnos ideérkezésük napján rosszul lettem. És nem tengeribetegség volt az oka, mint maguk hitték, hanem. sugárbetegség. Már akkor sejtettem, hogy kész vagyok. Ráadásul a robotok egyre-másra elromlottak. A nap huszonnégy órája is kevés volt, hogy helytálljak. Fizikai erőm egyre gyengült, kénytelen voltam egyre többet rájuk bízni. Ők pedig egyre megbízhatatlanabbakká váltak. Rádiókapcsolatban voltam mindegyikkel, és elszörnyedve tapasztaltam, hogy milyen durva hibákat követnek el. Még legalább egy évtized kellett volna, hogy az emberrel teljesen egyenértékű androidot gyártsunk.

– Az, hogy robbanószerkezetet telepítenek belém, kinek az ötlete volt? – kérdezte Cooley.

– Bradyé. Ne féljen, nem akarok rákenni semmit, csak az igazságot mondom. Honnan az ördögből tudhattuk volna,

hogy van egy ikertestvére? A sok szerencsétlenség mellett még pechünk is volt.

– És. a jajgatás az ajtó mögött? Kínozták a szerencsétlen haldoklókat?

– Hogy képzeli?! Hiszen nem vagyunk sem szadisták, sem gyilkosok.

Egyszerűen csak tisztességtelen módon menekülni szerettünk volna a könnyelműségünkkel előidézett tragédia következményeitől. A haldoklók agyára érzékelőket rögzítettem, és. kérdéseket tettem fel nekik. Ők pedig öntudatlanul is válaszoltak. Azt mondtam, én vagyok az anya, talán az Istent akartam helyettesíteni vele, aki enyhíti a fájdalmaikat. És amennyire tudtam, enyhítettem is. Ők pedig mindent elmondtak magukról, gyermekkorukról, szokásaikról, amire szükség volt ahhoz, hogy egy android alakjában újjáteremthessük őket. Aztán a kiképzetlen androidok egyenként tanulni kezdték a szalagra rögzítetteket.

Kiverte a víz a homlokát, és hátrahanyatlott a párnájára.

– Nagyon fáradt vagyok, kérem. Halálosan fáradt.

A romboló tiszti étkezdéjében ültek, kiadós ebéd után. Cooley kezébe vette a whiskyjét, s nézte, ahogy a villanyfény megtörik az ital mélybarna színén.

– Számomra akkor kezdődött az egész, amikor Ronald beugratott abba a marhaságba, hogy én legyek az első nemes.

– Ez magánügy – torkolta le Ronald, és Judyra lesett. – Volt bizonyos dolgom.

– Rosanna neked *bizonyos dolog?*

– Jó – mondta Ronald Cooley, és fájdalmas bociszemmel nézett Judyra. – Feladom. Búcsúzom a boldogságtól.

– Máskor is csináltak már ilyet? – dörrent Warmwater hangja.

– Hova gondol, főfelügyelő?! – szörnyülködtek az ikrek –

Csak most először.

– És utoljára – mondta nyomatékkal Warmwater.

– Szóval elvállaltam, hogy egye fene, én leszek az első nemes egy előadás erejéig.

Irtóztató? Én rettegek, uram,
Sok átok száll majd mindazok fejére,
Kik ezt kieszelték.

– Ripacs – mondta Ronald Cooley – képtelen értelmesen elmondani egy bekezdést.

– Életedben először lett volna sikered – sajnálkozott a felügyelő. -Megszereztem volna neked az Oscart.

– Ebből elég! – mondta Warmwater. – Arra vagyok kíváncsi; mit csináltak itt a fedélzeten?

– Mit csináltunk volna? Először is piszokul meglepődtünk, hogy itt vagyunk. Mármint Ashe és én. Tisztában voltunk vele, hogy elkábítottak és elraboltak bennünket. Méghozzá nyilvánvalóan az a szőke fickó, aki betört hozzánk a színházba. Én már valahol az öltözőfolyosó környékén elveszíthettem az öntudatomat. Amikor felébredtem, ringatódzott a talaj a lábam alatt. Rövidesen volt szerencsém megismerkedni az itt lévő urakkal. Természetesen fogalmam sem volt róla, miért raboltak el, bár nagyjából biztos voltam benne, hogy nem rám, hanem Ronaldra fájt a foguk. Mindenesetre Ashe-sel együtt úgy döntöttünk, hogy meghagyjuk őket ebbeli tévedésükben, már csak a saját érdekünkben is. Mert ha ugye kiderül, hogy kik vagyunk. Értik? Az első reggelink alkalmával, amikor Nemo kapitány, aki a hajó urának mondotta magát, hogy úgy mondjam, rosszul lett, elkezdett valami mozogni a fejemben. A fickók óriási ereje, a méreg, a titokzatos hajó s a kapitány, aki mintha elromlott gép lett volna. Egyszerre belém vágott a gondolat: androidok! Hiszen hallottam én eleget az embernél is tökéletesebb utánzatok hipotéziséről. Már egy évtizeddel ezelőtt azzal fenyegetőztek, hogy emberek, vigyázzatok,

nyakatokon az androidok! Akkor csak röhögtem, de most rájöttem, hogy tényleg itt vannak, méghozzá a saját nyakamon. Egyelőre nem tehettem mást, mint hogy behúztam, és vártam.

Nemo kapitány előadása Maharaswarról és a szemétlerakóról nagyon szépen hangzott, de egyáltalán nem adtam hitelt neki. Túlontúl bonyolultnak tűnt a dolog. Robotokat betanítani, hogy tárgyalásokat folytassanak a tároló kiürítéséről? Ennyi erővel maguk is tárgyalhatnának. Nem! Biztos voltam benne, hogy Maharaswar csak csalétek. Azt szerették volna, ha önként, kényszer nélkül vállaljuk a munkát. Valami nagy, humánus cél érdekében. És tudják, miért? Mert nem állt módjukban állandó felügyelet alatt tartani bennünket. Érzelmileg akartak a munkához kötni. Mrs. Braun, azaz Cathy Howard betegsége még csak tovább növelte ezt az igényt. Mrs. Braun egyedül volt ember – persze rajtunk kívül – a fedélzeten, néhány android a gépházban lakott, és a hajót irányította, a többiek pedig hol dolgoztak, hol állandó feltöltés alatt álltak. Akkor persze nem tudhattuk, hogy mennyire laza az ellenőrzés.

– Engem azért átvert – vigyorgott Róka –, hogy maga a Hegedű.

– Vallottam volna inkább be, hogy detektívfelügyelő vagyok?

– A cápák közé is löktem volna – biztosította Róka.

– Mikor kezdett gyanakodni, hogy Cathy Howard a főnök? – kérdezte Warmwater.

– Hát. tulajdonképpen már az elején. Akkor, amikor cigarettát kértünk tőlük, és hatunknak öt csomaggal küldtek. Ebből azt a következtetést vontam le, hogy tudják, valamelyikünk nem dohányzik. Aztán. amikor Miss Howardot meglátogattuk a kabinjában, és az „ápolónő" elkapott, Mrs. Braun egy pillanatra kiesett a szerepéből. Olyan hangon kiáltott az androidra, ahogy egy úrnő kiált a szolgájára. A

többit tudják. Kiitta az italát, és felsétált a fedélzetre.

Csodálatos és egyben kísérteties karibi éjszaka volt. A hold a hullámok hátán lovagolt; amíg csak meg nem unta, és fel nem szállt az égre.

Walter Cooley a korlátnak dőlve a lágyan fodrozódó vizet nézte. Nem messze tőlük döglött bálnaként feketedett a tankhajó törzse.

Először Róka bukkant fel mellette.

– Hogy van, Hegedű – vigyorgott –, hogy került az az izé a hasára?

– Találkoztam egyszer valakivel, akinek feltűnt, hogy nincs ott semmi. Gondolta, pótolja a hiányt. Hát maga?

– Lelépek – mondta Róka. – De ne tudjon róla.

– Nem tartozik a hatáskörömbe – vonta fel a vállát a felügyelő. – Maga amerikai. És Espinoza?

– Hazamegy. Azt mondja, viszket az ujja egy kis kártya után.

Később Judy is feljött a fedélzetre. Odakönyökölt Walter Cooley mellé, és nagyot sóhajtott.

– Csak ne lennétek olyan átkozott egyformák. Hogy az ördögbe tudlak majd megkülönböztetni benneteket egymástól?

– A kedvedért, ha kell, egész életemben vörös parókában járok. A lány feljajdult.

– Úristen! A másik is ugyanezt mondta fél perccel ezelőtt! Eleresztette a felügyelőt, széttárta a karját, és belekiáltott az éjszakába:

Irtóztató!
Én rettegek, uram,Sok átok száll majd mindazok fejére,
Kik ezt kieszelték.

A lágy, éjszakai szellő elkapta és messzire sodorta a hangját.

2011

Tartalom

- Egy szőke, karcsú idegen
- Az elátkozott hajó
- Drakula gróf úszó kastélya
- A játszma véget ér